

תפ"ח 1762/07/12 - מדינת ישראל נגד שמואל אטיאס

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

17 דצמבר 2014

תפ"ח 1762-07-12 מדינת ישראל נ'

אטיאס(עציר)

לפני

כב' השופטת רות לורך, סג"נ - אב"ד כב' השופט צבי דותן כב'

השופטת עירית וינברג-נוטוביץ

המאשימה	מדינת ישראל
נגד	
הנאשם	שמואל אטיאס

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד שרון משעל

ב"כ הנאשם עו"ד לירן פרידלנד ועו"ד יזהר קונפורטי

הנאשם באמצעות שב"ס

ב"כ המשפחה עו"ד ורד אנוך (מטעם הסיוע המשפטי)

הכרעת דין

השופטת עירית וינברג נוטוביץ

כתב האישום ורקע כללי

1. א. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירת רצח.

ב. על פי כתב האישום בין הנאשם לבין עוזיאל לוי (להלן: "המנוח" או "עוזי") ניטש סכסוך שהחל כשלוש שנים עובר לארוע נשוא כתב האישום (להלן: "הסכסוך"). במועד הרלבנטי התגורר המנוח בקרוואן בשכונת רמת אליהו בראשל"צ (להלן: "הקרוואן").

ג. בעקבות הסכסוך עובר ליום 23.5.12 גמלה בליבו של הנאשם החלטה להמית את המנוח.

ד. ביום 23.5.12 בשעת הערב ישבו בקרוואן המנוח וברק בשירי, קרוב משפחתו (להלן: "ברק"), כשהמנוח ישוב על מיטתו ובסמוך אליו, על הספה, ישב ברק.

ה. בשלב כלשהו, עובר לשעה 20:55 הגיע הנאשם במפתיע אל הקרוואן כשהוא מצויד באקדח טעון בקוטר 9 מ"מ מסוג שאינו ידוע במדויק למאשימה.

ו. הנאשם נעמד בפתח הקרוואן, הושיט את ידו הימנית בה אחז באקדח, והחל יורה ברצף לעבר המנוח.

ז. כתוצאה מן הירי פגעו 4 קליעים במנוח וגרמו לו פציעות בבטן מימין, בעכוז משמאל, בעכוז מימין ובעקב ימין.

ח. בהמשך הגיעה כלבתו של המנוח לפתח הקרוואן. הנאשם ירה לעברה, פצעה ונמלט מן המקום.

ט. בהמשך אותו הערב נמלט הנאשם מהעיר ראשון לציון למקום שאינו ידוע למאשימה ושהה שם עד ליום 28.5.12, שאז הסגיר עצמו לידי המשטרה.

י. במעשיו הנ"ל גרם הנאשם למותו של עוזי לוי ז"ל בכוונה תחילה.

2. הרקע:- הארוע ארע באזור קרוואנים בשכונת רמת אליהו בראשל"צ, בקרוואן בו התגורר המנוח. במהלך ביקור שערך בית המשפט במקום, ניכר כי מדובר בקרוואן קטן מימדים בן חדר אחד שבקושי הכיל מיטה זוגית, ספה דו מושבית, ארון, שידה ושולחן קפה. בעת ביצוע הירי היו בקרוואן המנוח וברק. המנוח ישב על המיטה הזוגית מול דלת הכניסה, שהיתה פתוחה לרווחה, ואילו ברק ישב בספה הדו מושבית שעמדה בניצב לדלת הכניסה, בצד הקרוב לדלת.

סמוך לאחר היריות, ברק ושכנים הזעיקו משטרה ואמבולנס, וכוחות רבים הגיעו לאזור. כמו כן, התגודדו במקום שכנים רבים. המנוח נלקח באמבולנס בעודו בחיים וכעבור מספר שעות, נפטר בבית החולים. מיד לאחר הירי, הנאשם עזב את השכונה ונסע לצפון הארץ, כשמכשיר הטלפון שלו כבוי ולאחר כחמישה ימים, הסגיר עצמו למשטרה.

ברק נעצר מיד לאחר הירי בחשד שהיתה לו מעורבות כלשהי בביצוע הרצח ובהמשך שוחרר ונוקה מכל חשד. בעדותו תיאר את אופן ביצוע הירי, את תגובות המנוח ואת תגובתו שלו ליריות, בכך שהסתיר את ראשו בהרמת שתי ידיו וסובב את גופו בקיפול והרמת רגל לעבר הקצה השני של הספה, כדי להתרחק מדלת הכניסה וממקור הירי. בתאו של ברק הושם מדובב, בפניו תיאר ברק את ארוע הירי והדגים את התנועה שעשה, בעטיה, לדבריו, לא ראה את פניו של הירייה.

לאחר מעצרו הושם הנאשם עם אותו מדובב בתא, בו שהו יחד כארבעה ימים. במהלך ימי הדיבוב נוצר בין הנאשם למדובב קשר קרוב, במהלכו הנאשם התוודה בפני המדובב על כך שרצח את המנוח והתייעץ עמו אודות החקירה והדברים מוקלטים ומתומללים.

לאחר שנאמר לנאשם ששותפו לתא הינו מדובב, בתחילה הכחיש כי מכירו, בהמשך טען כי התרברב בפניו כדי להרשימו, מסר לו עובדות שגויות ושקריות ובעדותו בבית המשפט טען כי חזר על דברים שהמדובב אמר לו והדריך

אותו לאומרם.

מענה הנאשם לכתב האישום וטענות ההגנה

3. הנאשם כפר בעובדות כתב האישום למעט העובדה שהמנוח התגורר בקרוואן בשכונת רמת אליהו בראשל"צ וכי בעבר ניטש ביניהם סכסוך.
4. טענות ההגנה העיקריות הן כי אין ליתן משקל להודיית הנאשם בפני המדובב, דבריו למדובב היו בגדר התרברבות גרידא, הנאשם לא ידע לספר למדובב על פרט יחודי או מוכמן אחד, הנאשם לא ידע לספר פרטים מהותיים על הרצח, לא הובאו ראיות ישירות הקושרות את הנאשם לרצח, לא נמצאה התוספת הראייתית הדרושה, מסוג סיוע, להודייה.

יריעת המחלוקת

5. המחלוקת מתמקדת בשאלה העובדתית הנוגעת לזהות היורה, דהיינו, האם הוכח, במידת הוודאות הדרושה במשפט פלילי, שהנאשם הוא זה שירה במנוח, שאז יש להרשיעו בעבירת רצח, ללא צורך להידרש ליתר יסודות העבירה ולניתוח המשפטי של יסודות אלה, לגביהם אין מחלוקת.

ההכרעה

6. לאחר שמיעת העדויות, בחינת מסכת הראיות, עיון בפרוטוקול, במוצגים ובסיכומים, וצפייה בתקליטורים - אציע לחבריי להרכב לקבוע כי הוכח במידת הוודאות הדרושה - מעבר לספק סביר - שהנאשם ירה במנוח וגרם למותו וכי יש להרשיעו בעבירת הרצח המיוחסת לו.

מסכת הראיות

7. את מסכת הראיות להוכחת אשמתו של הנאשם ניתן לחלק לשלוש קבוצות עיקריות:-
- א. האחת - הודאת הנאשם בפני המדובב.
- ב. השניה - חיזוקים ותמיכות להודיית הנאשם, פרטים מוכמנים, ממצאים בזירה ועדותו של ברק.
- ג. והשלישית - התנהגות מפלילה של הנאשם, קיומו של מניע, העדר אליבי, גרסה פתלתלה ולא אמינה בחקירות הנאשם במשטרה ובבית משפט.

הודאת הנאשם בפני המדובב

8. א. המדובב שהוכנס לתאו של הנאשם הציג עצמו בשם יצחק, בן למשפחת פשע ידועה, הבקיא ברזי העולם העברייני, בהליכי מעצר ומאסר ובהליכי בית משפט. בין השניים נוצר קשר קרוב ופתוח ויחסי אמון. הנאשם חשף בפני המדובב את עברו הפלילי, היותו מכור לסמים בעבר, שהותו בחו"ל על פני שנים ומעשיו שם, סכסוכים שהיו לו עם עבריינים וכו'. הנאשם אמר למדובב שהוא חושש מהקלטות של המשטרה וכי עורכת הדין שלו הזהירה אותו מכך ואילו המדובב מצידו שיתף עמו פעולה בענין זה, חיזק את חששותיו מהקלטות וציין כי יש לנקוט בזהירות מפניהן.

ואכן במהלך הדיבוב ניתן להתרשם באופן ברור שפרטים שהיה בהם כדי להפליל את הנאשם נאמרו על ידו בקול חלש, לעיתים בלחש, לעיתים בלחישות לאוזנו של המדובב או באמצעות תנועות ידיים או שימוש ב"קודים" ואילו פרטים אחרים, שהנאשם רצה שיגיעו לידיעת החוקרים, נאמרו על ידו בקול רם או בקול רגיל.

המדובב נהג בהתאם וכשדיבר עם הנאשם על הרצח, נהג גם הוא ללחוש או לסמן בתנועות ידיים, כדי לזכות באמונו.

ב. המדובב העיד כי בתחילה הכחיש הנאשם מעורבות ברצח. בהמשך, הנאשם מסר לו פרטים על מעורבותו ברצח: **"הוא אמר לי שזה סכסוך של כמה שנים עם הנרצח. הוא אמר לי שבאותו היום של הרצח הוא קם בבוקר והלך לשירותים וראה מהחלון את הנרצח ועוד אדם שגם איתו היה לו פעם סכסוך, שהעצור דקר את אותו אדם בעבר בגרון ובאותו רגע הוא החליט שהוא מקדים את זה והוא הולך ורוצח אותו. הוא השיג נשק אקדח 9 מ"מ מסוג יריחו אם אני לא טועה, מחבר שלו שגר גם ברמת אליהו בתוך קונטיינר כלשהו, הוא השיג ממנו את הנשק באותו היום והלך לשם לקרואנים לבית הנרצח, הוא נתן בעיטה בדלת ונכנס וירה 2 יריות במנוח וירה עוד מספר יריות על השולחן ואמר שהוא ראה את זה שיושב עם הנרצח מתכופך ועושה את התנועה עם הידיים והוא הראה לי את התנועה שאותו ברק הראה לי. רק הוא אמר שכן היה לו קשר עין עם ברק ושברק כן ראה אותו, כששאלתי אותו אם הוא לא מפחד שיפתח עליו, הוא אמר שהוא פוחד ממנו - ברק פוחד ממנו, והוא לא יפתח והוא אמר לי אח"כ שהוא יצא החוצה וירה בכלב 2 כדורים. הוא אמר לי גם שהיה לו סכסוך עם הכלב, שהכלב הזה פעם ניסה לתקוף אותו אז הוא ירה בכלב 2 כדורים וכשדיברנו אם יש מצלמות, הוא אמר לי שהייתה שם משאית כך שגם אם היו מצלמות, המשאית הסתירה, הוא גם אמר לי שמיד אחרי כן החבר שלו שנתן לו את האקדח העלים את האקדח ואת הבגדים שהוא היה איתם ושרק הנעליים שהוא ביצע בהם את הרצח, רק אותם הוא לא העלים והוא אמר לי שהם נמצאים באותו התא איתנו והוא אמר לי שעם הנעליים הללו הוא ביצע את הרצח... שהוא היה עם כובע קסקט, הידיים חשופות"** (עמ' 13-14 לפרו').

ג. בשלב מוקדם של הדיבוב הנאשם ציין שעזב את שכונת רמת אליהו מיד לאחר הירי ונסע לצפון. המדובב אמר לו שעשה טעות שברח והפנה את הזרקורים אליו. הנאשם, בתגובה, רצה להסביר למדובב כי היתה סיבה טובה לבריחתו באומרו **"או.קיי אבל במצב שלי, כמו שהייתי, שהייתי צריך ללכת ארבע ימים"** ובהמשך לחש **"אבק שריפה"** והציג בפניו שתי כפות ידיים פרושות ועשה תנועת ניגוב בידיו (ת/ג - עמ' 29 שו' 27 עד 30 שו' 31). מיד בהמשך הנאשם אמר בקול רם כי ברח מאחר ופחד להתקרב לשכונה (עמ' 30 שורה 34 לאותו תמליל).

מאותו רגע שהציג את ידיו ואמר **"אבק שריפה"**, המדובב הבין ונוצרה הבנה ביניהם שהנאשם הוא זה שביצע את הירי במנוח (עמ' 13 לפרו' שו' 19-21, עמ' 25 שו' 11-15). המדובב העיד שהייתה זו נקודת מפנה בקשר ביניהם כי עד

ז. הנאשם שואל את המדובב מיד בהתחלה, עוד לפני שקשר בין בריחתו לבין אבק שריפה בידי, האם הוא יודע מה זה דיסאינפורמציה ומסביר לו שזה "אינפורמציה מוטעית" (ת/א עמ' 64 שו' 3-6). בהמשך, כשמדבר עם המדובב על החלפת המחסנית ע"י היורה אומר "זה נקרא דיסאינפורמציה, נכון דיברנו על זה?" (ת/א עמ' 105 שו' 14). באותו מקום (שו' 7 שם) גם המדובב אומר "זה נקרא דיסאינפורמציה, אתה רואה" מתוך רצון לחזק את אמון הנאשם בו. טענת ההגנה לפיה המדובב היה הראשון להשתמש במונח זה, אין לה על מה שתסמוך.

ואכן, כפי שיפורט בהמשך, הנאשם מסר למדובב פרטים נכונים על הרצח, שנתמכו בראיות חיצוניות וכן פרטים במסגרת הדיסאינפורמציה, שהתברר כי אינם נכונים, שהם: החלפת מחסנית תוך כדי הירי במנוח, בעיטה בדלת הכניסה לקרוואן, פציעת האדם הנוסף שהיה בקרוואן, ירי באקדח מסוג "יריחו".

ח. הנאשם מספר למדובב בפירוט על הסכסוך עם המנוח שהחל לפני 3-4 שנים במהלכו השניים תקפו זה את זה (ת/א עמ' 2 שו' 22-31) ובעקבות כך המנוח ברח לאילת לכמה חודשים, וכן סיפר שהסכסוך לא נפתר וכי נוספו לו מעורבים נוספים (שם, שו' 35, עמ' 3 שו' 22). בבוקר הרצח ראה את המנוח עם אחרים ממתנים לו ברכב מתחת לביתו וחש סכנה, ולכן באותו היום גמלה בליבו ההחלטה להרוג את המנוח (ראה ת/א עמ' 35 שו' 22 עד עמ' 36 שו' 10). ובהמשך ובאותה נשימה הנאשם חוזר ואומר: "כן, אבל בוא נגיד עוד משהו אחר, אם הייתי לוקח עשר, אם אלוהים היה אומר לי תשמע עכשיו..." (שם, עמ' 36 שו' 11-12). רוצה לומר, לא הייתה לו סיבה לפגוע במנוח.

ט. הנאשם מתאר בפני המדובב את הלחצים שהובילו להחלטה:-

<p>"נאשם: נכון, אתה יכול לאבד את החיים בגלל זה... הבנת? הבנת? אבל חליק, בגלל שחיכיתי הרבה זמן והרבה זמן אני מחכה, הרבה זמן עושה מארבים אז זה יוצר אצלך לחץ..."</p>	<p>מדובב: שבאותו רגע אם יוצא לך עצבים אז כבר הכל יוצא לפועל... נאשם: אז באותו יום כבר חאלס, אתה מביין?" (ת/א עמ' 37 שו' 9-13).</p>
---	--

הנאשם הודה בפני המדובב שהיתה זו החלטה רגעית ולא תוכנית מסודרת ומתוכננת וניתן להבחין בבירור שהנאשם מדבר בגילוי לב תוך לחישות לאוזנו של המדובב ומתאר בפניו את סערת רוחו והלחצים בהם היה נתון לאורך תקופה וחששו מהמנוח וחבורתו עד כי חשב לעצמו "אני מאמין שכבר אמרתי בלב... עדיף לחיות בבית סוהר מאשר למות", דהיינו הנאשם מעיד שחש מאוים ע"י המנוח וחבורתו, עד שהכל "התפוצץ" אצלו והוא החליט לבצע את הרצח (ת/א עמ' 37 שו' 15-21) (ראה גם ת/א עמ' 100 שם שואל הנאשם את המדובב מה היה עושה במקומו לו ראה את האנשים מתחת לביתו והמדובב משיב שהיה עושה את מה שעשה הנאשם אך יותר מקצועי (שו' 38), והנאשם מאשר "אתה צודק" עמ' 101 שו' 18).

י. הנאשם מספר למדובב (בלחישות) שהשיג אקדח שעה קודם לרצח (ת/א עמ' 72 שו' 3-8), אקדח מסוג "יריחו" (ת/א עמ' 34 שו' 9-21), כי היה חשוף בידי (ת/א עמ' 21 שו' 14-15), בעת הירי היה נוכח אדם נוסף בקרוואן (ברק), שהיה עם המנוח (ת/א עמ' 22 שו' 21-24), האדם הנוסף ראה את הנאשם "עיניים בעיניים" (ת/א עמ' 22 שורות 37-39), היה ביניהם "מבט" (שם, עמ' 27 שו' 26-30), אך בשל פחדו של האחר, אמר שלא ראה את

פניו של הנאשם (ת/1 עמ' 23 שו' 10). בזמן הארוע, מכשיר הטלפון היה עמו, באותו יום היה בקשר טלפוני עם בעל הקיוסק הסמוך לקרוואן (ליאור פשרל) ומיד לאחר הארוע לא ענה לטלפון ועזב את רמת אליהו (שם, עמ' 20 ש' 13-24). עוד סיפר למדובב כי מסר לחוקרים שהיה בקיוסק של פשרל הנמצא כ- 100-150 מטרים מהקרוואן (ת/1 עמ' 24 שו' 4-7) ושהשליך זבל בפחים של הקיוסק, הנמצאים "בדיוק ליד הקרוואן" (שם, עמ' 24 שורות 11, 26-31). הנאשם שרטט על רצפת התא את מיקום הקיוסק והפחים ביחס לקרוואן (שם, עמ' 23 שו' 16), תוך שהוא מתייעץ עם המדובב האם גרסתו ביחס למקום המצאו תסתדר עם האיכונים. לדבריו, לא אמר מיד לחוקרים שהיה בקיוסק של פשרל, הוא ממתין כדי שכשיחקרו את בעל הקיוסק, הוא לא יזכור מה היה ביום הספציפי ויגיד שהנאשם נוהג כל ערב להגיע לקיוסק, מה שנכון (שם, עמ' 20 שו' 8-10 וכן עמ' 24 שו' 34-36). הנאשם הוסיף כי הוא סומך על בעל הקיוסק ואביו שיעמדו היטב בחקירות ויגידו שבעת הארוע, הנאשם היה בקיוסק (שם, עמ' 20 שו' 36-39, עמ' 21 שו' 1-6).

יא. כשהמדובב אומר לנאשם כי לא יתכן שהאדם הנוסף לא ראה אותו, הנאשם מדגים בפניו את תנועת ההתגוננות של ברק: - "ראיתי אותו עושה ככה... (הערה (של המתמלל): הנ"ל נראה שם את שתי ידיו על הפנים כאילו הוא מסתיר את פניו, מבצע הדגמה)" (ת/1, עמ' 27 שו' 24-25). התנועה שהדגים הנאשם הועתקה מתוך קלטת וידאו שצולמה בטעות בתא המעצר החוסה תחת תעודת חסיון (ת/4) כשהתמונות (ת/3) הוחרגו מתעודת החסיון כך שהן מהוות ראייה קבילה (עמ' 34 לפרו'). תנועה זו שהדגים הנאשם בפני המדובב זזה במהותה לתנועה שהדגים ברק בפני החוקר (נ/12 - א'2), שעיקרה הסתרת פניו באמצעות ידיו, קיפול גופו, ותזוזה על הספה לצד המרוחק מהדלת.

וגם המדובב אישר בעדותו כי "הוא מראה לי בסימני ידיים את התנועה בדיוק שהבחור השני - ברק עושה..." (עמ' 34 לפרו' שו' 25-27).

טענת ההגנה כי תנועת ההתגוננות שהדגים ברק שונה מזו שהדגים הנאשם - דינה להידחות. תנועת ההתגוננות אינה תנועה אחת כפי שתועדה בתמונות סטילס אלא תנועה מתמשכת שמשתנה מרגע לרגע, כשמדובר למעשה בתנועות דומות ביותר שנועדו להגן על ראשו של ברק באמצעות שתי ידיו שכיסו את פניו ובהמשך קיפול והזזת גופו לצד השני של המיטה.

בקלטת המתעדת את חקירתו של ברק מיום 24.5.12 ניתן לראות שברק אינו מדגים תנועה זזה לחלוטין בכל פעם שמתאר את תנועת ההתגוננות. פעם הוא מראה את ידיו מסתירות את פניו כשידיו מקבילות, פעם הוא מראה את שתי ידיו לצידי ראשו ליד אוזניו וכו' (ראה נ/12 (2) קלטת מ.ט. 110/12 ממונה 5:05 ואילך).

יב. הנאשם מסר למדובב כי ירה בכלבתו של המנוח לאחר שירה במנוח: "הוא (הכלב) בא מהכוון שלו, יכול להיות שהוא רצה להיכנס למלונה, הפרעתי לו" ובהמשך "נתתי לו פה פה" (ת/2 עמ' 103 שו' 34-35, עמ' 104 שו' 6). פרט זה מתיישב עם הממצאים שנמצאו ברגלה של הכלבה, צילום רנטגן, חו"ד הוטרניר (ת/29, ת/29א) ועדותו של הוטרניר בבית המשפט.

יג. כשהשניים דיברו על הראיות העלולות להפליל את הנאשם ועל האפשרות שבעת הירי הנאשם צולם במצלמות באזור וביניהן מצלמה המכוונת לשביל הסמוך לקרוואן (שביל הקרוואנים), לחש הנאשם למדובב: "היה משאית"

ובהמשך: "בדיוק בקרוואן שחוסמת שם (מילים לא ברורות) אי אפשר לראות שם אם נכנס" ואישר כי המשאית עמדה בדיוק כך שהסתירה את כל הקרוואן מן המצלמה (ת/1 עמ' 58 שו' 8-15). עובדה זו אומתה בממצאים אחרים כפי שיפורט בהמשך.

מהלך הדיבוב

9. תוכן עדותו של המדובב נתמך באופן ברור בתוצרי הדיבוב. הפרטים שנמסרו לו מפי הנאשם מוצאים את ביטויים בקלטות הדיבוב ולמעשה אין מחלוקת בין הצדדים שתמלילי הדיבוב לרבות התוספות שהוספו בכתב יד ע"י המדובב (בעת הרענון לקראת עדותו) משקפות את הנשמע בקלטות הדיבוב. מקום שקיים קושי לשמוע את השיחה במלואה, המשפטים שנשמעים מתיישבים עם עדות המדובב ביחס לנאמר באותם קטעים. במרבית העניינים הקשורים לרצח, הדברים שבו ועלו יותר מפעם אחת במהלך השיחות (לדוגמא הירי בכלב, אבק השריפה, המניע לרצח, מספר רב של כדורים, הסכסוך עם המנוח, ארועי בוקר הרצח וכו'), וביוזמתו של הנאשם, כך שעדות המדובב ביחס לאותם פרטים, מתחזקת בשל כך. המדובב העיד באופן מאוזן, ללא מגמת הפללה, ללא להיטות לסבך את הנאשם והדבר מוצא ביטוי גם בהתנהגותו בתא המעצר ואף בעימות ת/38א.

קבילות ההודייה בפני המדובב

10. א. סעיף 12 לפקודת הראיות [נוסח משולב] התשל"א-1971 קובע כי הודאת חוץ של נאשם תהא קבילה אם בית המשפט שוכנע שהיא נמסרה באופן חופשי ומרצון.

ב. למעשה אין מחלוקת בדבר קבילות הודאת הנאשם בפני המדובב אלא ביחס למשקלה (ראה סעיף 15 לסיכומי ההגנה).

הלכה היא כי הפעלת מדובב בתאו של חשוד בביצוע פשע מהווה תחבולה חקירתית מותרת אשר כשלעצמה אינה פוגעת בזכויות הנאשם (ע"פ 8743/09 בוריס מנקין נ' מדינת ישראל (23.2.13)) ובלבד שלא הופרו זכויותיו להמנע מהפללה עצמית וכל עוד לא נפגעה זכותו להליך הוגן (ראה ע"פ 8107/09 דענא נ' מדינת ישראל פסקה 24 לפסק דינו של השופט פוגלמן (26.6.11)).

ג. בע"פ 6021/11 יוסף נ' מדינת ישראל, פורסם בנבו (24.2.14) נקבע:-

"כיום, אין עוד מחלוקת כי הפעלתם של מדובבים אינה פסולה והיא בגדר תחבולה חקירתית לגיטימית. הלכה היא כי הפעלת מדובב כשלעצמה אינה פוגעת בזכות הנאשם לאי-הפללה עצמית, שכן זכות השתיקה שמורה לו גם בשיחתו עם המדובב. השאלה הדורשת בירור היא, אם כן, אם נקט המדובב עצמו תחבולות אסורות באינטראקציה מול המערער, או במילים אחרות, האם בהתנהלות המדובב היה כדי להפעיל לחץ בלתי-סביר על המערער אשר הוביל למסירת הודאה בלתי רצונית. שאלה זו, כמתבקש מאופייה,

נבחנת בנסיבות כל מקרה לגופו" (סעיף 15 לפסה"ד).

ד. בענייננו, לאחר בחינת תוצרי הדיבוב, שמיעת עדות המדובב בבית המשפט, עיון באמרות הנאשם ובעדותו בבית המשפט, ניתן לקבוע שהמדובב לא נקט תחבולות אסורות כלפי הנאשם ולא היה בהתנהלותו כדי להפעיל לחץ על הנאשם.

ה. פעולת הדיבוב החלה עם מעצרו של הנאשם.

להזכיר כי מיד לאחר הירי במנוח, נעצר ברק בחשד למעורבות במעשה ואילו הנאשם נמלט לצפון. לאחר חמישה ימים, הנאשם הסגיר עצמו למשטרה. קודם לכן, המדובב הוכנס לתאו של ברק למשך מספר שעות וברק מסר לו פרטים על הירי לעבר המנוח, ועל תנועת ההתגוננות שעשה בכך שכיסה את פניו ולאחר מכן הטה את גופו ימינה תוך כיפוף ברכיו לעבר פניו. עוד מסר למדובב כי הארוע התרחש בשכונת רמת אליהו (נ/12-5).

ו. אותו מדובב הוכנס לתאו של הנאשם מספר ימים לאחר מכן. בשלב זה, כך על פי העדויות, המדובב לא ידע שהנאשם עצור בגין אותו ארוע, בו היה ברק חשוד.

אמנם המדובב חשד שמדובר באותו ארוע, אך לא היה בטוח בכך "**כשהוא** (הנאשם) **אמר לי כי מדובר בתיק רצח ברמת אליהו, בקרוואנים ואחרי זה כשהוא אמר לי את הפרטים ממש שהיה שם עוד בן אדם והראה לי איך הוא התכופף, עם אותם סימנים שגם ברק אמר לי, אז הבנתי בוודאות שזה אותו תיק**" (עמ' 20 לפרו' שו' 29-32).

ז. העובדה כי אותו מדובב פעל אל מול שני מעורבים באותו ארוע, אינה רצויה ואין לעודדה. עלול להיווצר מצב בו פרטים שנמסרו למדובב ע"י מעורב אחד יאמרו על ידו, אף כפליטת פה, בדיבוב של מעורב אחר, או שמא המדובב עלול לטעות ולמסור פרטים שכאילו נמסרו לו ע"י מעורב אחד ככאלה שנמסרו לו ע"י מעורב אחר.

עם זאת, מקום בו כל מהלך הדיבוב הוקלט (של שני המעורבים), ואין על כך מחלוקת, חשש זה מתעמעם.

קלטות הדיבוב נבחנו בקפידה ולא נמצא פרט שמסר המדובב בעדותו שלא נשמע או ניתן להבינו מההקלטה ולכן אין בעובדה שמדובר באותו מדובב כדי לפגום בתוצרי הדיבוב של הנאשם (ראה גם עדותו של ראש הצח"מ עמ' 133 לפרו' שו' 22-30).

לא נטען שהמדובב ייחס לנאשם דברים שנאמרו לו ע"י ברק, למעט ביחס לתנועת ההתגוננות של ברק, שהנאשם העלה לראשונה בעדותו בבית המשפט.

ח. במהלך שמיעת הראיות הוברר כי נעשה (בטעות) תיעוד **בוידאו** של מהלך דיבוב הנאשם ומתוך תיעוד זה הוקפאה התמונה בה נראה הנאשם מדגים תנועת ידיים המכסות את פניו (ת/3, ת/4).

הנאשם העלה טענה, שהועלתה כאמור לראשונה בעדותו בבית המשפט, שהמדובב הוא זה שהראה לו את תנועת ההתגוננות של ברק. בעקבות זאת עתרה ההגנה לגילוי ראייה חסויה, כשהמדובר בתוצרים של תיעוד הוידאו הנ"ל (ת/4). לטענתה, בתיעוד הוידאו ניתן יהיה למצוא תעתיק של "ג'סטות גופניות" אותן למד הנאשם דווקא מהמדובב, ובכללן תנועת ההתגוננות של ברק.

לאחר שמיעת הטענות ובחינת הקלטות (וידאו), נקבע על ידי המותב בהחלטה מיום 2.1.14 כי **"הוידאו מעלה כי הראיה רחוקה, בלשון המעטה, מלהיות חיונית להגנה של הנאשם, בעיקר נוכח טענתו כפי שצוינה לעיל והסברו לתנועה שהדגים בפני המדובב, כפי שתוארה בתמונות ת/3, ת/4. צפיה בתקליטורים מעלה כי סדר ביצוע הדגמת תנועת הידיים, "הגסטות הגופניות" בלשון ההגנה, הינה שונה בתכלית מזו שנטענה ע"י הנאשם. צפיה בתקליטורים בעינים סניגוריות מעלה כי אין בראיה כדי להועיל להגנה וזאת בלשון המעטה"**.

יוצא כי לא נמצא יסוד לטענת הנאשם בענין זה ולא נסתרה עדות המדובב שהדגמת תנועת ההתגוננות נעשתה ע"י הנאשם ולא על ידו.

ודוק! המדובב בחקירתו הנגדית לא נשאל ולא עומת עם טענה כלשהי שהוא זה שמסר לנאשם פרטים כלשהם שהנאשם חזר עליהם, לרבות ביחס לתנועת ההתגוננות של ברק. טענה זו עלתה לראשונה על ידי הנאשם בעדותו בבית המשפט.

לפיכך יש לדחות את טענת ההגנה שהמדובב הציג את תנועת ההתגוננות של ברק לנאשם, לאחר שברק הדגימה בפניו (במהלך הדיבוב).

ט. בין המדובב לנאשם נוצר קשר של אמון ואף חברות. ניכר כי הנאשם נתן בו אמון, שיתף אותו בחששותיו מהקלטות בתא, בדברים שנאמרו לו ע"י עורכת הדין להיזהר מהקלטות ופברוקים ובין השניים התפתחו במהלך הדיבוב ומשלב מוקדם, יחסי אמון וקרבה.

המדובב אמנם הציג עצמו בפני הנאשם כבן למשפחת פשע מוכרת וכמי שבקיא במהלכי חקירה ובהליכים בבית משפט, וזאת כדי לזכות באמונו ולהרשימו. הדבר גרם לנאשם להתייעץ עמו על דברים שאמר בחקירה וכאלה שחשב עוד להגיד.

כבר ביום הראשון לדיבוב (29.5.12) הנאשם אומר למדובב: **"כן וואלה אני כאילו מודה לאלוהים שאתה פה איציק"**. ובהמשך אומר הנאשם: **"אתה מדבר איתי בגובה העיניים... דבר איתי לא בגובה העיניים, אתה יודע זה, אני לא יכול להתחבר איתך"** (ת/1ד עמ' 26). הנאשם אומר למדובב כי כשהמדובב ישתחרר, הוא יתקשר אליו ויעדכן אותו על כל ישיבה בבית משפט כי אין לו עם מי

להתייעץ והמדובב מבטיח לו שיענה לשיחותיו (ת/1 עמ' 94). במקרים רבים הנאשם משתף את המדובב לאחר חקירה, על קורות החקירה ומתייעץ איתו לפני חקירה מה להגיד לחוקרים. לדוגמא, הנאשם מתייעץ לגבי הדברים שיגיד על מקום המצאו בזמן הרצח כדי שהדברים יתיישבו עם איכוני הטלפון שלו: **"אני אניגד דבר כזה, אני עברתי משמה לשפוך את הזבל, שפכתי אח"כ חזרתי לקיוסק... כזה... הבנת?... אז עברתי משם"** (ת/1 עמ' 57 שו' 31-30, וכן עמ' 55, שורות 16-28).

י. אין לקבל את טענת ההגנה כי המדובב פעל לרמוס את בטחונו העצמי של הנאשם ודיבר אל הנאשם בטון תקיף תוך הפגנת בוז וזלזול כלפיו, כשהנאשם טוען שהוא חף מפשע (סעיפים 33,39 לסיכומי ההגנה). בהקשר זה אין גם לקבל את טענת ההגנה בסיכומיה (סעיף 37) כי המדובב האשים את הנאשם כי הוא **"מחרטט אותו"**, כשהוא טוען שהוא חף מפשע (בת/1 א עמ' 17). באותה שיחה המדובב מתאר בפני הנאשם כיצד חוקרי המשטרה מתייחסים לחשוד ש"מספר סיפורים".

לא מצאתי שהמדובב הפגין בוז וזלזול בנאשם ובסיכומי ההגנה אף לא הובאה דוגמא לכך. אמנם המדובב מבקר את הנאשם על התרשלותו, הטעויות שעשה בביצוע הרצח ולאחריו ובמהלך החקירה, אך לא מתוך בוז או זלזול אלא מתוך מה שנחזה להיות חיבה, דאגה וחברות. גם הטענה שהמדובב שטף את מוחו של הנאשם בסיפורי עבריינים דינה להידחות ולמצער ניתן לומר שהם עשו כן באופן הדדי.

יא. מהאזנה לשיחות בין השניים ניתן להתרשם כי המדובב רחש כבוד לנאשם, הקשיב לסיפוריו הרבים, נתן לו עצות משפטיות רבות כמו לשמור על זכות השתיקה (ת/1 עמ' 2 שו' 38-36, עמ' 4 שו' 31-29, עמ' 108 שו' 34 ואילך) ולא לשתף פעולה עם המשטרה כדי לא "להינעל" על גרסה (ת/1 עמ' 55 שו' 30 ואילך), הוכיח אותו כשסבר שלא נהג בתבונה בחקירה (ת/1 עמ' 68 שו' 32 ואילך עד עמ' 69 שו' 36), אך עשה כן באופן חברי ולא מתוך אדנות והתעמרות.

וכראיה לכך הנאשם אומר למדובב **"אם יהיה לי את התיק ואני כאילו יצלם אותו וישלח לך אותו, תוכל לשלוח לי חוות דעת"** (ת/1 עמ' 98).

יב. את המדובב אף לא ניתן לסווג כ"מדובב אקטיבי" כמשמעותו בפסיקה. משיחות הדיבוב ניתן להתרשם שהנאשם חש צורך לדבר ולהתייעץ עם המדובב. כשהשניים שוחחו על עניינים אחרים שאינם נוגעים לרצח, במקרים רבים הנאשם היה זה שחזר מיוזמתו לדבר על הרצח ושיתף את המדובב בדברים שניכר כי הטרידו אותו (למשל ת/1 א' עמ' 65 שו' 69 ואילך, ת/1 עמ' 37 שו' 26 ואילך, עמ' 48 שו' 39-37, עמ' 49 שו' 12-1). הנאשם שב והעלה עניינים הקשורים לרצח מספר פעמים תוך שהוא חוזר על דברים שכבר אמר והמדובב היה סבלני ביחס לכך. פעמים רבות הנאשם התיישב קרוב אל המדובב, במיטתו, ואף לחש דברים באוזנו, ללמדך על הקרבה שנוצרה ביניהם (לדוגמא ת/1 עמ' 49 שו' 4, שם בעמ' 25, 26, 28).

המדובב זיהה את הצורך של הנאשם לפתוח את סגור ליבו ואת בדידותו, מחד ואת חששו מהאזנות,

מאיך וידע לתמרן בין השניים.

יג. המדובב לא פגע בזכות ההיוועצות של הנאשם, לא פגע או הכפיש את עורכת דינו, נהפוך הוא, הוא עודד את הנאשם להיוועץ בה ולסמוך עליה וכן יעץ לו לשמור על זכות השתיקה, לשמוע מהחוקרים אלו ראיות נאספו נגדו ולהותירם "באפילה".

לדוגמא כשהנאשם חזר מחקירה וסיפר מה נאמר לו ע"י החוקרים:-

"הנאשם: הוא אומר אתה רוצה שאני אראה לך תמונות, אמרתי לו

תשאיר בשבילך, לא רוצה לראות כלום, לא רוצה לשמוע.

המדובב: למה, היית אומר לו כן, אהבל, מה אכפת לך, הוא מראה לך

את הראיות.

הנאשם: זה יגרום לי לשנות עדות (בלחש)...

המדובב: מה פתאום מה פתאום תראה, תראה איפה אתה עומד

ותשמור על זכות השתיקה, מה זה משנה לך...". (ת/ו' עמ' 19

שו' 18-27)

יד. המדובב הותיר רושם מהימן בבית המשפט. העובדות עליהן העיד עולות בבירור מהקלטות המתעדות את הדיבוב. מהלך הדיבוב התנהל באופן מותר מבלי שהופרו זכויות הנאשם להימנע מהפללה עצמית ומבלי שנפגעה זכות הנאשם להליך הוגן.

לא הופעל ע"י המדובב לחץ על הנאשם למעט אולי הצלחתו לגרום לנאשם לרצות לשתף אותו ולהסביר לו שלא ברח סתם אלא משיקול דעת ומחשבה, וזוהי כאמור היתה נקודת מפנה, שממנה והלאה היה ברור ביניהם שהנאשם ביצע את הרצח.

אין המדובר בלחץ פסול או בלחץ כלל אלא במהלכיו של המדובב והדמות שהציג בפני הנאשם כחבר-יועץ שלו.

טו. לאור האמור לעיל, המסקנה המתבקשת הינה כי הודאת החוץ של הנאשם קבילה ויש לבדוק את משקלה.

משקלה של ההודייה

11. א. את משקלן של הודאות חוץ יש לבחון על פי שני מבחנים מצטברים ומשלימים:-

המבחן הפנימי - הבוחן את משקל ההודאה לגופה, לאור סימני האמת העולים ממנה.

המבחן החיצוני - הבוחן אם יש להודאה אחיזה בחומר הראיות שמחוץ להודאה עצמה, קיומו של "דבר מה נוסף" המחזק את האמור בהודאה.

בין המבחן הפנימי למבחן החיצוני מתקיים יחס גומלין הפוך: ככל שגדל כוחו של המבחן האחד כך פוחת הנטל הדרוש מהמבחן האחר.

בע"פ 4179/09 מדינת ישראל נ' וולקוב (18.10.10) נקבע:-

"משקלה של הודיה נקבע על דרך העברתה במבחן פנימי ובמבחן חיצוני ושקלול התוצאות המתקבלות משני המבחנים. בגדר המבחן הפנימי, יש להתחקות אחר אלמנטים כגון הגיונה הפנימי של ההודיה, בהירות ההתנסחות, רצף הרצאת הדברים וכיוצא בזה.

המבחן החיצוני, לעומת זאת, אינו מסתפק בהתבוננות על ההודיה מתוכה היא, אלא מבקש לבחון אם יש לה אחיזה בחומר הראיות שמחוץ להודיה עצמה. בגדר מבחן זה, יש לבחון האם קיים בחומר הראיות "דבר מה נוסף" אשר מחזק את האמור בהודיה. בין המבחן הפנימי לבין המבחן החיצוני מתקיים יחס הפוך: ככל שגדל כוחו של המבחן האחד כך פוחת הנטל בגדרו של המבחן האחר. עם זאת, גם אם מדובר בהודיה שמשקלה הפנימי גבוה, לא ניתן להרשיע על פיה בלבד ללא אימות חיצוני כלשהו" (סעיף 22 לחוות דעת של השופט (כתוארו אז) גרוניס).

המבחן הפנימי של ההודיה

12. לאחר בחינת משקלה של ההודיה לגופה ולאור סימני האמת העולים ממנה המסקנה המתבקשת היא כי יש ליתן להודיה משקל רב ומכריע:-

א. את הודייתו של הנאשם יש לבחון על פי הגיונה הפנימי. כאמור הנאשם חשש מהקלטות בתא ובשלבי הדיבוב הראשונים לא סמך באופן מלא על המדובב ולכן פיתח טכניקה לפיה חלק מהודייתו נלחש למדובב, כשהנאשם יושב קרוב אליו או אף במיטתו וחלק נאמר בקול רם. לעיתים, באותו משפט הנאשם גם לחש וגם אמר דברים סותרים בקול רם. המדובב מצידו שיתף פעולה, כדי לחזק את אמון הנאשם בו (ראה לדוגמא ת/1' עמ' 20 שו' 14-15, עמ' 21 שו' 28-30).

ב. הקשר בין המדובב לנאשם נוצר לאור "מעמדו" של המדובב שנחשב ע"י הנאשם כמי שבקיא ובר סמכא בעולם הפלילי. מעבר לשיחות ביניהם על העולם העברייני, הנאשם נעזר בו ואימץ אותו כיועץ לענייני החקירה, כדי לשפר את התמודדותו עם החוקרים ועם הראיות שנאספות נגדו.

כאמור, בדקות הראשונות של הדיבוב הנאשם אומר **"כעסתי פעם על מישהו והוא נרצח ודופקים לי את התיק הזה"** (ת/1א עמ' 2 שו' 29).

בהמשך, המדובב אומר לנאשם שלמטרה יש טכנולוגיה לאכן טלפונים, גם כשהמכשיר כבוי, והנאשם, שהיה מוטרד מכך, ביקש לדעת אודות רמת הדיוק והמדובב נותן לו הסבר טכנולוגי (שם, עמ' 63). בתגובה הנאשם אומר למדובב שמוסר לחוקרים דיסאינפורמציה (שם, עמ' 64 שו' 12-3), כי נשאל היכן היה בעת הארוע והנאשם אמר שהיה באזור ומיד לאחר מכן עזב ונסע לצפון והוסיף: "**ובאמת זה נכון**" (שם, שו' 37-38).

ניתן להתרשם מהקשר המיידני שנוצר בין השניים ואין כל הסבר אחר אלא שהנאשם מסר למדובב פרטים אמיתיים על ארוע שחווה.

ג. השיח בין השניים קולח, חברי, אותנטי, גלוי לב כשהנאשם מספר למדובב לא רק על מעורבותו ברצח אלא גם על עברו הפלילי, ההתמכרות לסמים בעבר, הגמילה, המאסרים (ת/א עמ' 2 שו' 12 ואילך), הסכסוכים שיש לו עם עבריינים אחרים (שם, עמ' 101 שו' 25 ואילך עד עמ' 103), שהותו הממושכת בחו"ל (ת/ו' עמ' 13 שו' 16 ואילך, וכן עמ' 14-17), מעשיו המפוקפקים שם וכו'.

טענת ההגנה לפיה הנאשם מסר למדובב כזבים על חייו כפי שמסר לו כזבים על מעורבותו ברצח, דינה להידחות.

הנאשם מסר למדובב פרטים על חייו, שלו היו כוזבים, יכולה היתה ההגנה בנקל להזימם כדי להראות שהנאשם, שניסה להרשים את המדובב, כיזב בענייניו האישיים וכך גם ביחס לרצח. ההגנה לא עשתה כן ולא הצביעה אפילו על פרט כוזב אחד שהנאשם מסר למדובב ומכאן שהפרטים שמסר למדובב על חייו, בעיקרם הם אמת וההלכה בדבר אי הבאת ראיה חלה בענין זה. מעבר לכך, על חלק מהפרטים על חייו חזר הנאשם בעדותו בבית המשפט (עמ' 234 שו' 7-6, עמ' 240 שו' 13-12) ויש בכך כדי לחזק את מהימנות הודייתו בפני המדובב.

ד. הנאשם מספר למדובב על המניע לרצח. בתחילה מסר על סכסוך עם המנוח שנבע מארוע אלים שהתרחש לפני כשלוש-ארבע שנים, שבעטיו הפך לחשוד המיידני לרצח. בשלב מאוחר יותר סיפר על מתיחות מתמשכת בינו לבין המנוח ואנשים נוספים ושאל את המדובב מה הוא היה עושה במצבו, אם היה רואה מחלון ביתו את המנוח וחבורתו ממתינים לו מחוץ לבית, תוך שהדגיש שהוא לבד ולא עומדים מאחוריו אנשים נוספים שיכולים לסייע בידו (ת/ו' עמ' 83 שו' 22-32). המדובב משיב שהיה עושה אותו דבר אבל אחרת (שם, שו' 35), תוך שהוא מסמן לנאשם בתנועות שהיה שם כפפות על ידיו והנאשם מאשר "**כן, יותר מקצועי**" ומסמן עם היד תנועה בראש כאילו למה לא עשה כן (עמ' 84 שו' 4-7). בהמשך המדובב מסביר שהיה מכסה את גופו כך שלא יהיה שום דבר חשוף כלל (ת/ו עמ' 84 שו' 8-14) ומוסיף: "**וזה כל זה בגלל עצבים שעושים דברים מתוך עצבים...**" (שו' 20) והנאשם משיב "**מתוך כעס**" (שו' 21).

יש בהסבר ובמניע שמסר הנאשם למדובב כדי לחזק את מהימנות ההודייה ולהסביר את המעשה, כשאף אחד מהעדים לא סיפק את המניע לרצח, אלא הנאשם לבדו. עדים רבים העידו על הסכסוך הישן בין המנוח לנאשם שהסתיים בסולחה מספר שנים קודם לכן. עם זאת, הצביעו על הנאשם כחשוד המיידני

כשהדברים לא מתיישבים זה עם זה (ראה עדות ציפי לוי, אמו של המנוח, עמ' 53-54 לפרו', ליאת כהן, אחות המנוח, עמ' 56 לפרו', עדות ליאור פשרל עמ' 86-87 לפרו' ועוד).

אין היגיון בכך שהמניע לרצח יהיה סכסוך ישן שהסתיים שנים קודם לכן ב"סולחה". הנאשם בדבריו למדובב סיפק את המניע לרצח שהוא סכסוך פעיל שהתעצם בימים האחרונים לפני הרצח, שהצטרפו אליו מעורבים נוספים, במהלכו הנאשם ביצע מארבים והיה נתון למעקב מצד המנוח וחבורתו. מידע זה שמסר הנאשם, עליו חזר בפני המדובב מספר פעמים, נותן מענה לתהיה כיצד סכסוך מלפני שלוש שנים יכול לשמש מניע לרצח.

ה. לטענת ההגנה, הנאשם לחש לא רק פרטים הנוגעים לרצח כטענת המאשימה, אלא גם דברים אחרים שאמר למדובב נאמרו בלחש.

האזנה לקלטות הדיבוב מעלה כי גם בנושאים אחרים לחש הנאשם או דיבר ב"קודים" או באופן לא ברור (ת/1 עמ' 18-20), בד"כ כשדיבר על פרטים הנוגעים להסתבכויותיו עם החוק, קשריו עם עבריו זה או אחר, סכסוכים שהיו לו (ת/1א' עמ' 101 שו' 25 ואילך), החזקת מברג שפיץ באופן קבוע (ת/1 עמ' 83 שו' 14-18) וכו'.

אף אם לא כל מה שנלחש ע"י הנאשם היה קשור לביצוע הרצח, הדברים שעולה מהם מעורבות ברצח, נאמרו בלחש או בחלקם הארי בלחש, לעיתים תוך כדי "ניטרול" האמת ע"י אמירת דבר והיפוכו ותוך כדי תנועות וסימני ידיים. לטענת ההגנה המדובב הוא זה שעשה תנועות ידיים כמו קירוב שתי אצבעות לעיניים כדי להדגים קשר עין, תנועה של ירי באקדח, ותנועה של עטיית כפפות על הידיים. אכן בשיח המתנהל בין השניים, בהמשך ללחישותיו של הנאשם, המדובב עושה תנועות ידיים ולמעשה מדבר עם הנאשם בשפתו, פעם לוחש, פעם משתמש בקודים, פעם עושה תנועות והכל כדי לזכות באמונו של הנאשם. עם זאת, גם הנאשם, בהזדמנויות רבות מבצע תנועות כמו תנועת ניגוב ידיים בקשר ל"אבק שריפה", סימון אקדח (ת/1 עמ' 32 שו' 19, עמ' 26 שו' 30-31, עמ' 27 שו' 18), פתיחת ידיים להראות שאין לו כסף לשלם לברק בעבור שתיקתו (שם, עמ' 30 שו' 29-30), מבצע הדגמה של תנועת ההתגוננות של ברק (שם, עמ' 27 שו' 24-25) ועוד.

עינינו הרואות, בין הנאשם למדובב התפתח שיח מיוחד הכולל שימוש בקודים, בלחישות ובתנועות כדי שלא ניתן יהיה להקליט את השיחה ביניהם והמדובב שיתף פעולה עם הנאשם בעניין זה. עם זאת, לא נמצאה תמיכה לטענת הנאשם שחזר על דברים שהמדובב אמר לו או הדריך אותו לאומרם ויש לדחות טענה זו מכל וכל.

ו. ככלל, הפרטים שמסר הנאשם אודות הרצח תואמים ומתיישבים עם ראיות נוספות חיצוניות וביניהן; ביצוע הרצח בידיים חשופות; חבישת כובע מצחיה כהה; מספר רב של כדורים שנורו במנוח, נוכחות ברק בקרוואן; אשר בעת הירי עשה תנועת התגוננות יחודית; כלבתו של המנוח נורתה אף היא; בצמוד לקרוואן עמדה משאית כך שהסתירה את המצלמות ועוד, כפי שיפורט.

ז. עם זאת, הנאשם מסר למדובב מספר פרטים שאינם עולים בקנה אחד עם הממצאים בזירה או עם עובדות האירוע.

1. הנאשם מסר כי כשהגיע לקרוואן בעט בדלת הכניסה כדי שתיפתח, דבר שאינו אפשרי מאחר ודלת הקרוואן נפתחת החוצה ולא ניתן לבעוט בה כדי לפתחה (אלא מבפנים). כמו כן על פי עדותו של ברק, הדלת היתה פתוחה לרווחה כשהרוצח הגיע.

2. הנאשם מסר למדובב שהיורה ירה גם בעד הראיה (ברק) שהיה בקרוואן ופצע אותו, זאת בזמן שברק לא נפצע בארוע.

3. הנאשם מסר למדובב שביצע את הירי באמצעות אקדח מסוג "יריחו" ועל פי חוות דעת מומחה הנשק רפ"ק עזרא שושני, הסבירות לכך שמדובר באקדח מסוג "יריחו" הינה נמוכה.

4. הנאשם מסר שהיורה החליף מחסנית במהלך הירי, דבר שהתברר כבלתי סביר.

ח. העובדות השגויות בדבר הבעיטה בדלת והירי לעבר ברק ופציעתו נאמרו במכוון וכדי להטעות את החוקרים, למקרה שדבריו בתא מוקלטים. זאת ניתן ללמוד ממה שאמר לחוקרים בעימות עם המדובב: **"אני סיפרתי לו בתא שאני בעטתי בדלת ויריתי בבחור ויריתי גם במנוח, אני לא מאמין שזה תואם את העובדות כי אני המצאתי את זה"** (ת/38 עמ' 11 שו' 373-374, ת/38 א עמ' 96, 102), ובהזדמנויות רבות במהלך העימות אמר **"קשה לי להאמין שזה תואם"** (ת/38 א עמ' 67). ניכר כי פרטים אלה נמסרו על ידו כ"דיסאינפורמציה", כפי שאמר למדובב שמשלב פרטים לא נכונים באמרותיו ואלה נאמרו במכוון למקרה שיש הקלטות בתא. הפרטים הנ"ל נמסרו בבירור ובקול רם בניגוד לפרטים האחרים שמסר, שיש בהם הודייה, שמרביתם נמסרו בלחש. העובדה כי מיד לאחר שהמדובב נחשף בפניו, הנאשם הפנה את החוקרים לבדוק דווקא שני פרטים שגויים אלה, מחזקת את הרושם שהנאשם "שתל" פרטים אלה בדבריו למדובב, כדי להטעות.

בעקבות כך, דלת הקרוואן נבדקה ונמצא כי היא נפתחת כלפי חוץ, ולכן לא סביר שהנאשם בעט בה כדי לפותחה וממילא לא נמצאו עליה סימני בעיטה (ת/25).

ט. באשר לפציעתו של ברק, הנאשם מסר למדובב ביום הדיבוב הראשון בקול רם: **"ומישהו אמר לי בדרך שדפקו לו עשר כדורים, דפקו בכלב שלו, לא הבנתי בדיוק במי. עוד מישהו שהיה איתו גם דפקו בו... (ת/1 א' עמ' 95 שו' 31-32), "לפי מה שהבנתי גם בכלב דפקו, גם בבן אדם שהיה איתו וגם בו..."** (עמ' 96 שו' 5), **"אתה מבין? ירו אחרי זה תשע, עשר כדורים, הכלב אכל כמה והבן אדם (מילה לא ברורה) זאת אומרת הוא החליף גם מחסנית"** (שם, שו' 7-8). הנאשם מסר למדובב שהאדם הנוסף נפצע ברגל אך כשהמדובב שאל אם הדבר עלה בדיון להארכת

מעצר, הנאשם הסתבך עם התשובה (ת/ג עמ' 5-6). בהמשך כשדיברו על פציעתו של ברק, הנאשם אמר "אצלם זה לא נקרא נפצע" (ת/ה עמ' 46 שו' 29) ובשלב מאוחר יותר אמר למדובב:

"נאשם: הוא (ברק) היה עצור כמה ימים, לא אמרתי לך?"

מדובב: לא, אמרת לי הוא נפצע.

נאשם: היה עצור.

מדובב: איך הוא היה עצור אם הוא נפצע?

נאשם: נפצע חפיף עם האוטו... (ת/ו' עמ' 22 שו' 11-16)

וכן:-

"תשמע, מה זה ירו בו? ירו בו, הוא שם תחבושת... (ת/ט עמ' 14 שו' 20).

ניתן להתרשם שהנאשם "הסתבך" עם הגרסה שברק נפצע ונסוג מגרסתו הראשונית בענין זה. הנאשם מודע לכך שהפרט שמסר על פציעתו של ברק אינו מתיישב עם מעצרו ולכן מטשטש וממעיט **"נפצע חפיף"** (ת/ו עמ' 22).

י. לגבי הבעיטה בדלת, הפניית החוקרים לבדוק זאת, כפי שאכן נעשה בעקבות דבריו (ת/25), מדברת בעד עצמה (ת/38 א עמ' 95 שו' 39 ואילך).

לגבי החלפת המחסנית הנאשם אמר למדובב כי מדובר בדיסאינפורמציה והמדובב הטיח זאת בפניו במהלך העימות (ת/38 א עמ' 44). בחקירתו הודה כי בדה זאת מליבו **"כן אמרתי לו החלפתי שתי מחסניות, אמרתי לו זה, אמרתי לו הכל כי שיערתי אם ירו בבן אדם וירו ב, ב, ב ורצחו בן אדם אז שיערתי.. שיערתי שהחליפו מחסנית..."** (ת/38 א עמ' 70 שו' 24-28).

יא. המשפט הראשון שאמר הנאשם ברגע שהבין שהאדם שהתוודה בפניו הוא מדובב היה **"אתה יכול להגיד מה באמת אמרתי.. אמרתי שזה... אם הם מאה אנשים, לא היה בכלל עוזי הקשר"** (ת/38 א עמ' 45). מכך ניתן ללמוד על הלך מחשבתו של הנאשם. כשם שאמר פעם אחר פעם למדובב בקול רם ול"מיקרופון" כי אין לו דבר כנגד המנוח ואף אם היו מאפשרים לו לפגוע במאה אנשים לא היה בוחר במנוח כאחד מהם, כך לחש את המניע ואת אופן ביצוע הרצח. כשהתברר לו שהתוודה בפני מדובב, "שלף" את מה שאמר בקול רם השולל כל מניע לרצח כשם "שלף" את הפרטים השגויים שמסר אודות הבעיטה בדלת והירי באדם הנוסף.

יב. הנאשם מסר למדובב כי ביצע את הירי עם אקדח מסוג "יריחו", בעוד שמומחה הנשק רפ"ק עזרא שושני העיד כי הסבירות לכך נמוכה (עמ' 100 לפרו' ש' 22). כשהנאשם נשאל כיצד ידע שמדובר באקדח "יריחו", השיב **"סתם כי אני לא יודע שום כלי אחר"** (ת/38א עמ' 100) ואף בבית המשפט העיד **"אני לא מכיר שום סוג אחר, רק יריחו. רק את השם הזה אני מכיר. ברור שהמצאתי"** (עמ' 241 לפרו' שו' 15).

יג. המדובב העיד על הוספת הפרטים השקריים ע"י הנאשם: **"הוא תמיד אמר שיכול להיות שיש הקלטות וגם כן כשהוא דיבר איתי הוא אמר הרבה דברים והיפוכם, ואמר שהוא נותן דיסאינפורמציה. גם כן בקטע של היריות שהוא החליף מחסנית או לא החליף, כל מיני דברים הוא נותן דיסאינפורמציה למקרה שיש הקלטות, כביכול כדי להבהיר לי שהוא אומר את האמת אך יש דברים שהוא לא אומר בדיוק, רק אם תהיה אופציה שיש הקלטות בתא המעצר"** (עמ' 14 לפרו' שו' 13-18) וכן **"לפי הדברים של החשוד הוא אמר שהוא פירק שם מחסנית שלמה. הוא אמר שהוא נותן דיסאינפורמציה לגבי החלפת המחסנית"** (עמ' 31 שו' 21-32).

יד. אין בעובדה שבהודאה שולבו גם פרטים שגויים, ליטול מההודייה את כוחה הראייתי (ע"פ 1714/95 יתום נ' **מדינת ישראל** פסקה 5 לפסק הדין של השופט קדמי (20.4.97)). אמנם, כאשר מתגלים סתירות ופערים ממשיים בין ההודייה לבין המציאות האובייקטיבית הנלמדת מנתונים חיצוניים להודייה, יש בכך כדי להחליש את משקלה של ההודייה (ע"פ 7443/06 **ארקה נ' מדינת ישראל** (לא פורסם, 28.9.08)). אך, כאשר הנאשם ציין במפורש בפני המדובב כי הוא מוסר פרטים שגויים כדיסאינפורמציה, ובהמשך נסוג מחלק מהם והפנה את החוקרים לבדוק את הפרטים השגויים כדי שסיקו מכך שהוא אינו המבצע **"בסדר בוא, לך לזה, תביא תבעט בדלת עם הנעל הזאת ותראה אם זה אני"** (ת/38א עמ' 47), וכן הפנה למשפט שחזר עליו בתא מספר פעמים שהמנוח לא היה נכלל ב- 100 אנשים שהוא חפץ במותם (ת/38א עמ' 45), ניתן להבחין באופן ברור בין הפרטים האמיתיים לבין הפרטים ה"שתולים", בין דברים שלחש למדובב לבין דברים שאמר "למיקרופון".

טו. על מקרה שבהודאת חוץ של נאשם נאמרים דברים שהם אמת ודברים שאינם כאלה נקבע בע"פ 5825/97 **שלום נ' מדינת ישראל**, פ"ד נה (2) 933, 950:-

"ניסיון החיים והניסיון המשפטי מלמדים כי יש שדבריהם של נאשמים או של עדים בחקירותיהם ובעדותם אינם עשויים מיקשה אחת. גם דובר אמת באמירות מסוימות יכול להימצא דובר שקר באחרות. הדברים - ובמיוחד אלה היוצאים מפיו של נאשם בעבירה חמורה כרצח - נאמרים לעתים מתוך אינטרס ברור של הנאשם לדחות מעליו את האשמה ולהרחיק עצמו ממנה ככל האפשר. עם זאת עדים אנו לא אחת לכך שנאשם היודע כי האשמה רובצת לפתחו וידועות לו כל העובדות לאשורן, מוסר בערבוביה עובדות אמיתיות ועובדות שקריות שתכליתן להרחיק אותו מן המעשים נושא העבירה המיוחסת לו... שומה על בית-המשפט לבחון בזהירות מרבית אמירות כאלה כדי לבור את המוץ מן התבן. לשם כך רשאי בית-המשפט לפלג את אמירות הנאשם".

וכן ראה ע"פ 4179/09 מ"י נ' וולקוב (18.10.10) מפי הנשיא גרוניס (פסקאות 30, 31 לפסה"ד).

טז. בענייננו, ניתן להבחין בין אותם פרטים שגויים "דיסאינפורמציה" שמסר הנאשם במכוון לבין יתר הפרטים, כשהפרטים השגויים המהותיים הם אלה שהפנה אליהם הנאשם, הבעיטה בדלת והירי בברק. לגבי החלפת המחסנית, הנאשם מסר על כך שמדובר בדיסאינפורמציה עוד כשהיה בתא עם המדובב ואילו באשר לאקדח מסוג "יריחו" אין לכך משמעות מיוחדת משהעיד שאינו מכיר סוגים אחרים. מרבית הפרטים השגויים אינם מהותיים לביצוע הרצח, למעט הירי בברק, כשביחס לפרט זה הנאשם ניסה לסגת ממנו בדבריו למדובב ובהמשך הפנה את החוקרים מספר פעמים לבודקו ובכך חשף שמדובר בדיסאינפורמציה.

יז. במסגרת המבחן הפנימי של ההודיה יש להידרש לאותות האמת וסימני האמת וזאת ניתן לגלות בהאזנה לקלטות הדיבוב.

האזנה כאמור מצביעה על הודייה אותנטית, כנה שככל שהתמשך הדיבוב הוסיף הנאשם עוד פרטים על הרצח, שב וחזר על פרטים שכבר מסר.

אותות וסימני האמת

יח. אותות וסימני אמת שזורים בהודייתו של הנאשם והם רבים. אמנה מספר דוגמאות:-

1. בדקות הראשונות של המפגש בין הנאשם למדובב, הוא משתף אותו שהשתמש בסמים והתנקה, שהוא חשוד בתיק רצח, שאין לו כסף לעו"ד וכי בחקירתו הראשונה שמר על זכות השתיקה. פתיחותו של הנאשם כלפי המדובב כבר בדקות הראשונות מצביעה על הצורך שחש הנאשם לשתף והאמון שרחש למדובב מההתחלה.
2. הנאשם מאד מוטרד כשהמדובב מספר לו על אמצעי האיכון המשוכללים שיש בידי המשטרה והוא מגלה בכך עניין רב ושואל מה מידת הדיוק "**בבסיס על מטרים**". בהודייתו בפני המדובב בשלב מאוחר יותר מסר שבעת ביצוע הרצח מכשיר הטלפון היה עמו ויש בענין הרב שגילה קודם לכן, משום אותות אמת.
3. עוד בתחילת הדיבוב הנאשם הביע חשש שברק יסגיר אותו:- "**מעניין מה הבן אדם** (הכוונה לברק) **שירו בו מה אמר... מה הוא אמר בעדות שלו. מה יעזבו אותו? זין. אפילו יקחו אותו לבית חולים, שמעתי עצרו אותו. חוקרים אותו מאה פעם, מה הוא עד לרצח.... אין יש בחורים שאומרים שהם לא ראו**" (ת/א עמ' 96 שו' 19-25).
4. לאחר שהמדובב מוכיח את הנאשם על בריחתו לצפון, הנאשם חושף בפניו את ידיו ובתנועת ניגוב אומר "**אבק שריפה**". מדובר בסימן אמת מובהק. בהמשך המדובב שואל "**אתה היית חשוף? אתה מפגר אחו שרמוטה**" והנאשם משיב: "**כן, נו מה (העצור מהנהן בראשו ובידו לחיוב)**" (ת/א 1).

- עמ' 21 שו' 14-15).
5. כשהנאשם מספר למדובב שהחוקרים רצו להראות לו תמונות והוא סירב, המדובב אומר לו שהיה עליו לראות את התמונות כדי לדעת מהן הראיות נגדו והנאשם לוחש למדובב פעמיים "זה יגרום לי לשנות עדות" (ת/1 עמ' 19 שו' 22, 24). חששו של הנאשם כי אם יציגו לו ראיות מפלילות, ישנה מגרסתו ויפיל את עצמו מעיד על מעורבותו ברצח.
6. כשהנאשם מספר למדובב על הסכסוך עם המנוח ומתאר שהמנוח ואחרים המתינו לו מתחת לביתו בבוקר הרצח הוא אומר:- **"הבנת? כאילו מהבוקר הסתובבתי פה ולא, זה כבר חאלס, אתה מבין? הג'ננה וזה"** (ת/1 עמ' 36 שו' 20-21) ובהמשך אמר: **"תשמע אלוהים עדי, כאילו אלוהים העד שלי, אני אוהב שהצד השני מתחיל.. הבנת? כאילו אני שיהיה לי לב שלם"**. (עמ' 37 שו' 4-5, 7) הנאשם הוסיף שאמר לעצמו **"עדיף לחיות בבית סוהר מאשר למות"** (שם, שו' 20), וכשהמדובב אומר לו שיש כאלה שחושבים אחרת הנאשם שואל **"עדיף למות?"** (שו' 25). ניתן להיווכח שהנאשם לא מצא מוצא אלא להמית את המנוח, כי לא יכול היה להמשיך לחיות במתחים סביב הסכסוך עם המנוח וחבורתו והחליט לשים לכך סוף (שם, עמ' 37), ובהמשך אומר הנאשם **"הייתי מת להביא אותם לשולחן (עמ' 39 שו' 4) (כשהכוונה לבוררות) ... וולאק הלוואי וזה היה ככה, הלוואי שזה היה מסתדר ככה"** (שם, שו' 10).
7. לאחר שהנאשם והמדובב מנתחים את הראיות האפשריות שיש בידי המשטרה, הנאשם אומר **"וואלה נשאר את זה לאלוהים, מה שיהיה יהיה.. מה איכפת לי, כבר התייאשתי"**, וכשהמדובב אומר לו שאסור להתייאש הנאשם אומר: **"תשמע גם בחוץ לא כל כך טוב לי, אני אומר לך את האמת"** (ת/1 עמ' 71).
8. בהמשך המדובב הוצא מהתא והנאשם נותר לבדו, צעד במשך דקות ארוכות בתא (צעדיו נשמעים בבירור) ואמר לעצמו: **"יא אללה, אלוהים פשש.. יה אחו שרמוטה מאסר עולם, מתחיל לעכל את העניינים, נראה לי מסובך. ממשך זקן אני צעיר אחו שרמוטה. הראש שלי"** (ת/1 עמ' 93 שו' 6-8). מהדברים שהנאשם אומר לעצמו ניתן להתרשם כי הוא מכיר בכך שהוא עומד להישלח למאסר עולם ואין לקבל את הסברו בבית המשפט כי דמיון מה אחרים מרגישים, כשהם צפויים למאסר עולם (עמ' 286 לפרו').
9. הנאשם אומר למדובב:- **"נגיד פה שמו עכשיו הקלטה והם שומעים את הכל עכשיו, הם יכולים להבין מזה משהו?"** (ת/1 עמ' 16 שו' 19-20).
10. הנאשם מספר למדובב ששיתף חבר בכוונותיו לבצע את הרצח ולאחר שהמדובב מוכיח אותו על כך הוא משיב **"הם כל השכונה יודעת שזה אני"** (ת/1 עמ' 21) ואף בכך יש לראות סימן ואות לאמת בהודייתו בביצוע הרצח.
11. הנאשם מספר למדובב על ברק **"הוא (ברק) ישב איתו (עם המנוח) יחד.. במקום... הוא ראה אותי עיניים בעיניים"** (ת/1 שו' 38). בכך מודה הנאשם שביצע את הרצח. הנאשם סיפר למדובב שברק מכחיש שראה אותו, בשל פחד **"הוא טוען שהוא לא ראה... הוא מפחד"** (ת/1 עמ' 22 שו' 3,6,8, עמ' 23 שו' 10).
12. כשהמדובב אומר **"אין מצב שהוא (ברק) לא ראה אותך, זה הזוי, מה זה"**, הנאשם משיב:- **"ראיתי אותו עושה ככה (הערה) (של המתמלל):- הנ"ל נראה שם את שתי ידיו על הפנים כאילו הוא מסתיר את פניו, מבצע הדגמה)"** (ת/1 עמ' 27, שו' 23-25).

13. הנאשם מרבה לדבר על מאסר עולם לו הוא צפוי:-

"כמו שאתה אמרת עכשיו שלושים שנה מאסר... מה קרה לך? אני ארבעים ושש איזה גיל אני יצא, שמונים... לא משנה, זה גם חיים. טלויזיה... תשמע, עכשיו אני איתך אני יושב מדבר וזה, יש לי תעסוקה אבל תאר לך שאני לבד באיסקס... המחשבות יהרגו אותי... אני עוד לא מעכל... נראה לי שאני לא מעכל את המצב" (ת/1 עמ' 38-40) (ראה גם ת/1 עמ' 83), וכן: "כן יאללה נקבל את זה באהבה. מה נעשה. אין לי ברירה" (ת/1 עמ' 98). וכשמספר על בחורה שרצו להכיר לו אומר "רוצה לבוא לבקר אותי, שתבוא. מה, היא תסבול אותי מאסר עולם?" (ת/1 עמ' 126) וכן "אתה יוצא כאילו, אחרי עשרים, אתה עולה לוועדה, עשרים אז אני יהיה שישים ושבע" (ת/1 עמ' 83) וכן ת/1 עמ' 93.

וכן:- "מצידי כבר לקחתי את זה, כבר קיבלתי את זה... זה שאני נלחם, נלחם, אבל אני בתוכי מעכל את זה" (ת/1 עמ' 60) כשהכוונה היא לכך שהוא מבין שהטבעת מתהדקת סביב צווארו.

14. בעימות בין השניים, המדובר שואל "למה אמרת לי שזה אתה?" והנאשם השיב:- "כן, כי גם ככה אני עצור, מה זה" (ת/38 א עמ' 53-54). הנאשם למעשה מאשר שהודה בפני המדובר כי הוא ביצע את הרצח ולא נותן כל הסבר להודייתו והמסקנה המתבקשת היא שמדובר בהודיית אמת.

15. האופן בו הנאשם דיבר בשני קולות, האחד בלחש ובו תיאר פרטים הנוגעים לרצח, השיקולים והתחושות, השני בהכחשה בקול רם, מצביע על אותות האמת בהודיית הנאשם ברצח.

כך גם חזרתו של הנאשם מספר פעמים ובקטעי שיחה שונים על אותם פרטים הנוגעים לרצח שמסר למדובר וביניהם מספר רב של כדורים, מעצרו של ברק, שתיקתו של ברק, הירי בכלבה, אבק השריפה, הסכסוך עם המנוח וחבורתו וכו'.

אין המדובר באמירה אחת של הנאשם שיכולה להיות נתונה לפרשנויות שונות, אלא חזרה מספר פעמים על אותם פרטים באופן המחזק את אמיתות הדברים.

16. הנאשם שוקל להודות בביצוע הרצח, בודק אם הודייה יכולה להביא להקלה בעונש ואומר:- "אני אחכה עד שהעורך דין יבוא, יראה לי את הכל... אז אני אחשוב עשר פעמים... אני אקח איזה אחד עם ראש כמו שלך ואני אגיד לו, 'קח תחליט במקומי'..." (ת/1 עמ' , שו' 31-36).

17. קיימים קשר וזיקה בין התוודות הנאשם בפני המדובר וההתייעצות עמו לבין הדברים שמוסר בחקירתו. בעוד הנאשם מתייעץ עם המדובר מה לומר על מקום המצאו, בשים לב לכך שמכשיר הטלפון היה בחזקתו בעת ביצוע הרצח, באמרתו לחוקרים קושר את עצמו למקום הארוע באומר "הייתי בשביל שמגיע לקרוואן עד לקיוסק... והשביל הזה גם מגיע לקרוואן" (ת/38 א עמ' 25) ואף בכך יש תמיכה וחיזוק להודייה שכן הנאשם קושר את עצמו לזירת העבירה ולזמן ביצוע העבירה לא רק בהודייתו בפני המדובר אלא גם באמרתו במשטרה. התוודות הנאשם על ביצוע הרצח בצירוף הצורך ליתן הסבר לנוכחותו בזירה הולידו את הגרסה הבדויה שנמסרה במשטרה, כי חלף בשביל הסמוך לקרוואן בעת ביצוע הרצח.

18. בעימות עם המדובר הנאשם מודה בדברים שאמר במהלך הדיבוב כמו קיומה של משאית סמוך לכניסה לקרוואן, כשבעימות אישר שראה את המשאית במקום בעת שחלף בשביל הקרוואנים (ת/38 א עמ' 53) וכן קיומו של המניע לרצח - סכסוך פעיל עם המנוח וחבורתו (ת/38 א עמ' 78, 55). יש בהודיית הנאשם בפני החוקרים תוך אישור הדברים שאמר למדובר בשני עניינים כה מהותיים באשר לרצח, האחד פרט מוכמן מהותי (המשאית), השני המניע לרצח - כדי להצביע על סימני אמת משמעותיים.

19. סימני ואותות האמת בהודייתו של הנאשם הם רבים ושזורים במהלך הדיבוב כולו. לכן עמידת ההודייה במבחן הפנימי מובילה למסקנה כי יש ליתן להודייה משקל רב. אתיחס עתה לטענות ההגנה כנגד משקלה של ההודייה.

טענת התרברבות

ט. טענת ההגנה כי הנאשם הודה בפני המדובב ברצח כדי להרשימו ומתוך התרברבות, אינה יכולה להתקבל.

1. בעימות בו נחשף המדובב בפניו נשאל אם התרברב בפניו והשיב "כן" ומיד לאחר מכן "לא, לא, לא התרברבתי... אמרתי לך רק מה אני חושב" (ת/38 א עמ' 44 שו' 14-5), ובהמשך "אתה שכנעת אותי להגיד, על מה אתה עצור וזה שכנעת אותי לדבר וזהו" וכן "לא התרברבתי. הוא שכנע אותי לדבר" (שם, עמ' 48 שו' 7-1). דהיינו, גם כשהמדובב נחשף בפניו והתברר לו שכל השיחות בתא מוקלטות, הנאשם לא עמד על כך שהודייתו אינה אמת וכי אמר את הדברים מתוך התרברבות וכדי להרשים את המדובב, אלא חזר על כך שהמדובב גרם לו לדבר. נראה, איפוא, שטענת ההגנה בסיכומים אינה עולה בקנה אחד עם דברי הנאשם עצמו.

2. הודיית הנאשם לא נמסרה ברצף, בקול רם וברור ובאופן עקבי. לו רצה הנאשם להרשים את המדובב בביצוע רצח שלא ביצע, ניתן היה לצפות כי יאמר זאת בקול ובבירור, מבלי להסתייג מכך ומבלי להגיד דבר והיפוכו.

3. הנאשם הרבה להתייעץ עם המדובב בנסיון לחמוק מן הדין כפי שהעיד המדובב: "כל ההתייעצות שלו איתי הייתה איך הוא יוצא מזה ואיך הוא מביא את המצב שלא יורשע ברצח. אם זה לא היה הוא, הוא היה אומר לי שהוא לא עשה את זה. הוא אמר לי שהוא עשה את זה ונתן לי פרטים איך הוא עשה את זה והתייעץ איתי איך הוא יוצא מזה עם הפרטים האלה" (עמ' 15 לפרו' שו' 24-21).

ניתן להניח שלו הנאשם היה מתרברב על ביצוע רצח שלא ביצע, לא היה מתייעץ עם המדובב איך להתמודד עם ראיות מפלילות כנגדו.

4. הנאשם לא ניסה להציג עצמו בפני המדובב כאחר ממה שהוא. ההיפך מכך. הוא חשף בפניו מההתחלה את חולשותיו הרבות ואת קשייו, את החלטתו הרגעית והלא שקולה להמית את המנוח, את האופן הלא מתוחכם והלא מקצועי של הביצוע וכו'. הנאשם חשף בפניו כי אין לו כסף לעו"ד, כי הוא בודד וערירי, מתגורר עם אמו הקשישה, שבכלא לא יותר גרוע מאשר בחוץ, כי אין לו כסף לשלם לברק פיצוי על שתיקתו (כפי שהמדובב הציע), כי הוא מסוכסך עם הרבה אנשים וכו'.

כשדיברו על האפשרות שהנאשם יישלח למאסר עולם הוא אמר: "תראה יצחק, אני בחוץ סובל, אין לי כלום, אין לי כלום חי ככה. אתה יודע, נובלס לפעמים אין לי. באמא שלי" (ת/1 עמ' 44 שו' 9-10).

כשדיברו על האפשרות שהנאשם ירצה מאסר עולם, המדובר סיפר לו על קרובי משפחתו שריצו מאסרים ארוכים ומנהלים חיים טובים. הנאשם שאל אם הם נשואים ואם יש להם כסף והוסיף "אני, מה? לא נשוי, אין כסף ותאמין לי אף אחד לא יבקר אותי חוץ מאחי הקטן..." (ת/1 עמ' 68 שו' 27-28).

הנאשם חשף את לחצו בפני המדובר כששוטר אמר לו "הסתבכת, הסתבכת" (ת/1 עמ' 57, 67), וניסה לפענח מה התפתח בחקירה שהשוטר מתכוון אליו, מסר כי נהג להסתובב עם מברג שפיץ, מיוחד (ת/1 עמ' 83 שו' 14-17), ולא היסס לחשוף בפני המדובר את פחדיו ומסכנותו ולא הציג עצמו כעבריין קשוח או רוצח קר רוח, המבקש להתרברב בהודייתו ברצח שלא ביצע, כטענת ההגנה.

5. הנאשם תיאר את ביצוע הרצח כביצוע מרושל, כושל ולא מקצועי (ללא כפפות, ללא כיסוי פנים, ללא תכנון מוקדם, ללא אליבי, ללא נתיב מילוט וכו') ולא ניסה ליפות ולהאדיר כהוא זה את ביצועו. יש בכך כדי לסתור את טענת ההתרברבות ויש להניח כי לו היה הנאשם מתרברב, היה מתפאר בביצוע מוקדם, מקצועי ומוצלח יותר.

6. בעדותו בבית המשפט ציין כי רצה לרצות את המדובר ולהרשים אותו. כשנשאל איך התכוון להרשימו, לא ידע להשיב (עמ' 241 לפרו' שו' 22-25).

7. הנאשם לא הרים את הנטל, ולו במעט, לשכנע את בית המשפט בטענת ההתרברבות. בד"נ 3081/91 קוזלי נ' מדינת ישראל, פד"י מה (4) 441, 486, נקבע:-

"הודאה בעבירה חמורה נושאת עמה תוצאות חמורות עבור הנאשם שהודה, שהרי גם הודאה מחוץ לכותלי בית המשפט היא ראייה קבילה, ואם הועברה בשבט הביקורת של שני המבחנים הנ"ל (הפנימי והחיצוני), ניתן לבסס עליה הרשעה. מכאן, כי ניתן לצפות לכך שנאשם, הרוצה להתכחש בבית המשפט להודאתו שניתנה מחוץ לבית המשפט ואשר בעקבותיה הוא צפוי למאסר עולם, יעשה צעד ראוי כדי לשכנע את בית המשפט באמיתות התיזה המאוחרת יותר שלו".

וכן בע"פ 6289/94 דזנשוילי נ' מדינת ישראל, פד"י נב (2) 157, נקבע (בעמ' 175):-

"ואדם סביר בנעלי המערער לא היה מעלה על דעתו להודות ברצח שלא ביצע - שבגיננו הוא נחקר ומוחזק במעצר - למטרת "התרברבות" גרידא. על-מנת "להכשיר" מניע כזה - על-אף חוסר הסבירות המאפיין אותו - חייב היה המערער לשכנע את בית-המשפט, בראיות של ממש, כי בנסיבות העניין נאלץ לעשות מעשה בלתי סביר וליטול על עצמו את הסיכון הכרוך במסירת התודות כוזבת בעבירה כה חמורה".

אותו "צעד ראוי כדי לשכנע את בית המשפט" לא נעשה ע"י הנאשם ואף לא ראשיתו של צעד כזה.

מכל הטעמים הנ"ל יש לדחות את טענת ההתרברבות שהועלתה בסיכומי ההגנה שאף הנאשם לא דבק בה.

אי ידיעת פרטים מלאים על הרצח

כ. 1. ההגנה טענה כי יש טעם לפגם בכך שהנאשם לא מסר למדובב פרטים רבים ומהותיים על הרצח, ויש בכך כדי להצביע על כי הנאשם אינו יודע לספר פרטים שהיה מצופה ממנו לדעת, לו אכן היה הרוצח. לדוגמא, באיזה מצב היה המנוח כשהנאשם הגיע לקרוואן? ישב? עמד? אמר דבר מה? באיזה חלק בגופו של המנוח נורו היריות וכיוצא באלו. לדעת ההגנה, העובדה שפרטים אלו נעדרו מהודאת הנאשם מחלישה את משקל ההודייה ומחזקת את גרסת הנאשם כי התרברב בפני המדובב ולא ידע באמת מה התחולל בקרוואן בארוע הרצח.

אין לקבל טענה זו של ההגנה.

2. השיחה בין השניים קלחה וזרמה כשהמדובב אינו מרבה לשאול שאלות. הנאשם לא סיפר למדובב את השתלשלות הארוע מתחילתו ועד סופו. השיחה התנהלה כך שבמרבית המקרים הנאשם העלה מיוזמתו את מהלכי החקירה, השאלות שנשאל, הראיות שנאמר לו או שנרמז לו שקיימות, ממצאים אפשריים שחשש שמצויים בידי המשטרה (למשל, ת/א' עמ' 6 שו' 4 ואילך, עמ' 62,63 ביחס לאיכון הטלפון, עמ' 69 שו' 34 ואילך, עמ' 90 שו' 17 ואילך, ת/ד' עמ' 12 שו' 17 ואילך, ת/ט' עמ' 16 שו' 2 ואילך). המדובב מצידו הביע את דעתו על הדברים, שאל שאלות הבהרה נקודתיות, חילק ציונים למשטרה ולנאשם, העלה השערות וכו'.

3. לא ניתן לומר שהנאשם לא ידע לספר פרטים מהותיים על הרצח (כדוגמת תגובת המנוח לירי, באיזו תנוחה הוא היה, היכן נפגע בגופו וכו') מאחר ונושאים אלה כלל לא עלו במהלך הדיבוב. המדובב לא שאל על כך והנאשם לא אמר זאת מיוזמתו.

אין בכך לפגום במהימנות ההודייה ואין בקיומם של חוסרים כלשהם, ככל שקיימים, כדי לפגום במהימנות הפרטים שכן נמסרו ע"י הנאשם ואשר מעידים על אשמתו (ראה ע"פ 6021/11 **איתן יוסף נ' מדינת ישראל** (24.2.14) עמ' 20).

כא. טענת הנאשם בבית המשפט כי הפרטים שמסר באשר לרצח נמסרו לו ע"י המדובב והוא המשיך ומסר למדובב דברים "**באותו כיוון**" (עמ' 243 לפרו') אינה נכונה ואינה נתמכת באופן כלשהו במהלך הדיבוב כולו, המדובב לא נחקר על כך ואף לא הובאה בסיכומים כל דוגמה לכך.

כב. ההגנה העלתה טענות נוספות כנגד סבירות ההודייה כמו חוסר הסבירות שהנאשם יבצע רצח בידיים חשופות, בפנים חשופות, הסבירות שירה בכלבה, הסבירות שמשאית חנתה בכניסה לקרוואן וכו', אליהן

אתייחס בחלק הדין בפרטים המוכמנים. יצוין כבר עתה כי אין בטענות הנ"ל כדי לפגום בהגיונה הפנימי של ההודייה.

כג. מכל האמור עד כאן עולה כי הודיית הנאשם עומדת ב"מבחן הפנימי".

"המבחן החיצוני" של ההודייה

13. א. המבחן החיצוני של ההודייה בוחן את הסימנים החיצוניים להודייה המלמדים על אמיתותה, המהווים את מבחן ה"דבר מה נוסף".

לטענת המאשימה הנאשם מסר למדובר פרטים מוכמנים שיש בהם כדי להצביע על נוכחות הנאשם בזירת הרצח ועל מעורבותו בו.

לטענת ההגנה אין המדובר בפרטים מוכמנים שכן אלה היו נחלת הכלל ובפי כלל תושבי שכונת רמת אליהו.

בע"פ 4179/09 מדינת ישראל נ' וולקוב (18.10.10) נקבע:

"כאשר נכללים בהודיה פרטים מוכמנים, אשר מי שלא היה מעורב באירוע העברייני לא אמור לדעת אותם, יש בכך משום חיזוק רב ערך לאמיתותה של ההודיה. בעניין זה נקבע, כי "כדי שבקיאות בפרטים תהא בעלת אופי מסבך, יש להקפיד על כך שהבקיאות בפרט תהיה ברורה וגלויה, ולא תהיה מוטלת בספק; כי קיומו של הפרט במציאות יוכח כדבעי וכי פרט זה לא יכול היה להימצא אלא בתודעתו של מי שביצע את העבירה. ידיעת פרטים מוכמנים נחשבת לחיזוק איכותי במיוחד, עד כי נקבע בפסיקה שהיא עשויה לעלות כדי סיוע. עם זאת, חשוב להבהיר, כי עשויות להיות דרגות שונות של ידיעת פרטים מוכמנים, ובהתאם עשוי להשתנות משקלו של נתון זה..." (סעיף 23 לחוות דעתו של השופט (כתוארו אז) גרוניס).

ב. הנאשם מסר מספר גרסאות לא עקביות וסותרות בשאלה מה ידע אודות הרצח, בטרם נעצר:-

באמרתו הראשונה (ת/א32) מסר ששכנה של הורי המנוח סיפרה לו שהיו דקירות או יריות (ת/א32 עמ' 64 שו' 16-19, עמ' 75 שו' 4-5).

אחר כך אמר שאינו יודע כלום על הרצח (ת/א34 שו' 71-72).

באמרתו האחרונה, במהלכה עומת עם המדובר, הנאשם נחקר ארוכות בשאלה מה ידע מאחרים על הרצח טרם מעצרו, והכל כדי לשלול אפשרות שבשלב מאוחר יותר יסביר את ידיעת הפרטים בכך ששמע זאת מאחרים. הנאשם מסר בתחילה כי לא יודע כלום על הרצח "בכבוד שלי לא יודע כלום" (ת/א38 עמ' 31), ובהמשך מסר שבלייל הרצח הלך לכיוון הקיוסק של ליאור פשרל (הקרוב לקרוואן) שמע שהיו יריות, הלך לשוק (אף הוא בשכונה), שם שמע שעוזי הוא הקורבן (ת/א38 שו' 46, 181-188), ונסע מיד לצפון.

לאחר חשיפת המדובב בפניו טען כי מישהו באוטובוס סיפר לו על הרצח (ת/38 א עמ' 52). למרות שלדבריו מכיר את אותו אדם, סירב למסור את שמו (שם, שו' 39-38). לדבריו, הפרטים שנמסרו לו ע"י אותו אדם באוטובוס הם שרצחו בן אדם, ירו בכלב וזהו (שם, עמ' 89 שו' 20).

כשנשאל בעימות כיצד אותו אדם מהאוטובוס ידע על תנועת ההתגוננות של ברק השיב לגבי פרט זה "סתם שיערתי" ובהמשך "מה, הוא לא סיפר לי דברים כאלה" (ת/38 א עמ' 54 שו' 24-13).

בעדותו בבית המשפט מסר שאת הפרטים שמסר למדובב על הרצח, ידע מאחרים, זאת בניגוד לגרסאותיו במשטרה. כשנשאל מדוע לא מסר למשטרה מיהם אותם אנשים השיב "אני לא צריך להגיד למשטרה כלום" (עמ' 249 לפרו' שו' 27). בהמשך הסביר כי כל השכונה ידעה את הפרטים על הרצח (עמ' 250), הודה שסירב למסור את פרטי השכנה שפגש באוטובוס כשחזר מהצפון, העיד שאינו זוכר מה אותה אישה אמרה לו בדיוק "לא כל כך הקשבתי לה, היא דיברה ולא הקשבתי לה" (עמ' 252 לפרו'). בהמשך אמר שבמהלך שהותו בצפון דיבר עם חבריו עמרם ונתי שריקי. כשנשאל מדוע לא מסר על כך למשטרה השיב "מה זה יעזור לי ומה יתן לי? אני לא רוצה להגיד כלום למשטרה" ובהמשך: "אפשר לבדוק ולעשות מה שרוצים. שום דבר לא אמרתי שכאילו אני אמרתי אותו. כל דבר זה הוא (המדובב) הדריך אותי ואפשר לבדוק. שום דבר לא המצאתי מעצמי" (עמ' 253 לפרו').

ברי כי גרסתו המתחמקת והמיתממת של הנאשם לפיה אין הוא נוהג לשתף פעולה עם המשטרה ואף אין בכך כל תועלת, אינה סבירה. כל בר דעת מבין שמסירת פרטי האנשים שלדבריו מסרו לו על פרטי הארוע יכולה היתה לסייע לו, לו היה בכך אמת. גרסת הנאשם לפיה דיבר עם חבריו והם סיפרו לו את הפרטים היא גרסה כבושה שלא נבדקה ע"י המשטרה. העד נתי שריקי לא נשאל על כך כלל בהודעתו (ת/45). הנאשם לא נתן כל הסבר לכבישת הגרסה ויש להביע תמיהה כיצד זה נמנע מלמסור למשטרה פרטים שהיו יכולים לסייע לו, אם היו נכונים. מעבר לכך, גם על פי הגרסה הכבושה הנ"ל הנאשם ידע שלושה פרטים: "ידעתי שהרגו את הכלב ואת עוזי וירו בעוד בן אדם. זה בגדול" (עמ' 238 לפרו').

ג. כאמור, ברק היה עד ראיה לרצח, נעצר מיד אחרי הירי בחשד ששתף פעולה עם היורה ושחרר יום לאחר מכן. מהראיות ואף מדברי ברק עולה כי לאחר שחרורו מהמעצר סיפר לבני משפחת המנוח ולחבריו בשכונה את מה שקרה בקרוואן בעת הירי. על כך העידה אמו של המנוח: "מר שמועתי שם עובד שעות נוספות וכולם יודעים הכל שם" (עמ' 55 לפרו') "שמעתי מברק שהוא בא אלינו יומיים אחרי המקרה ... ואמר שראה כובע קסקט ויד עם אקדח" (עמ' 55 לפרו' שו' 15-14). הפרטים שברק מסר, כפי שעולה מעדותו ומעדויות עדי תביעה נוספים הם כי היה בקרוואן יחד עם המנוח, ראה את ידי היורה שהיו חשופות - ללא כפפות, ראה שהיורה חבש כובע קסקט בצבע כהה, שפניו היו גלויות, שנורו מספר רב של יריות, חלקן לעבר שולחן שעמד בין דלת הכניסה למיטה עליה ישב המנוח, ושברק עשה את תנועת ההתגוננות שנועדה לכסות ולהגן על פניו ומנעה ממנו לראות את פניו של היורה.

ד. אף הנאשם מסר למדובב שידייו היו חשופות-ללא כפפות, פניו היו גלויות, ירה מספר רב של יריות וכי ברק עשה את תנועת ההתגוננות. כמו כן, מסר שירה בכלבה, שתי יריות וכי סמוך מאד לקרוואן עמדה משאית שהסתירה מהמצלמה במקום את הכניסה לקרוואן.

ה. הנאשם אינו מספק כל הסבר מדוע שיאמץ דברים ששמע מאחרים ביחס לידיים חשופות וכובע המצחיה, ויספר על כך למדובב. אף אם נניח ששמע פרטים אלה מאחרים, איזה היגיון יש בכך שימסור על כך למדובב? לו רצה באמת להתרברב, יכול היה לספר על ביצוע מוצלח יותר וניתן היה לצפות שימסור פרטים אחרים כדי להרחיק עצמו מהפרטים ששמע על הארוע. העובדה שבחר למסור את הפרטים שהוכח כי הם אמיתיים, אף היא, כשלעצמה, תומכת בראיות המאשימה ומחזקת אותן.

ו. לאחר בחינת "הפרטים המוכמנים" אותם מסר הנאשם למדובב אל מול מכלול הראיות, נמצא כי ידיעתו בדבר הירי בכלבה, תנועת ההתגוננות של ברק והמשאית החונה - הם אכן פרטים מוכמנים משמעותיים ביותר שיש בהם תמיכה חיצונית להודייתו בפני המדובב, שכל אחד מהם יכול להוות "דבר מה נוסף" להודייה, ואילו ידיעת הפרטים בדבר הידיים החשופות וכובע המצחיה אינם בגדר פרטים מוכמנים מובהקים אך יש בכל אחד מהם ובוודאי בהצטברותם, כדי להוות תוספת ראייתית להודיית הנאשם.

1. הידיים החשופות

א. כאמור, ברק העיד כי ראה את ידו החשופה של היורה האוחזת באקדח, ללא כפפות (נ/12(1) שו' 171-170), ואילו הנאשם מסר למדובב שהיה ללא כפפות לא רק כפרט אינפורמטיבי, אלא כהסבר לבריחתו לצפון מיד לאחר הרצח, בהציגו את ידיו בפני המדובב, תוך עשיית תנועת ניגוב ולחישת המילים "**אבק שריפה**". זאת בתגובה לכך שהמדובב הוכיח אותו על בריחתו המפלילה. לאחר שהנאשם מסביר את סיבת בריחתו, המדובב מתנצל בפניו על הביקורת שהטיח בו אך בהמשך מוכיח אותו על שביצע את הרצח בידיים חשופות "**... אבל מלכתחילה, למה לא חשבת על זה? ... יש פה, ההתנהלות שלך לא נכונה, כפרה**", והנאשם מאשר את הדברים (ת/1ג עמ' 31, שו' 12,16).

ב. בהזדמנות אחרת המדובב חוזר על כך שהנאשם עשה טעות שהיה בידיים חשופות "**אתה היית חשוף? אתה מפגר אהו שרמוטה**", והנאשם מאשר זאת (ת/1ו עמ' 21, שו' 14-15). הנאשם מסביר למדובב שלא נלקחו בדיקות אבק שריפה מידיו כי עברו ארבעה ימים (שם, עמ' 25 שו' 32). כשהנאשם שואל את המדובב מה היה עושה במקומו לו ראה את המנוח עם אחרים ממתנים לו ברכב מתחת ביתו, המדובב משיב כי היה עושה אותו דבר רק אחרת (ת/1ו עמ' 83 שו' 35), וסימן בידיו כי היה שם כפפה על היד (שם, עמ' 84), והנאשם אומר בתגובה "**כן, יותר מקצועי**" (עמ' 84 שו' 6). המדובב מוסיף כי היה מכסה את גופו, לובש כפפות, כובע כך שכל גופו יהיה מכוסה ואומר לנאשם "**לא חשבת**", הנאשם מאשר זאת, והמדובב אומר שכל זה כשעושים דברים מתוך עצבים והנאשם משיב "**מתוך כעס**" (שם, עמ' 84). לאור הביקורות החוזרות של המדובב ביחס לחוסר זהירותו של הנאשם, ניתן להניח שלו רצה להרשימו, היה חוזר בו מכך שידיו היו חשופות.

הנאשם אישר פעם אחר פעם שהיה בידיים חשופות, שפעל באימפולסיביות ללא תכנון מוקדם, ונאלץ לברוח בשל כך.

ג. חיזוק לדברים ניתן למצוא באמרתו האחרונה ובעימות עם המדובב (ת/38 שו' 308-318). הנאשם נשאל מדוע אמר למדובב שהיה לו אבק שריפה על הידיים, והוא השיב "**כי**

הוא שאל אותי והתרברבתי שיריתי וברור שיש לך אבק שריפה על הידיים" ובהמשך "זה הגיוני שמי שיורה יש לו אבק שריפה על הידיים". הנאשם מיתמם ומציג מצג כאילו לא ניתן להימנע מאבק שריפה על הידיים ומנסה להתחמק מכך שהודה בפני המדובב שהיה בידיים חשופות ולמעשה ביצע את הרצח.

ד. הנאשם לא טען ששמע מאחרים פרט זה לפני מעצרו.

אף אם היתה מתקבלת טענת ההגנה שברק סיפר על כך ברבים, לאחר שחרורו מהמעצר, כשהנאשם היה בבריחה ולכן אין לשלול אפשרות שפרט זה הגיע לידיעת הנאשם טרם מעצרו, למרות שהנאשם אינו טוען זאת, אין בכך להועיל לנאשם.

הנאשם לא מסר למדובב על הידיים החשופות כפרט אינפורמטיבי בלבד אלא קשר בין בריחתו לבין אבק שריפה על ידיו בשל היותו ללא כפפות בעת הירי ונתן הסבר "הגיוני" לבריחתו המפלילה. המדובר בתיאור אותנטי של אופן הביצוע, עליו חזר הנאשם מספר פעמים תוך הצגת ידיו החשופות ויש בו כדי לחזק את משקל הודייתו של הנאשם.

ה. ההגנה טענה בסיכומיה כי אין זה הגיוני שהנאשם, שהיה מודע לכך שהחזקת האקדח בידיים חשופות יכולה להותיר סימני אבק שריפה יעשה מעשה כה רשלני. ההגנה הוסיפה שלו הנאשם היה מבצע את הירי - יש להניח שהיה גם מכסה את פניו, בשל ההיכרות בינו לבין המנוח ויש להניח שהיה יורה גם בברק, שיכול היה לזהותו.

טענה זו דינה להידחות.

כאמור, המדובב הוכיח את הנאשם על הביצוע הרשלני והנאשם אישר זאת פעמים רבות. כמו כן, הנאשם תיאר בפני המדובב כי ההחלטה להמית את המנוח היתה רגעית, כתוצאה "מהג'ננה", בעקבות כך שראה בבוקר הרצח את המנוח וחבורתו ליד ביתו. כל "ההתארגנות" לביצוע הרצח, כך לפי הודייתו בפני המדובב, היתה חפזה, אימפולסיבית ובלתי מתוככמת והנאשם מודה בכך. ניתן לומר בביטחון שביצוע הרצח היה רשלני מבחינות רבות נוספות ואין בכך כדי להוביל למסקנה שהנאשם לא ביצע את הרצח ולא ניתן לזקוף לזכותו את מחדליו הרבים ואת הביצוע הרשלני.

בלתי סביר להניח שהנאשם בדה מליבו ותיאר רצח שנעשה ללא תכנון ובחוסר מקצועיות כדי להרשים ולהתרברב בפני המדובב. הגיוני וסביר יותר להניח שהנאשם התוודה בפני המדובב על ביצוע הרצח, כפי שביצע אותו באמת, וקיבל את הביקורת על כך, בהשלמה ובהכנעה.

העובדה שהנאשם העיד על ביצוע הירי בידיים חשופות, כפי שהעיד ברק, תוך מתן הסבר לבריחתו בשל כך, מבלי שטען כי שמע פרט זה מאחרים, מהווה חיזוק של ממש להודייה.

2. כובע המצחיה

א. המאשימה טענה בסיכומיה שידיעת הנאשם על כובע המצחיה שחבש היורה -

מהווה פרט מוכמן ואילו ההגנה כפרה בכך.

לאחר בחינת טענות הצדדים אל מול הראיות נראה כי אין המדובר בפרט מוכמן אלא בתוספת ראייתית להודייתו של הנאשם, כשעדותו תואמת לעדותו של ברק ביחס לפריט לבוש זה. כאמור ברק מסר שהיורה חבש כובע מצחיה שחור או כחול עם כתובית עליה ואף מדברי הנאשם בפני המדובב עולה בין השורות (אך לא נאמר במפורש ע"י הנאשם) כי אכן חבש כובע מצחיה; כשהמדובב והנאשם מנסים לגלות אם יש בידי

המשטרה צילומים מאזור הזירה, הנאשם מספר למדובב על החקירה "שאל אותי כל הזמן אתה מסתובב עם כובע" והנאשם הסביר למדובב "כי אין להם בוודאות, יש להם רק את השביל, אני יודע" (הכוונה למצלמות) (ת/ז1 עמ' 94 שו' 17-18). הנאשם לא אמר שהיה ללא כובע אלא הודה למעשה שהיה עם כובע מצחיה סמוך לקרוואן בשביל הקרוואנים.

בעימות מסר כי הוא נוהג לחבוש מדי יום כובע מצחיה ואף ביום הארוע חבש כובע שחור כחול עם כתובית של נייד על המצחיה וכך גם אישר בעדותו בבית המשפט (ת/38, עמ' 2 שו' 11-35, עמ' 261 לפרו'), דהיינו, הנאשם לא הסתפק בכך שהודה שנוהג לחבוש כובע מצחיה, אלא מסר תיאור זהה של הכובע לתיאור שנמסר ע"י ברק. להזכיר, אין המדובר בפרט שסיפר למדובב אלא פרט שנמסר לחוקרים במהלך העימות ובהמשך בבית המשפט ויש בתיאור הזהה כדי לחזק את ראיות המאשימה ביחס לזהות היורה ולחזק את הודייתו בפני המדובב מאחר ואישר פרט שמסר ברק.

ב. ההגנה טענה בסיכומיה כי לא יעלה על הדעת שרוצח אשר יודע שהיה בזירת האירוע כשהוא חובש כובע מצחיה, יאשר פרט זה בפני חוקריו, במיוחד שהנאשם אישר כי נוהג להסתובב תמיד עם כובע, ושזהו למעשה סימן ההיכר שלו, ולכן דווקא אישור פרט זה (שהוא די נפוץ בקרב עבריינים), מהווה חיזוק לחפותו של הנאשם (סעיפים 265-267 לסיכומי ההגנה).

אין לקבל טענה זו. ההגנה אשר ניסתה לעשות כל שניתן לטובת הנאשם, מנסה, פעם נוספת, להפוך את מחדלי הנאשם לנקודות זכות התומכות בחפותו ולא היא.

כפי שעולה מתוצרי הדיבוב, הנאשם ידע על קיומן של מצלמות אבטחה באזור והאמין שיש בידי המשטרה תיעוד מהמצלמות שצילמו אותו חובש כובע מצחיה. טענת האליבי שהעלה בהתאם לכך, היתה כי סמוך לרצח עבר סמוך מאוד לקרוואן, בשביל הקרוואנים, לכיוון הקיוסק של פשרל וכי בזמן הרצח היה בקיוסק או ליד פחי האשפה של הקיוסק (ת/1 עמ' 37 שו' 16-20), טענת אליבי ממנה חזר מאוחר יותר (במקום אחר אמר "הייתי במכולת, שמעתי את זה, אז עברתי לראות מה קורה" ת/ז1, עמ' 55, שו' 28). יתכן שהנאשם מבחינתו חשב כי דווקא אישורו ביחס לכובע המצחיה יתמוך בטענתו כי היה קרוב מאד לקרוואן, כפי שאמר, אך לא בקרוואן עצמו.

כאמור יש בעובדה שהנאשם מאשר את חבישת כובע מצחיה שברק העיד עליו, כשהוא מתארו באופן זהה לזה שברק תאר, במהלך העימות ובעדותו בבית המשפט כדי לחזק את הודייתו.

3. הירי בכלבה

א. ברק לא ידע על הירי בכלבה בעת שנעצר ועל פי עדותו בבית המשפט היריות הרבות שנורו נשמעו ברצף אחד, עד שפסקו. לדבריו, לא שמע את הכלבה נובחת (עמ' 197 לפרו'); לא ראה את הכלבה כשיצא לעבר הקטנוע מספר דקות לפני הירי; הכלבה לא הייתה קשורה ושער הקרוואן היה פתוח (עמ' 193 לפרו').

ב. חברתו של המנוח לאה משקבו אישרה בעדותה שהכלבה לא היתה קשורה ושער הקרוואן היה פתוח (עמ' 66-67 לפרו'). באשר לירי בכלבה העדה מסרה כי לא ידעה על הירי ביום הרצח, אלא מספר ימים לאחר מכן. ביום למחרת, רגלה של הכלבה התנפחה, היא נבדקה ע"י ווטרינר של העירייה שמצא שיש ברגל "משהו בפנים". רק לאחר צילום רנטגן

ביום 12.6.12 היא ידעה בוודאות שהכלבה נורתה ברגלה. במועד זה נבדקה הכלבה במכון בית דגן (ת/ת29, ת/א29) "לא היה לה דם ולא כלום ולא ידענו שהיא נורתה כלל" (עמ' 67 לפרו').

ג. בהודעה במשטרה של אמו של המנוח, הגב' ציפי לוי, מיום 28.5.14 (חמישה ימים אחרי הרצח) מסרה ששמעה מחברתו של המנוח שהכלבה נפצעה מירי (עמ' 53 לפרו'), דהיינו, לפני צילומי הרנטגן.

ד. הנאשם מסר למדובב כבר ביום הראשון של הדיבוב (29.5.12) "דפקו בכלב שלו" (ת/א עמ' 95 שו' 31) "גם בכלב דפקו", "הכלב אכל כמה" (ת/א עמ' 96 שו' 5-7), "... והרגו לו את הכלב ודפקו בעוד בן אדם" (ת/א עמ' 5 שו' 27). בהמשך הנאשם אומר " ... ולפי מה שכאילו מהדיבורים של אנשים, הכלב שלו גם התבזבז" (ת/א עמ' 29 שו' 30). הנאשם מסר למדובב כי ירה בכלב שני כדורים (ת/א עמ' 47) וכשנשאל מדוע מסר זאת למדובב השיב "סיפרו לי שירו בכלב". כשנשאל אם סיפרו לו שירו בו שני כדורים השיב בתחילה כן ולאחר מכן "ארבע, אם אני לא טועה" (ת/א עמ' 50). למדובב סיפר שירה בכלב לאחר הירי במנוח, לדבריו, יכול להיות שהכלב רצה להיכנס למלונה, והנאשם הפריע לו, הכלב לא חשף שיניים אלא הלך מסביב ואז הנאשם ירה בו "נתתי לו פה פה" (ת/א עמ' 103-104). אף בעדותו בבית המשפט העיד: "שמעתי את זה בשכונה ושמעתי שהרגו את הכלב אז אמרתי לו (למדובב) שהרגו את הכלב... אמרתי לו בזבזתי את הכלב" (עמ' 249 לפרו').

מהאמור לעיל ניתן לראות כי במהלך הדיבוב הנאשם לא ידע שהכלבה נפצעה ברגלה וחשב שהכלבה נהרגה כתוצאה מהירי, זאת בזמן שלאחר הירי, הכלבה המשיכה להסתובב בשכונה, כשהיא אך פגועה ברגלה. נראה, אם כן, שכשהנאשם סיפר למדובב על הפגיעה בכלבה לא אמר דברים ששמע מאחרים, מאחר וידיעתו היתה שונה ממה שידעו האחרים. הוא "ידע" שהכלבה נהרגה וכל האחרים ידעו שהכלבה אך נפצעה ברגלה מהירי, דהיינו, הנאשם אמר למדובב דברים מידיעתו האישית, והמסקנה המתבקשת היא שמאחר שירה בכלבה, חשב שהיא נהרגה, ולא מסר פרטים ששמע מאחרים שהכלבה נורתה. בנסיבות אלה יש לראות בכך פרט מוכמן משמעותי (על אף שעובדתית לא היה מדויק ביחס לתוצאות הירי).

הנאשם הוסיף פרטים שלא היו ידועים לאיש והם שהירי בכלבה נעשה לאחר הירי במנוח, ושהכלבה רצתה להיכנס למלונה והוא הפריע לה וירה בה.

הפרטים הנוספים שמוסר למדובב ביחס להתנהלות הכלבה לפני שנורתה, עולים בקנה אחד עם עדות חברתו של המנוח על כך שהמלונה עמדה לא ברחבת הקרוואן (בחזית) אלא מאחור וכי באותו ערב לא היתה קשורה (כך גם על פי עדות ברק). פרטים אלה מתיישבים גם עם גרסת ברק שהירי היה ברצף ולכן לא שמע או ידע על הירי בכלבה. הנאשם לא הסתפק במסירת אינפורמציה שהכלבה נורתה אלא הוסיף וסיפר למדובב על ארוע קודם שהכלבה תקפה אותו לפני מספר שנים, כך שמכלול הפרטים שמסר ביחס לכלבה מוסיף משקל ואוטנטיות לתיאור הנאשם את המפגש עם הכלבה בארוע הירי.

ה. הנאשם בחקירתו הכחיש כלל שידע שלמנוח היתה כלבה ולא טען ששמע

מאחרים על פציעת הכלבה (ת/38 שו' 134-145), זאת לאחר שניתנה לו הזדמנות ע"י החוקרים למסור מהו מקור ידיעתו על הירי בכלבה, כפי שמסר למדובב. הכחשתו שידע על קיומה של הכלבה, מהווה חיזוק נוסף לראיות המאשימה ומצביעה על נסיונו להרחיק עצמו מהדברים שמסר למדובב.

ו. צילום הרנטגן העלה כי נמצאו מספר רסיסים מפוזרים באזור מסוים ברגל הכלבה ושבר באחת העצמות (ת/29, ת/29א, עמ' 179 שו' 26-27). ד"ר איזנברג העיד שהכלבה נורתה וכאשר הקליע פגע בעצם, הוא התרסק לרסיסים וגרם לשבר. העובדה שלא נמצא חור כניסה של קליע אינה שוללת זאת ופגיעת הקליע אינה חייבת לגרום לדימום חיצוני (עמ' 180-182 לפרו').

ז. ברחבה הסמוכה לקרוואן נמצא סימן פגיעה בבטון על ידי פיסה הנראית כשרידי קליע ועל פי ממצאי המז"פ, מדובר בפגיעה של קליע באופן המתיישב עם גרסת הנאשם בדבר הירי בכלבה ואף בכך יש תמיכה לירי הנאשם בכלבה.

ח. לטענת ההגנה הסבירות שהכלבה היתה בסביבת הקרוואן בזמן שהרוצח הגיע הינה קלושה עד אפסית מאחר ולא נשמעו נביחות או צווחות או יבבה של הכלבה, שעל פי העדויות היתה תוקפנית ויש להניח כי לו נכחה במקום כשהרוצח הגיע, היתה תוקפת או נוהמת. מכאן, מבקשת ההגנה להסיק שהנאשם לא ירה בכלבה. אין לקבל טענה זו של ההגנה.

ראשית, יש בראיות המאשימה כדי להוכיח את פציעתה של הכלבה כתוצאה מהירי וראיות אלה לא נסתרו ע"י ההגנה.

כמו כן, הוכח שהכלבה לא היתה קשורה וכי השער היה פתוח (עדות ברק (עמ' 201 לפרו') ועדות לאה משקבו (עמ' 66 לפרו')). מדברי הנאשם למדובב עולה כי לאחר הירי במנוח ראה שהכלבה הגיעה מאחור, כדי להיכנס למלונה, שלא היתה ברחבה הקדמית ואז ירה בה. בהקשר זה העידה חברתו של המנוח שהמלונה הונחה מאחורי הקרוואן ואף הנאשם העיד "**הוא** (הכלב) **בא מהכוון שלו, יכול להיות שרצה להיכנס למלונה, הפרעתי לו...**" (ת/11 עמ' 103 שו' 34-35) **הוא הלך מסביב כזה... נתתי לו פה פה"** (שם, עמ' 104 שו' 2,6). הנאשם נותן תיאור מפורט ואותנטי של הירי בכלבה, תיאור של מי שהיה במקום וחווה את הסיטואציה ולא של אדם שאומר דברים ששמע מאחרים. אין להוציא מכלל אפשרות שהכלבה הגיעה לקרוואן בסיום הירי וכשהנאשם עמד לעזוב את המקום, הבחין בה וירה לעברה, כדי שלא תתקוף אותו, במיוחד לאור תקיפתה הקודמת אותו, עליה סיפר למדובב. אפשרות זו מתיישבת עם ההיגיון ועם עדותו של ברק לפיה אם הכלבה לא נבחה, יתכן שהיא לא היתה (עמ' 201 לפרו'). בעדותו בבית המשפט הנאשם הוסיף שהכלבה מזהה את ההליכה שלו ושונאת אותו (עמ' 283 שו' 28) ויש להניח שהנאשם היה דרוך ומוכן למפגש עם הכלבה, לו נקרתה בדרכו.

ברק העיד עוד שכעקרון היריות נורו ברצף, אך היתה הפסקה קטנה בין היריות "**אולי היה בין היריות איזה מאית שניה או שניונת. זה לא שהיתה הפסקה לדוגמא היו 2-3 יריות, סדר מסוים של יריות, ממש הפרש בין יריה ליריה היה שניה, אז פה שניה וחצי, ממש טיפה כזה**" (עמ' 202 לפרו') ועדותו זו מתיישבת עם דברי הנאשם למדובב כי בדרכו החוצה ראה את הכלב מתקרב למלונה וירה בו שתי יריות. אף כי סביר להניח שכתוצאה מהירי, הכלבה צווחה או יבבה, העובדה שברק העיד שלא שמע בכי, נביחה

או יבבה אין בה כדי להוביל למסקנה שהכלבה לא נורתה. יתכן וברק, שהיה כה מבוהל מהירי גונן על ראשו ואוזניו והיה בהלם, לא זכר את היבבה ויתכן שהכלבה נמלטה מיד מהמקום או התעלפה. מכל מקום, אין לקבל את טענת ההגנה שיש להסיק מכך שהכלבה לא נורתה כלל.

ט. עוד טוענת ההגנה כי על פי עדות הווטרנר, החתכים ברגלה של הכלבה גורמים לדימום (עמ' 182 לפרו' שו' 16) ומאחר ולא נמצא כל סימן דם ברחבת הקרוואן, אין זה סביר שהכלבה נורתה. כאמור, המלונה לא עמדה ברחבת הקרוואן אלא מאחור ולכן העובדה שלא נמצא סימן דם ברחבת הקרוואן, אינו יכול להוביל לכך שהכלבה לא נורתה. כמו כן, הווטרנר העיד כי הדימום לא חייב להיות חיצוני (עמ' 182 לפרו' שו' 14), החתכים ברגלה של הכלבה שנמצאו ע"י הווטרנרית יום לאחר הרצח, יכולים היו להיגרם מכך שרגלה נשברה, היא גררה את הרגל ויכולה היתה להיפצע במהלך הגרירה (עמ' 181 לפרו' שו' 26-23). הווטרנר הוסיף כי למרות שלא נמצא חור כניסה של הקליע, סביר להניח שהיא נורתה ברגל מאחר ורוב הרסיסים היו שם (עמ' 182 לפרו' שו' 11-10). כמו כן לא תמיד מוצאים חור כניסה ולא תמיד הוא נמצא במקום שבו מוצאים רסיסים. ברגע שקליע פוגע בעצם הוא מתרסק לרסיסים (עמ' 180 לפרו' שו' 18-13). בשים לב שהכלבה היתה לא קשורה במהלך הארוע ויכולה היתה להסתובב לאחר מכן ואף לברוח מהמקום, אין בכך שלא נמצאו סימני דם ברחבת הקרוואן כדי לפגום בראיות המאשימה ובמסקנה שהכלבה אכן נורתה ברגלה לאחר הירי במנוח.

י. מכל האמור לעיל עולה כי העובדה שהנאשם מסר למדובב שירה בכלבה כשהוא חשב שהרג אותה, בצירוף הממצאים המוכיחים כי אכן הכלבה נורתה, מהווים חיזוק של ממש להודיית הנאשם. העובדה שהנאשם סיפר למדובב **שהרג** את הכלבה מצביעה על כי מקור ידיעתו לא היה משמועות שהגיעו לאוזניו שכן השמועות עסקו **בפציעת** הכלבה שהמשיכה להסתובב בשכונה. העובדה שהנאשם מסר זאת למדובב בצירוף פרטים אותנטיים כמו השלב בו ירה בה, כיצד היא התקרבה והגיעה מאחור, כיצד תקפה אותו בעבר בתוספת הכחשתו בחקירה שהוא יודע שלמנוח היתה כלבה, והעובדה שחשב (בטעות) שהרג אותה, יש בכל אלה כדי להעניק משקל וחיזוק להודיית הנאשם בפני המדובב, חיזוק שהוא ברמה של "דבר מה" נוסף.

4. המשאית החונה

א. במהלך התייעצויות הנאשם עם המדובב בדבר הראיות שעלולות להפלילו, דובר על האפשרות שהנאשם נקלט במצלמת אבטחה והכוון אליו מכוונת המצלמה בשביל הקרוואנים, כשהמדובב אומר "**תלוי איפה המצלמה מכוונת**" הנאשם עונה "**היה משאית.. היה משאית קרובה... בדיוק בקרוואן שחוסמת שם.. אי אפשר לראות שם אם נכנס**". המדובב שאל "**אה, משאית עמדה בדיוק ככה מסתירה את כל הקרוואן שלו?**" והנאשם השיב בחיוב והוסיף שהמשאית היתה גבוהה והוסיף "**וגם המשאית היא חונה בתוך...**" (ת/1 עמ' 58 שו' 28-1).

פרט זה התברר כנכון לאחר שחוקרי מז"פ שצילמו את הזירה תיעדו (במקרה) משאית שעמדה סמוך מאד

לקרוואן (ת/26א תמונות 65-67 ותמונות נוספות).

ב. באמרתו ת/38א, כשנשאל האם כשחלף ליד הקרוואן סמוך לשעת הרצח, כגרסתו, ראה רכב כלשהו, השיב בשלילה (עמ' 13), וזאת לאחר שניתנה לו הזדמנות להסביר כיצד זה ידע לספר למדובב על חניית המשאית סמוך לכניסה לקרוואן.

בהמשך כשנשאל כיצד ידע שהמשאית עמדה סמוך לכניסה לקרוואן השיב **"זה כי אני עברתי משם, גם ראיתי משאית"** (שם, עמ' 53) וכן **"שחנתה משאית ליד הבית של עוזי לוי"** (שם, עמ' 57).

העובדה שהנאשם אישר בעימות ת/38א דברים שאמר למדובב בלחש, מהווה חיזוק משמעותי להודייתו ומשמיטה את הקרקע תחת הטענה המהוססת של הנאשם בדבר התרברבות.

העובדה שהנאשם היה מודע לכך שעמדה במקום משאית שהסתירה מהמצלמה את הכניסה לקרוואן ותאר במדויק את המשאית ואת האופן בו חנתה, מעידה על כי הנאשם הוא זה שביצע את הרצח שאחרת מדוע שישים לב לעמידת משאית במקום, ולאופן בו עמדה.

ניכר שבתיאור שמסר ביחס למשאית (שהיתה קרובה לבית של עוזי, גבוהה, חסמה את הכניסה כך שאי אפשר היה לראות, חנתה בתוך... וכו') ובכך ששם לב לכל הפרטים הנ"ל יש כדי להצביע על כי הנאשם הינו היורה שאם לא כן מה לו כי ישים לבו לכל הפרטים הנ"ל.

זאת ועוד. שכנו של המנוח מקסים איפרגן העיד כי המשאית נוהגת לחנות במקום כמעט מדי יום (עמ' 173 לפרו'). אם כך, מה לו לנאשם לציין באופן מיוחד שעמדה שם משאית, אם מדובר בענין שגרתי? מכך מתבקשת המסקנה כי העובדה שהנאשם היה מודע לא רק לחניית המשאית במקום אלא שהיא הסתירה את המצלמה, מצביעה על מעורבותו ברצח אחרת לא ברור מדוע ציין זאת בפני המדובב.

ג. בדו"ח צפיה במצלמת השכנים (ת/7א) צוין: **"בשעה 20.12.00 רואים**

דמות רצה לכיוון ביתו של המנוח ונעלמת מהמצלמה. בשעה 20.12.15 רואים דמות

רצה מכיוון הבית של המנוח ונעלמת מהמצלמה. לציין כי הדמות בצידה הימנית

הקיצונית של המצלמה ורואים דמות מטושטשת" וכן **"לציין זמן מערכת אחורה ב- 40**

דקות כלומר זמן ארוע במצלמות הוא 20.12.00 ארוע אמיתי הוא 20.52.00".

ד. בהקשר זה העיד רס"מ קובי רז:-

"מדובר במצלמה של השכנה, שזה ממול הקרוואנים, יש מצלמה אחת שקולטת את החניה ולא את הקרוואן של הנרצח, שם ראיתי דמות קטנה שרצה מכוון הכביש לכיוון הבית של הנרצח דרך החניה, אחרי מספר שניות חוזרת בריצה בחזרה, הדמות היא קטנה ולא ניתן לזהות את הפנים" (עמ' 41 לפרו'), ובהמשך:- **"... יש פה שתי משאיות, אחת בחניה איפה שהסלטים של משאני והיא המהבהבת ויש משאית אחרת ליד הקרוואנים. לגבי המשאית שאיפה שהמצלמה, נראתה דמות קטנה שרצה מכוון הכביש לכיוון הקרוואנים וחזרה..."** (עמ' 46) **"אני אומר לך שיש שם משאית בקצה, שאי אפשר לראות את זה מפה. בדיסק אפשר לראות את זה"** (עמ' 47).

ה. לאחר בחינת הסרט המצולם מספר רב של פעמים, קיים קושי לראות את

המשאית, כפי שהעיד רס"מ רז. עם זאת, בצילומי הזירה ע"י מ"פ (ת/26א) המשאית נראית בבירור כשהיא קרובה ביותר לשער הכניסה של הקרוואן כשהיא עומדת משמאל לשער הכניסה ובמאונך לו ואכן חוסמת את שדה הראיה בין מצלמת השכנים לבין הבא מכיוון הקיוסק לכיוון הקרוואן. יובהר שלו היורה היה מגיע משביל הקרוואנים לקרוואן, המשאית לא היתה מסתירה אותו. רק אם הגיע לשביל הקרוואן מכיוון הקיוסק של פשרל, המשאית יכולה היתה להסתירו, כפי שאכן קרה.

ו. במהלך ביקור במקום של המותב ולאחר שהוצג המיקום המדויק של חניית המשאית, ניתן היה לראות בבירור שהמשאית לא עמדה על השביל המוביל מהקרוואן לכיוון "סלטי משני" והקיוסק של ליאור פשרל (שביל הקרוואנים) אלא חנתה ברחבה פנימית (ביחס לשביל) הסמוכה מאד - כמעט צמודה לכניסה לרחבת הקרוואנים (עמ' 307 לפרו' שו' 26-30), באופן שלא ניתן היה לקלוט אותה במצלמת השכנים. הדבר גם עולה מדברי הנאשם למדובב באומרו: "וגם המשאית היא חונה בתוך..." (ת/1 עמ' 58 שו' 25).

ז. איש המז"פ אלי סידי העיד על התמונות שצולמו על ידו בזירת העבירה באותו ערב, סמוך לאחר הארוע, כשעה לאחר הרצח (ראה ת/22).
בתמונה 65 שצולמה מתוך רחבת הבטון שבחזית הקרוואן, ניתן לראות משאית שעומדת על רחבת עפר שמימין לכביש הגישה לקרוואן, כשמגיעים מרח' בן צבי.
בתמונה 67 - רואים את כביש הגישה, משמאל ברח' בן צבי. נקודת המבט היא מתוך הקרוואן החוצה והמשאית חונה מימין לשביל הגישה.
כמו כן מר סידי העיד והצביע על גבי התרשים ת/23 שהמשאית עמדה ימינה ולמטה משער הכניסה למתחם הקרוואנים (עמ' 112 שו' 22-25).

ח. רפ"ק חיים שרייבנד ראש הצח"מ העיד כי כשהגיע לזירה עמדה משאית "כשהגעתי לזירה עמדה משאית. אני מפנה לרחוב בן צבי וממנו יש פניה ימינה בניצב אליו שביל עפר למחצה, יש דרכו כניסת כלי רכב עד למקום המסומן על ידי באיקס (על גבי נ/8א) שממנו והלאה אפשר רק רגלית להתקדם" (עמ' 131 לפרו' שו' 29-31). את מיקום המשאית סימן באות D על גבי נ/8א בניצב לשביל כאשר גב המשאית פונה לכיוון השביל (עמ' 132 לפרו'). יצוין כי העד לא תיעד זאת בכתב בזמן אמת והמשקל שיש לתת לעדותו, בשל כך, אינו רב.

ט. מניתוח העדויות, התרשים, התמונות וסקיצת המצלמות (נ/6) עולה כי לא ניתן היה לראות את המשאית במצלמת השכנים ת/7 מאחר שעמדה ברחבה הפנימית ולא על השביל אליו כוונה המצלמה. כמו כן המדובר בשעת חשיכה, במרחק לא מבוטל בין מיקום מצלמת השכנים לרחבה בה עמדה המשאית וטווח הקליטה של המצלמה הוא מוגבל. חיזוק לכך ניתן למצוא בתמונות שהוגשו מטעם ההגנה (נ/7) מהן עולה בבירור כי בין שער הקרוואן לבין שביל הקרוואנים ישנה רחבה פנימית שהעמידה בה אינה יכולה להיקלט במצלמת השכנים (ראה במיוחד נ/7 תמונה מס' 5).

י. ההגנה טענה כי מאחר ומצלמת השכנים לא תיעדה את המשאית הקרובה לשער הקרוואן, יש להניח שהמשאית לא עמדה שם בעת הרצח והיא הגיעה למקום לאחר הרצח ולפני שהמשטרה הספיקה "לסגור את הזירה".

יא. אין לקבל את טענת ההגנה שהמשאית נכנסה למקום החניה לאחר ארוע הירי ובטרם הגיעו אנשי מז"פ לזירה, בראש ובראשונה מהטעם שבעימות הנאשם דבק בגרסתו שהמשאית אכן עמדה במקום בעת שעבר במקום, לדבריו, לפני הירי. טענות ההגנה בענין זה מנותקות מגרסת הנאשם ואין לקבלן.

כמו כן, האפשרות שהמשאית תגיע למקום מרח' בן צבי, לאורך שביל הקרוואנים שתועד במצלמת השכנים ת/7 אינה סבירה, בין השאר, כי לא רואים במצלמה משאית נכנסת לשביל עד השעה 21:00, הזמן בו הפסיקה המצלמה לפעול. התמונות האחרונות שנראות במצלמת שכנים מתעדות יציאת שכנים החוצה אל השביל, תוך התקרבות לקרוואן בשעה 21:00 (לאחר הירי).

אין זה סביר שמשאית כה גדולה תגיע כה קרוב לזירת הרצח ותעמוד מטרים ספורים משער הכניסה כשהמקום רוחש כוחות גדולים של משטרה, שכנים וסקרנים, מבלי שאיש יבחין בה. טענת ההגנה אף עומדת בסתירה לכך שעדים רבים העידו על כי המשטרה סגרה את הזירה באמצעות סרט סימון מהכניסה מרחוב בן צבי לשביל הקרוואנים ועד לאחר הקרוואן.

יב. הבלשים רס"מ ירדן אפגין ורס"ר מנשה מרודי העידו כי הגיעו יחד לזירה סמוך לשעה 21:00 והזירה כבר היתה סגורה (עמ' 215 לפרו' שו' 21-22, עמ' 219 לפרו' שורה 4). רס"ר מרודי זכר שבזירה עמדה משאית עם ארגז לבן למרות שאף הוא לא ציין זאת בדו"ח הפעולה (עמ' 219 לפרו' שו' 16-6).

שכן של המנוח, מקסים איפרגן, העיד ששמע יריות, יצא מביתו, פגש בברק ולאחר שהגיעו אמבולנס וכוחות גדולים, המשטרה סגרה את האזור (עמ' 174-175). כמו כן העיד שאינו זוכר שראה באותו ערב את משאית השכן הלבנה חונה (עמ' 174-177), אך זכר שלא נכנסה לזירה משאית לאחר הארוע "**לא נכנס לשם אף אחד**" (עמ' 175 לפרו').

יג. לטענת ההגנה זירת הארוע לא נסגרה כלל מאחר ובשלב הראשון הארוע לא הוגדר כארוע רצח כי הקורבן היה חי. לכן, לטענתה, אנשי המשטרה לא הקפידו על סגירת הזירה ולראיה אין אזכור לסגירת הזירה בדו"חות הפעולה של השוטרים שהגיעו למקום ולכן בנקל יכולה היתה המשאית להגיע כמעט עד פתח הקרוואן לאחר הגעת כוחות גדולים של משטרה לאזור (סעיף 71 לסיכומי ההגנה).

ההגנה הוסיפה וטענה שמסרט מצלמת השכנים עולה שרכב מסוג מיני ואן לבן נראה במצלמת השכנים אך אינו מופיע בתמונות של מר סידי ולכן יש להניח שעזב את הזירה לאחר הארוע ויש בכך כדי לתמוך בטענה שהמשאית הגיעה לזירה לאחר הרצח.

אין ממש בטענה זו מאחר והיא עומדת בסתירה לעדויות רבות על סגירת הזירה כאמור, ואף מתמונות איש המז"פ (ת/26א) ניתן לראות שהזירה סגורה (צולמו כשעה לאחר הרצח).

הטענה שהמשטרה התייחסה לארוע פחות חמור אינה עולה בקנה אחד עם הראיות לפיהן כוחות גדולים של משטרה הגיעו למקום דקות אחדות לאחר שדווח על ארוע ירי.

אכן נראה רכב מיני ואן לבן בסרט מצלמת השכנים אך נראה כי רכב זה עמד קרוב יותר למצלמה, מאשר המשאית, וכי עמד בצד שמאל של שביל הקרוואנים והוא לא צולם כלל ע"י מר סידי, כך שאין בעובדה שהרכב אינו נראה בצילומים, כדי להועיל להגנה.

יש גם לדחות את טענת ההגנה כי לזירה התווספה מכונית נוספת לבנה מסוג מיצובישי החונה לפני רכב הסוואנה, אשר לא תועדה במצלמת שכנים ותועדה במצלמת מר סידי, מאחר ורכב המיצובישי עמד במקום זמן רב לפני הירי (לפחות מהשעה 18:00) ולא הצטרף לזירה מאוחר יותר.

יד. במצלמת השכנים (ת/א7) בשעה 20:52 נראית דמות אדם רצה לכיוון הקרוואן מכיוון עמידת המשאית ו- 15 שניות לאחר מכן נראית רצה חזרה. הוכח כי ברק התקשר למוקד 101 בשעה 20:52 ולמוקד 100 בשעה 20:53. לפיכך ניתן להניח בסבירות גבוהה כי הדמות הרצה הינה דמותו של הרוצח.

לנוכחות המשאית במקום יש חשיבות גדולה מאחר והמשאית החונה הסתירה חלק מנתיב הריצה של היורה, ולידיעת הנאשם על כך, יש חשיבות גדולה ביותר. המדובר בפרט מוכמן מובהק שיש בו כדי להצביע על כך כי הנאשם היה בזמן ובמקום ומצא חשיבות בעמידת המשאית שהסתירה אותו מהמצלמה בשים לב למיקום מצלמת השכנים, מיקום המשאית ומיקום שער הכניסה לקרוואן. אין המדובר בידיעת הנאשם על חניית המשאית בלבד אלא על כך שהמשאית הסתירה את נתיב הריצה של היורה מהמצלמה ובכך משקלה הרב.

טו. הנאשם מסר מספר גרסאות סותרות ומבולבלות בשאלה כיצד ידע על קיומה של משאית במקום.

במשטרה אמר תחילה כי לא עבר ליד הקרוואן (אלא בשביל של "משני") ולא ראה משאית או אופנוע ליד הקרוואן של המנוח והוא לא שם לב לדברים כאלה (ת/א38 שו' 88-79). בהמשך לעימות עם המדובב טען כי עבר במקום באותו ערב וראה את המשאית אך לא סיפר על כך כי נלחץ (ת/א38 שו' 250-247).

בבית המשפט העיד כי לא עבר בשביל הקרוואנים באותו יום (עמ' 240 לפרו'), שהוא אף פעם לא ראה שם משאיות ואינו מכיר את המשאית שצולמה בתמונות. כשנשאל כיצד ידע על כך שהיתה שם משאית השיב כי המציא זאת מדמיונו (עמ' 287 לפרו').

עינינו הרואות הנאשם משנה גרסאותיו ללא הרף ויש בכך לחזק את משקלו של הפרט המוכמן מה גם שהנאשם מאשר בעימות דברים שאמר למדובב ובכך יש חיזוק נוסף למשקלו של הפרט המוכמן.

טז. ההגנה טוענת כי על מנת להוכיח את נוכחות המשאית בזירה בעת הרצח, פרט שהנאשם ידע עליו והמאשימה מייחסת לו משקל רב, יכולה היתה המאשימה לזמן לעדות את בעל המשאית המתגורר במקום וניתן היה לאתרו בנקל. אין לקבל את טענת ההגנה.

הנאשם מסר למדובב פרט מוכמן בעל חשיבות רבה והמאשימה הציגה תמונות שצולמו בזירת הארוע בליל הארוע התואמות במדויק לתיאור הנאשם את המשאית, את מיקומה והסתרתה את המצלמות. הנאשם אף אישר זאת באמרתו ת/א38 והסביר כיצד ידע על הימצאות המשאית כה קרוב לזירת הרצח. בכך עמדה המאשימה בנטל הרובץ עליה להוכיח שמדובר בפרט מוכמן. לו רצתה ההגנה, יכולה היתה בנקל להביא עדים מטעמה ולסתור זאת. ההגנה לא עשתה כן.

יז. על כך נקבע בד"נ 3081/91 קוזלי נ' מדינת ישראל, פד"י מה (4) 441, מפי כב' הנשיא שמגר:-

"...הודאה בעבירה חמורה נושאת עמה תוצאות חמורות עבור הנאשם שהודה, שהרי גם הודאה מחוץ לכתלי בית המשפט היא ראיה קבילה ואם הועברה בשבט הביקורת של שני המבחנים הנ"ל (הפנימי והחיצוני) ניתן לבסס עליה הרשעה. מכאן, כי ניתן לצפות לכך

שנאשם הרוצה להתכחש בבית משפט להודאתו שניתנה מחוץ לבית המשפט ואשר בעקבותיה הוא צפוי למאסר עולם, יעשה צעד ראוי כדי לשכנע את בית המשפט באמיתות התזה המאוחרת יותר שלו".

יח. נראה כי ידיעתו של הנאשם על עמידת המשאית כה קרוב לקרוואן באופן שיש בו להסתיר את היורה מהמצלמה, היא ידיעה של פרט מוכמן בעל משקל משמעותי, שיש בו כשלעצמו, כדי לעמוד בדרישת ה"דבר מה נוסף".

5. תנועת ההתגוננות של ברק

א. הנאשם שיתף את המדובב בכך שבקרוואן היה אדם נוסף מלבד המנוח "עוד מישהו שהיה איתו, גם דפקו בו" (ת/א עמ' 95 שו' 32). הנאשם שב ואמר למדובב שהאדם האחר (ברק) נורה ונפצע בארוע ונמצא כי פרט זה אינו נכון. הנאשם מסר למדובב שהאחר מכחיש שראה את פניו של היורה, למרות שהיה ביניהם מפגש של "עיניים בעיניים", מאחר והוא פוחד (ת/א עמ' 22 שו' 38 ועמ' 23 שו' 10). בהמשך המדובב אומר "בואנה אין מצב שהוא (ברק) לא ראה אותך. זה הזוי מה זה?", והנאשם משיב: "ראיתי אותו עושה ככה... (הערה: הנ"ל נראה שם את שתי ידיו על הפנים כאילו הוא מסתיר את פניו, מבצע הדגמה)" (ת/א עמ' 27 שו' 23-25).

מתוך צילום הוידאו שתיעד את השיחות בתא הועתקו תמונות בהן הראה הנאשם למדובב את תנועת ההתגוננות שעשה ברק, תנועה זהה בעיקרה לתנועה שהדגים ברק בפני החוקר, יום לאחר אירוע הרצח (נ/א 12 - 2).

וגם המדובב העיד, לאחר שהוצגה לו התמונה נ/א 1, בה נראית תנועת ההתגוננות שצולמה מדו"ח השחזור של ברק: "זה ממש דומה. זו התנועה בערך. התנועה שהוא עשה לי היתה מלווה בתזוזה. אולי אם היית מצלם את זה בהתחלה זה היה כך ואחרי זה היה אחרת. אני לא אומר את זה ב-100 אחוז אלא כהשערה" (עמ' 24 שו' 25-28). כשנשאל אם התנועה שהראה לו ברק דומה לתנועה שהראה לו הנאשם הוא השיב "אותה תנועה בדיוק" (עמ' 25 לפרו שו' 7). ואציין כי גם ההגנה מאשרת (בסעיף 212 לסיכומיה) כי התנועה שהדגים הנאשם המתועדת ב- ת/א 3 דומה לתנועה שהדגים ברק בשחזור, כמופיע בתמונה נ/א 1.

ב. בעימות עם המדובב הנאשם נשאל האם מישהו סיפר לו על תנועת ההתגוננות של ברק והוא השיב "לא, זה סתם שיערתי... מה, מה, הוא לא סיפר לי דברים כאלה..." (ת/א עמ' 54).

כאמור, הנאשם טען לראשונה בעדותו בבית המשפט שהמדובב היה זה שהראה לו את תנועת ההתגוננות של ברק ובעקבות כך הגישה ההגנה עתירה לגילוי ראיה חסויה על מנת לבדוק את קלטות הוידאו המתעדות את שהותם בתא ולבחון האם יש ממש בטענת הנאשם. לאחר בחינת הראיה ע"י בית המשפט לא נמצא כי יש בראיה החסויה הנ"ל כדי לסייע להגנת הנאשם.

ג. אף אם נניח שברק סיפר על תנועת ההתגוננות לאחרים, הגם שהנאשם לא טען שידע על כך מאחרים, הנאשם יכול היה לדעת על כך רק משיחות טלפוניות שקיים עם חבריו בעת שהייה בצפון (על פי עדותו). הכרת הנאשם את תנועת ההתגוננות עד כדי היכולת

להדגימה באומרו: "ראיתי אותו עושה ככה", מעידה שאין המדובר בפרט שנמסר לו טלפונית ע"י מי מחבריו (בשל הקושי להדגים בטלפון). יש להניח שלו היה מקבל מחבריו הסבר על התנועה, לא היה מדגים אותה בפני המדובב אלא היה מסתפק בתיאורה במילים, כפי שנמסר לו. העובדה שהנאשם הדגים את התנועה בליווי המילים "ראיתי אותו עושה ככה" מעידה על תיאור חווייה אותנטית ואישית של הנאשם ועל דברים שראה במו עיניו. בהקשר זה יצוין כי עד ההגנה עמיחי שפק העיד שברק הדגים את התנועה בעת שפגש בו ב"שבעה" של המנוח, אך הנאשם לא טען ששמע זאת מהעד הנ"ל ואף העד לא העיד שמסר זאת לנאשם.

ד. הנאשם הדגים את תנועת ההתגוננות של ברק למדובב בתא, והובאו בפניו התמונה ת/3, הדיסק שבו ברק מדגים בפני החוקר את התנועות שביצע (נ/12 - 2א'), ותמונות שהועתקו מתוך תקליטור השחזור ת/49 (שצורפו לסיכומי ההגנה כנספחים א-ד). ההגנה הקדישה פרק נכבד בסיכומיה לפערים, לטענתה, בין תיאור התנועות השונות שהדגים ברק באמרותיו הראשונות ובהמשך לבין זו של הנאשם, כפי שצולמה בתא הדיבוב (ת/3) וכפי שתיאר זאת המדובב.

סבורני כי אין משמעות לפער הנטען בין התיאורים (פעם כשהמרפקים מקבילים, פעם שהם נפגשים, יד אחת מכסה את הראש והאחת את העיניים או שתי ידיים המכסות את הראש וכו') וזאת מהטעם שמדובר בתנועה מתפתחת ודינמית ולא בתנועה אחת, שבמהות המדובר בתנועה זזה שאף אם כל אחד תאר אותה קצת אחרת והדגים אותה בצורה מעט שונה, המדובר בתנועה מתפתחת, המורכבת ממספר תנועות ואינה תנועה סטטית, ולכן בכל שלב, כשהתמונה מוקפאת מתוך סרט וידאו, ניתן לראות את התנועה באופן שונה במעט. בנוסף מדובר בזמן קצר ביותר בו שהה הרוצח בקרוואן והבחין בתנועתו של ברק כאשר הוא התרכז קודם לכל בירי לעבר המנוח.

ה. על פי עדותו של ברק, במהלך הירי שינה את התנוחה: "ברגע שראיתי את האקדח, הייתי בצד שמאל של הספה והבנתי שזה יריות, קפצתי לצד השני של הספה והמשכתי עם התנועה של הידיים על הראש והרמתי קצת את רגל שמאל למעלה (מדגים הידיים מעל הראש, המרפקים לא סגורים ורגל שמאל מתרוממת עם הברך כפופה" (עמ' 195 לפרו').

ובהמשך הדגים שתי ידיים מכסות את הראש ושלל שעשה תנועה עם יד אחת המכסה את העיניים (עמ' 204 לפרו').

ו. אין מקום לדקדק האם המרפקים היו מקבילים או מוצלבים, אם יד אחת כיסתה את העיניים וכו'. בצפייה באמרת ברק בפני חוקריו (נ/12א) - מונה 5:19, מונה 5:49), נראה כי הדגים את התנועה פעם כשידיו על ראשו ופעם כשידיו לצדי אוזניו כך שאין לייחס לשינויים הקלים הנ"ל משמעות מיוחדת. העיקר הוא שברק עושה תנועת התגוננות יחודית בכך שהסתיר את פניו מאחורי שתי ידיו ובהמשך המשיך בהסתרת הפנים וביצע תנועה עם הגוף שהעבירה אותו לצד השני של הספה תוך הרמת רגלו עם ברך כפופה.

ז. די בכך שהנאשם ידע לתאר ולהדגים בפני המדובב את תנועת ההתגוננות שעשה ברק, שהיא תנועה יחודית, כדי להצביע על כי הנאשם ידע כיצד התרחשו הדברים בקרוואן בעת הירי ויש בכך לחזק את ראיות המאשימה לגבי נוכחות הנאשם בקרוואן בעת הירי ואת הודיית הנאשם בביצועו.

ח. מכל האמור לעיל עולה כי ידעת הנאשם את תנועת ההתגוננות של ברק מבלי

שמסר שקיבל את המידע על כך מאחרים, כשמדובר בתנועת גוף יחודית אותה ידע להדגים
(במקום לתארה במילים) מהווה פרט מוכמן בדרגת "דבר מה", התומך ומחזק את הודיית
הנאשם.

עדותו של ברק בשירי

14. א. ברק היה עד ראיה לארוע הרצח, קרוב משפחתו וחברו של המנוח, ונכח עמו בקרוואן בעת הירי. עדותו של ברק מהווה תמיכה וחזוק להודיית הנאשם ומתיישבת עם הממצאים בזירה. על פי עדותו של ברק, המנוח ישב על קצה המיטה הזוגית כשפניו לכיוון דלת הכניסה של הקרוואן, ואילו ברק ישב בספה שניצבה במאונך למיטה, בקצה השמאלי שלה קרוב לדלת הכניסה. בין דלת הכניסה לבין המיטה עליה ישב המנוח עמד שולחן סלון והדלת היתה פתוחה לרווחה. בעת שישב עם המנוח בקרוואן "פתאום התחילו הבומים האלו. בומים חזקים, בהתחלה חשבתי שזה נפצים גדולים, מי חשב בכלל שזה יגיע למצב של ירי וכאלה. ממש בומים חזקים" (עמ' 193 לפרו'). ברק שם את ידיו על הראש וקירב את המרפקים אל הפנים, כדי להגן על הראש. בשחזור שביצע בזירה (ת/49, ת/49א) ניתן לראות שברק אף הרים את רגלו לכיוון הראש. בדיעבד הבין שהיריות החלו מחוץ לקרוואן ואח"כ נכנסו פנימה, זאת על פי סימני הירי שראה בזירה בעת השחזור (עמ' 204). כששם את הידיים על הראש, הזיז לרגע את ידיו והסתכל לכיוון המנוח וראה אותו עומד כשרגליו מכופפות כשפניו לכניסה (עמ' 194 ש' 14-16). כשנשאל אם כשהחל הירי המנוח ישב או עמד, השיב שהוא חושב שהמנוח עמד אך לא היה בטוח. כשהירי המשיך הסתכל לכיוון דלת הכניסה וראה את היד עם האקדח כשהיא באוויר, חשופה, ללא כפפות, בחור עם כובע קסקט בצבע כהה כחול או שחור, במצחיה היה לוגו. האקדח היה בצבע שחור. את היורה ראה מהפרופיל מצד ימין שלו בכניסה לקרוואן, ראה שהיורה מזוקן, בהיר, רזה, בערך בגובה 1.73 ס"מ. היד וחלק מפניו של היורה היו בתוך הקרוואן. הוא הסתכל עליו לחלקיק שניה ובאותו הרגע קפץ לצד השני של הספה תוך שהוא מרים את רגל שמאל עם ברך כפופה (עמ' 194-195).

ב. כשפסקו היריות והיורה נעלם, ראה את המנוח עומד בכיפוף רגליים בין המיטה לארון, כשפניו לכניסה, המנוח אמר לו להזמין אמבולנס וכשהתקשר ולא נענה, המנוח אמר לו שיתקשר למשטרה. בעודו מזעיק עזרה המנוח הסתובב בין המיטה לארון ונשכב על הארץ על הבטן. לדבריו התקשר למד"א מיד כשפסק הירי (על פי ת/30 א ב- 20:52). לאחר שהתקשר, המנוח ביקש מים וביקש שישטוף את פניו וברק עשה כן.

מיד לאחר הארוע ברק נעצר ושוחרר כיומיים לאחר מכן (ב- 25.5.12).

ג. באשר לכלבה של המנוח, ברק העיד כי נהגה לנבוח כשאדם זר התקרב לקרוואן. כשעה לפני הירי אכל עם המנוח, את שאריות האוכל נתנו לכלבה שלא היתה קשורה ומאז לא ראה אותה. לדבריו השער היה פתוח והכלבה נהגה להסתובב חופשי מחוץ לתחום הקרוואן (עמ' 201). לדבריו לא שמע נביחות קודם לירי וכל היריות, 6-7 במספר, נורו ברצף.

ד. ברק נשאל כיצד מסביר שהיורה לא ירה גם לכיוונו, שכן היה עד לרצח ועלול היה להפליל את היורה. במשטרה השיב שהיורה כנראה לא ראה אותו ובבית המשפט שינה גרסתו והעיד כי כשעבר לצד השני של הספה (מהקצה הקרוב לדלת, שם עמד היורה, לקצה השני, הקרוב יותר למנוח) כנראה היורה ראה אותו "**כשאני חושב על זה שעברתי לצד השני של הספה הייתי יותר קרוב לעוזי**" (עמ' 208 ש' 28). כשנשאל מה ההגיון להתקרב למקום אליו נורו היריות השיב: "**רציתי להתרחק כי הייתי יותר קרוב פיזית לרוצח כאילו מאשר עוזי, אז ברחתי ממנו מהפחד... אני מתרחק מהיורה ולא מהמקום אליו הוא יורה ויש הבדל**" (עמ' 209 ש' 1-4).

ה. ברק נחקר ארוכות במשטרה ביחס לזיהוי היורה ועמד על כך שאינו יכול לזהותו בוודאות. ברק הודה שהכיר את הנאשם מהשכונה אך לא ראה אותו כ- 20 שנה ולכן אינו יכול לזהותו.

באמרתו הראשונה (נ/12(1)) שנגבתה בליל הרצח, מסר ששמע 6-7 אולי 8 יריות שנורו ממרחק של כ- 2 מטר, ראה יריות לעבר השולחן שעמד בין דלת הכניסה למיטה עליה ישב המנוח ומהשולחן עפו חתיכות עץ. המנוח נפגע במותניים וכשהוא שכב על הבטן הוא אמר שיש לו גם יריות בבטן. באשר ליורה ראה את ידו החשופה, בלי כפפות שצבע העור של היורה "**לא לבן ולא כהה**" (נ/12(1) ש' 172). במהלך גביית האמרה הראשונה ברק הוזהר כחשוד במעורבות בניסיון רצח וכך גם באמרתו השניה (מיום 24.5.12) (נ/12(2)). באמרתו זו חזר על עיקרי הדברים ולא מסר תיאור של היורה.

ו. באמרתו הרביעית מיום 3.6.12 (נ/12(4)) לאחר שנאמר לו שהנאשם חשוד ברצח, ציין שהכירו בילדות ולא ראה אותו 20 שנה (שורה 21); חזר על הגרסה שלא ראה את היורה אלא רק את היד החשופה עם האקדח ואת הקסקט שלו (ש' 121).

ז. כשעומת עם גרסת הנאשם בפני המדובב שבעת הירי מבטם הצטלב לרגע, דבק בגרסתו כי לא ראה את פניו של היורה (ש' 131-126, 167), כפי שהעיד בליל הרצח בשיחתו עם המדובב (נ/12(5)) ובהודעתו נ/12(6) מיום 11.6.12.

ברק חזר על גרסתו גם בשחזור בזירה (ת/49, ת/49א).

באשר לסתירה, לכאורה, בין דברי הנאשם בפני המדובב כי היה מפגש "עיניים בעיניים" בינו לבין ברק לבין עדות ברק כי לא ראה את פניו של היורה, יתכן שהיה באמת מבט מצטלב לשניה אך בשל הלחץ, העשן וחלקי העץ שעפו באויר, כגרסת ברק, לא הצליח לקלוט בבירור את פניו של היורה.

ז. ברק זומן לחקירה נוספת ביום 17.6.12 ומתמליל החקירה (נ/12(7)) ניכר כי חוקרי המשטרה הפעילו עליו לחצים כדי לשכנעו להעיד שראה את פניו של היורה, אך ברק דבק בגרסתו שלא ראה. בשלב כלשהו הלחצים שהופעלו נשאו פרי והוא ביקש לדבר עם עורך דינו (נ/12(7) עמ' 22 ש' 38-39, עמ' 32 ש' 28, עמ' 37 ש' 38, עמ' 43 ש' 21) ואמר "**תן לי לדבר עם עורך דין ואז אני יגיד לך אם אני ראיתי או לא ראיתי אותו**", ובהמשך: "**וואלה אחרי העורך דין אני יענה לך ותאמין לי ותאמין לי שוואלה זה יהיה שווה. סבבה? זה יהיה שווה**" (נ/12(7) עמ' 43 ש' 29-39).

כשעורך הדין בושש להגיע, ברק חשף פרטים נוספים על היורה שלא מסר קודם לכן (החל מעמ' 57). לדבריו ראה רק את הפרופיל של היורה, ראה זאת במעורפל, למאית שניה, מהירות היה עשן וחלקי עץ התעופפו באוויר והוא הגן על פניו עם ידיו. לדבריו ראה שליוורה היה זקן "**לא כמו של אדם דתי**" **יותר מזיפים, אבל לא ארוך**" (נ/12(7)) (עמ' 96 לפרו' שו' 20-29); הוא מכיר את הנאשם אך לא ראה אותו כ- 20 שנה והיורה נראה שונה מאיך שזכר את הנאשם, שהיה תמיד מגולח ויותר מלא, וכי היורה היה רזה.

ח. בעדותו בבית המשפט חזר על גרסתו הכבושה והעיד כי ראה "**בחור מזוקן, בהיר, רזה, בערך בגובה שלי (1.73 מטר). זקנו של היורה היה טיפה יותר. על כל הפנים**". בעת מתן העדות בבית המשפט, הנאשם היה מזוקן ותואר ע"י בית המשפט "**לנאשם זקן קצר, מכסה את כל הפנים, כולל שפם, בצבע אפור לבן**" או "**זקנקן וזיפים בכל הפנים**" (עמ' 195 לפרו'). כמו כן ברק הוסיף (כשהוא רואה את הנאשם באולם בית המשפט) שהנאשם רזה. כשנשאל מדוע לא מסר את תיאורו של היורה בשלב מוקדם יותר השיב: "**כי פחדתי שהמטרה תחשוב שאני מנסה להגן על הרוצח ושאני לא רוצה להגיד את האמת. בהתחלה אמרתי אם אגיד להם שראיתי מטושטש, הם לא יאמינו לי. חשבתי שאם אגיד להם שראיתי מטושטש הם יגידו לי שראיתי טוב ואתה יודע מי זה, עכשיו אני יודע שזה באמת מה שראיתי, מטושטש וזה היה שבריר שנייה, מכל הלחץ הזה**" (עמ' 199 לפרו'). ברק הוסיף כי עדותו היא "**אמת לאמיתה מילה במילה**", שהנאשם דומה לדמות שראה אך אינו יכול להגיד בוודאות, כי לא ראה ברור, הוא דומה ברזון, בפנים, במבנה גוף, גם באף (עמ' 199 לפרו').

ט. בעוד שבאמרותיו במשטרה ברק מסר שלהערכתו היורה לא ראה אותו ובכך הסביר מדוע היורה לא ירה לעברו, בהיותו עד ראיה לרצח שבוצע בפנים גלויות של היורה, בבית המשפט שינה גרסתו ומסר כי אולי בתחילה כשישב קרוב לדלת הכניסה היורה לא ראה אותו אך כשעבר לצד השני של הספה ובכך התקרב למנוח, סביר שהיורה ראה אותו.

י. בעקבות הלחצים האינטנסיביים ושיטות החקירה הנפסדות שהופעלו על ברק כדי שימסור תיאור של היורה, ברק מסר פרטים נוספים המתארים את היורה, עליהם חזר בעדותו בבית המשפט ובכך למעשה אימץ את גרסתו המאוחרת, המוסיפה פרטי זיהוי של היורה ונתן הסבר לכבישת גרסתו. משאימץ את גרסתו המאוחרת בבית המשפט ולא העלה טענות לגבי האופן בו נחקר והלחצים שהופעלו עליו, יש ליתן משקל לפרטי התיאור הנוספים שמסר ברק. המדובר במתן תיאור המתיישב עם תיאור הנאשם ועם האפשרות שהנאשם הוא הרוצח ואף בכך יש לחזק את ראיות המאשימה.

יא. לטענת ההגנה פרטי הזיהוי הנוספים שמסר ברק אינם תואמים לתיאורו של הנאשם. בעוד ברק מסר שלנאשם היה זקן קצר - יותר מזיפים (נ/12-7 עמ' 96 שו' 28), הרי על פי עדויות אחרות של הנאשם - הגב' דליה גבאי (עמ' 301, 303 לפרו') וגיסתו - הגב' ימית אטיאס (עמ' 298 לפרו'), לנאשם מעולם לא היה יותר מזיפים קצרים. כמו כן בעדותו בבית המשפט ציין שהזקן היה בצבע אפור שחור

בעוד בית המשפט שב וציין בפרוטוקול כי לנאשם זקנקן או זיפים על כל הפנים בצבע אפור לבן.

אין בהבדלים אלה כדי לשנות.

אורכו של זקן או זיפים טיבו להשתנות ומי שאינו מגולח למשעי, טבעי שמדי פעם זקנו או זיפיו יהיו באורך שונה במעט ואין בהבדלים הדקים הנ"ל, הנובעים לפעמים מהבדלי התנסחות, כדי לקבוע כי התיאור שברק מסר אינו מתאים לתיאורו של הנאשם.

לגבי צבע הזקן או הזיפים, הרי שמאז שברק ראה את היורה ועד מועד עדותו בבית המשפט חלפה כשנה ואפשרי שצבע שעריו של הנאשם הלבין בתקופה זו. כך גם לגבי רזונו של הנאשם. העובדה שברק זכר את הנאשם מלפני כ- 20 שנה כמלא יותר אינה שוללת את התיאור שהיורה היה רזה מקום בו ברק הגדיר את הנאשם, כשראה אותו בבית המשפט, כרזה.

כאמור אין המדובר **בזיהוי** של הנאשם ע"י ברק אלא במתן פרטים אודות דמותו של הרוצח המתאימים לתיאורו של הנאשם ומקיימים את האפשרות שהנאשם הוא היורה.

יב. ההגנה טוענת בסיכומיה כי אין זה סביר שהרוצח אף לא ינסה לפגוע בעד ראיה שיכול לזהותו.

אין לחפש הגיון ושכל ישר באופן ביצוע הרצח ע"י הנאשם. כפי שעולה מהודייתו הוא החליט על הרצח בחופזה והביצוע לא היה מוקפד. ניתן להעלות תשובות אפשריות שונות לשאלה למה הנאשם לא ירה בברק שעלול היה לזהותו. אפשרות אחת היא שהיורה התמקד בקורבן ורצה לוודא שפגע בו. אפשרות נוספת שהיורה שביצע רצח מהיר ביותר (15 שניות על פי מצלמת השכנים), לא רצה להתעכב במקום וביקש להימלט במהירות, או שהיורה חס על ברק וכו'. כל האפשרויות הן בגדר השערות אך דבר אחד ברור, הרצח בוצע ללא תכנון מוקפד, כפי שהנאשם הודה בעצמו ולא ניתן להעלות טענות של חוסר סבירות בהתנהגות הרוצח, רק מן הטעם שהנאשם לא היה זהיר במעשיו.

יג. עוד טוענת ההגנה שאין זה סביר שברק לא ניסה לדובב את המנוח ולברר עמו מיהו הרוצח כשם שאין זה סביר שהשוטרים לא ניסו לשוחח עם הנאשם שהיה בחיים כדי לקבל ממנו את שמו של היורה, בטרם פונה מהזירה.

ברק נשאל על כך בחקירתו והוא השיב בשלילה: - "**אני הייתי בהלם, הייתי בהלם**" (נ/12-7 עמ' 83 שו' 27-32, וכן נ/12-3 עמ' 1 שו' 16-19, נ/12(1) עמ' 6 שו' 175).

אין לשכוח שהמנוח סבל מכאבים, נאנח וביקש פעמיים שירטיבו את פניו ולמעשה נאבק על חייו ואין לדעת מה חלף בראשו. אין לשלול אף את ההסבר שניתן ע"י ב"כ המאשימה שברק והמנוח לא דיברו על זהות הרוצח מאחר והשניים הכירו וזיהו את הנאשם ולא היה צורך לנקוב בשמו.

יד. עדותו של ברק נתמכה בראיות חיצוניות אחרות, ביחס למספר הרב של היריות (נמצאו 12 תרמילים)

וביחס לירי לכיוון השולחן (ת/22, ת/23, ת/26, ת/26א, ת/27).

עדותו של ברק נתמכה גם בחוות דעת המומחה רפ"ק דורון אביגדורי (ת/42) ביחס לכיווני הירי בה נקבע כי הירי בוצע בסבירות גבוהה מכיוון מערב למזרח, מפתח הכניסה של הקרוואן לעבר יחידת המגורים.

טו. לטענת ההגנה, המצאות ארבעה תרמילים מחוץ לקרוואן מצביעה על כי היורה עמד על סף הקרוואן כך שברק לא יכול היה לראותו. בכך מנסה ההגנה להטיל ספק בפרטי הזיהוי שמסר ברק ביחס ליורה.

טענה זו נדחתה ע"י רפ"ק אביגדורי כשהעיד שהאקדח היה באיזור הסף של דלת הכניסה לקרוואן, פלוס מינוס מטר מהכניסה, קדימה או אחורה (עמ' 129 לפרו').

ברק העיד שהיריות התחילו מבחוץ ואחרי כן "זה נכנס לבפנים" (עמ' 194 לפרו'). כמו כן היד של היורה והפנים היו בפנים ולגבי הרגליים לא ידע לומר (עמ' 195 לפרו').

כאמור, לא נמצאו תימוכין לטענת ההגנה שהיורה עמד במקום שברק לא יכול היה לראות אותו וטענה זו לא נתמכה בראיה כלשהי.

טז. לסיכום, עדותו של ברק בדבר אופן התרחשות הארוע, העובדה כי ידי היורה היו חשופות, ושהוא חבש כובע קסקט, תומכים בהודיית הנאשם בה מסר פרטים זהים. פרטי תיאור הרוצח בדבר היות היורה רזה, עם זקן קצר אפור, בגובה בינוני, שנמסרו בעדות מאוחרת וכבושה של ברק, הם בעלי משקל נוסף המחזק את ראיות המאשימה לפיה תיאורו הכללי של ברק מתיישב עם תיאור הנאשם והאפשרות שהנאשם הוא היורה.

יז. יוצא, אפוא, שהודיית הנאשם בפני המדובב עומדת ב"מבחן החיצוני" ואכן נמצאו סימנים חיצוניים המלמדים על אמיתותיה: הידיים החשופות עליהן מסר הנאשם למדובב וברק העיד עליהן, כובע המצחיה שתואר ע"י הנאשם בפני חוקריו כפי שתואר ע"י ברק, הירי בכלבה ותוצאתו, המשאית החונה, תיאורה, מיקומה והעובדה שהסתירה את הגעת היורה מהמצלמה, תנועת ההתגוננות של ברק שתוארה והודגמה ע"י הנאשם ועל ידי ברק וכן עדותו של ברק. המדובר בסימנים חיצוניים משמעותיים, מרביתם בדרגת "דבר מה", כל אחד לכשעצמו ובוודאי בהצטברותם עומדים במבחן החיצוני הנדרש לתמיכה בהודיית הנאשם בפני המדובב ומצביעים על ביצוע הרצח ע"י הנאשם.

התנהגות מפלילה של הנאשם

הבריחה לצפון

15. א. הנאשם ברח מרמת אליהו מיד לאחר הרצח והסגיר עצמו למשטרה לאחר כארבעה ימים, ביום 28.5.12.

הנאשם ידע שהמשטרה מחפשת אחריו וכשחזר התייצב במשטרה והציג לחוקרים כרטיסי האוטובוס כדי להראות שבאמת היה בצפון.

הנאשם הסביר את בריחתו מהשכונה בכך שפחד שמשפחת המנוח תחשוד שהוא קשור לרצח ותוציא את זעמה עליו. לדבריו, כולם ידעו על קיומו של סכסוך בינו לבין המנוח מלפני שלוש ארבע שנים (שלדבריו הסתיים ב"סולחה"). בעדותו בבית המשפט העיד שחשש מכך ש"השבעה" תהיה ליד ביתו (עמ' 237 לפרו' שו' 11-22) ומשפחת המנוח תפגע בו.

למדובב מסר כי ברח בשל סימני אבק השריפה בידיו.

בריחת הנאשם מיד לאחר הרצח אינה מתיישבת עם התנהגות של אדם היודע שהוא חף מפשע ואין בהסברו של הנאשם לבריחה כל הגיון או סבירות. הנאשם חזר והדגיש כי הסכסוך עם המנוח הסתיים לפני מספר שנים ב"סולחה", ובנסיבות אלה לא ברור מדוע שבני משפחת המנוח יחשדו בנאשם כמי שביצע את הרצח. הנאשם לא ידע לתת הסבר מניח את הדעת לבריחתו (אלא אם שרידי אבק שריפה בידיו הם שגרמו לכך) (ראה ביחס לבריחה ע"פ 365/81 **טוביה אושרי נ' מדינת ישראל**, פד"י לח (1) 113, 128).

ב. בריחת הנאשם מהווה התנהגות מפלילה משמעותית המצביעה על תחושת אשם ועל ניסיון להרחיק ולהסתיר מעורבות ברצח, והיא מהווה ראיה נסיבתית לחובת הנאשם שדי בה, כשלעצמה, כדי להוות "דבר מה" להודיית הנאשם, על אחת כמה וכמה כשהיא מצטרפת לדברים נוספים רבים.

למעלה מכך, הנאשם העיד כי התרחק מהאזור לאחר שנודע לו שהיו יריות ולפני שנודע לו שעוזי הוא הקורבן (עמ' 236 לפרו' שו' 21-22). לדבריו, נודע לו שעוזי הוא הקורבן רק לאחר שהלך לשוק (בשכונה). המנוח נפטר שעות אחדות אחרי הרצח כך שבעת שהנאשם עזב את השכונה, לא יכול היה לדעת שהנאשם נפטר ושתהיה "שבעה". יוצא, איפוא, שהנאשם עזב את השכונה לפני שידע על מותו של המנוח, דבר שיש בו כדי להגביר את ההתנהגות המפלילה של הנאשם ולחזק את הראיות נגדו.

"איבוד" מכשיר הטלפון

ג. "איבוד" מכשיר הטלפון הסלולרי של הנאשם, אף הוא בגדר התנהגות מפלילה. למדובב אמר: **"אמרתי על הטלפון שהוא נאבד לי... באותו יום ששמעתי את זה השארתי אותו במקום והלכתי"** (ת/ט עמ' 6 שו' 21-26). ואכן, כפי שאמר למדובב במשטרה, הנאשם מסר כי המכשיר הלך לאיבוד בנסיעתו לצפון ובהמשך אמר **"שכחתי אותו באיזה מקום. לא יודע בדיוק איפה"** (ת/ט עמ' 1-2).

למדובב אמר: **"אמרתי שהוא נאבד לי"**. כשנשאל ע"י המדובב **"מתי" השיב: "... באותו יום, ששמעתי את זה, השארתי אותו במקום והלכתי... אצל ימית"** (ת/ט עמ' 6 שו' 21-26).

הנאשם משתף את המדובב בכך שהשאיר את הטלפון במכוון אצל גיסתו ימית המתגוררת לא רחוק מהקרוואן, מיד לאחר הרצח ולפני שברח לצפון.

בבית המשפט העיד כי השאיר את הטלפון בחצר של ימית גיסתו שגרה כ- 150-300 מטר מהקיוסק של פשרל. הוא ניתק את הטלפון והשאיר אותו על השולחן בחצר, מבלי להיכנס לביתה. לדבריו חשב שאיבד אותו ונדע לו על כך כשימית ביקרה אותו במעצר (עמ' 236 לפרו'). הנאשם הזמין את ימית כעדת הגנה, כדי שתתמוך בעדותו כי מצאה את מכשיר הטלפון באקראי בחצר ביתה וכי סיפרה לו על כך כשהיה במעצר. אלא שימית מסרה גרסה שונה מגרסתו של הנאשם כשהעידה שבערב הרצח, סמוך לאחר השעה 20:00 (לפני היריות), הנאשם קרא לה מהחלון, היא הייתה עסוקה וביקשה שהוא יעלה והוא המשיך לדרכו. מאוחר יותר מצאה את מכשיר הטלפון בחצר ביתה. הנאשם לא סיפר שקרא לימית מהחלון אלא שעבר ליד ביתה לאחר ששמע את היריות (דהיינו לאחר השעה 20:52), ולאור הסתירות הנ"ל אין בעדותה כדי לתמוך בעדות הנאשם.

גרסת הנאשם שלא ידע ש"שכח" את המכשיר אצל ימית עומדת בסתירה לדברים שמסר למדובב ויש לדחותה (ת/1 עמ' 20, שו' 27, ת/1 עמ' 52 שו' 15-17, ת/1 עמ' 6 שו' 21-26).

הנאשם לא נתן כל הסבר מדוע הגיע לחצר ביתה של ימית, השאיר שם את המכשיר ולא נכנס כלל לביתה. ההסבר האפשרי היחיד הוא רצונו להרחיק עצמו ממכשיר הטלפון. הנאשם נפרד מהמכשיר במכוון, ויש בכך התנהגות מפלילה התומכת בהודייתו בפני המדובב.

הנאשם לא עונה לטלפון

ד. הנאשם מסר שלא ענה להתקשרויות הרבות של בעל הקיוסק (פשרל) אליו מיד לאחר הרצח, מבלי שהוא נותן לכך כל הסבר (עמ' 289-290). הדבר נתמך גם במחקר תקשורת ת/5א (סעיף 5). עוד עולה ממחקר התקשורת כי בזמן הרצח, הנאשם היה בסביבת הקרוואן באופן שהיתה לו הזדמנות לבצע את הרצח. כשהנאשם נשאל מדוע לא ענה לשיחותיו של פשרל השיב: **"הוא התקשר והסתכלתי וראיתי את הטלפון שלו וידעתי מה הוא רוצה שאחזור אליו ולא עניתי לו. הוא התקשר והתקשר והתקשר ולמה התקשר פעמיים ושלוש? או שראה אותי או שאמרו לו שאני פה. למה היה נודניק, למה התקשר פעמיים ושלוש?"** (עמ' 289 לפרו'). ההסבר ההגיוני שניתן לתת לכך שהנאשם אינו עונה לשיחות הוא שהנאשם חשש מאיכון בזירת העבירה כשהוא חושב שאם לא יענה, לא ניתן יהיה לאכן את המכשיר ובהמשך ניתק את המכשיר והותיר אותו בשכונה. על כך שאל את המדובב מיד בהתחלה מהי רמת הדיוק של האיכון **"בבסיס של מטרים"** (ת/1 א' עמ' 63 שו' 13) ובהמשך **"אבל נגיד, אם אתה לא מוציא שיחה"** (ת/1 א' עמ' 63 שו' 17).

התעניינותו של הנאשם אם ניתן לאכן מכשיר שלא יצאה ממנו שיחה יחד עם הודייתו כי נמנע במתכוון מלענות לפשרל מצביעים על התנהגות מפלילה שיש בה כדי לתמוך ולחזק את הודייתו של הנאשם בפני המדובב.

שתיקת הנאשם בחקירה

ה. הנאשם בחר במרבית אמרותיו לשמור על זכות השתיקה וככלל סירב למסור גרסה או להשיב על שאלות. שיתוף הפעולה עם החוקרים היה חלקי ביותר ומצומצם, כשבכל פעם תירץ זאת בתירוץ אחר, כמו יחסם של החוקרים אליו, בדברי החוקרים שאמו משקרת, בדיקה גופנית שעבר עם מעצרו, חוסר אמון במשטרה וכו'. בכל פעם שהשאלות לא היו נוחות לנאשם אמר לחוקרים כי ימסור את גרסתו בבית המשפט וביקש להפסיק את החקירה. הנאשם לא היה עקבי ביחסו לחקירה ולעיתים ענה על שאלות אינפורמטיביות מסוימות באופן חלקי וסתמי ונמנע מלהשיב על השאלות. שתיקתו במרבית החקירה תומכת בראיות המאשימה ומחזקת אותן.

מהאמור לעיל עולה כי יש בהתנהגותו המפלילה של הנאשם בבריחתו, בכך שלא ענה לטלפון דקות ספורות אחרי הרצח, בכך שנפרד מהמכשיר ולא שיתף פעולה בחקירה שבמרביתה שמר על זכות השתיקה - תמיכה וחיזוק להודייתו בפני המדובב.

המניע לרצח

16. א. אין מחלוקת שבין המנוח לנאשם פרץ סכסוך שהסתיים 3-4 שנים קודם לרצח בשל הריסת קרוואן של הנאשם ע"י העירייה וחשדו של הנאשם שהמנוח אחראי לכך. סכסוך זה הפך אלים, כשהנאשם הכה את המנוח בפטיש סמוך לעינו והמנוח נמלט לאילת וחזר לאחר מספר חודשים, בשל חששו מהנאשם. תוצאות התקיפה מתועדות בתעודה רפואית (ת/50). הסכסוך הסתיים בסולחה ובפיצוי, מספר שנים קודם לרצח. העידו על כך חברתו של המנוח, הגב' לאה משקבו (עמ' 60 לפרו'), אבנר לוי (ת/46), ליאור פשרל (עמ' 86 לפרו') והנאשם עצמו (עמ' 235, 254-255 לפרו').

על פי גרסתו של הנאשם, בשל אותו סכסוך ישן ברח מהשכונה מיד לאחר הרצח, מאחר שחשש ממעשי נקם של משפחת המנוח.

אין הגיון בגרסה זו של הנאשם וברי כי לו אכן הסכסוך הסתיים מספר שנים קודם לכן, לא היה הנאשם החשוד המיידני בעיני כל והיה קושי לראות בכך מניע לרצח.

ב. אלא שבניגוד לגרסתו הגלויה, מסר הנאשם למדובב כי הסכסוך עם המנוח לא הסתיים וכי הצטרפו לסכסוך גורמים נוספים, הסכסוך היה פעיל בתקופה שקדמה לרצח והנאשם חש מאוים בשל כך. בבוקר הארוע ראה את המנוח ואנשים נוספים מתחת לביתו, ביקור זה הלחיץ אותו ובעקבות כך גמלה בליבו ההחלטה להמית את המנוח.

ג. בעימות עם המדובב הנאשם מחזק את הודייתו בתא הדיבוב בכך שאומר "אמרתי שהם רוצים להרוג

אותי שלוש שנים כבר (ת/38 א עמ' 55), "**אני שלוש שנים מסתובב עם נשק**" (שם, עמ' 78). יוצא, איפוא, שהנאשם מודה לא רק בפני המדובב על סכסוך פעיל עם המנוח אלא גם בפני החוקרים ויש בכך חיזוק משמעותי להודייתו.

ד. דבריו אלה של הנאשם בפני המדובב והחוקרים נתמכים בעדות חברתו של המנוח הגב' לאה משקבו, שהעידה שהמנוח אמר לה, מספר ימים לפני הרצח, שאם תראה את הנאשם בשכונה, שתגידי לו. ואכן כשראתה את הנאשם, שלחה למנוח מסרון על כך (עמ' 65-66 לפרו'), עדותה זו מחזקת את דברי הנאשם בפני המדובב שאין המדובר בסכסוך מלפני 3-4 שנים שהסתיים ב"סולחה" אלא בסכסוך פעיל, מסוכן ומתוח, סמוך לפני הרצח.

ה. הנאשם נשאל מדוע היה החשוד המייד וכל השכונה חשבה שהוא הרוצח (אם אכן נערכה "סולחה" והסכסוך הסתיים) והוא השיב "**רק אני רבתי איתו**" ובכך יש תמיכה נוספת לקיומו של מניע לנאשם.

ו. מהאמור לעיל עולה כי הנאשם היה היחיד שסיפק את המניע לרצח שאלמלא כן, היה קושי להסביר מה גרם לו, לנאשם, להחליט להמית את המנוח כשהסכסוך הסתיים מספר שנים קודם לכן.

קיומו של סכסוך ומניע לרצח מהווה אף הוא חיזוק לראיות המאשימה.

לטענת ההגנה, לא הוכח שהמנוח ואחרים המתינו מתחת לביתו של הנאשם בבוקר הרצח, בשים לב לכך שהמשטרה לא טרחה לבדוק את דברי הנאשם למדובב בדבר פגיעתו בניסים צ'אוצ'ו מספר ימים לפני הרצח, אף שרפ"ק שרייבנד פגש בצ'אוצ'ו אך נמנע מלברר עמו אם נפגע ע"י הנאשם, כפי שהנאשם מסר למדובב. עוד טוענת ההגנה כי יש להניח שלו היה אמת בדברי הנאשם, ניתן היה לצפות שהמנוח יספר על כך לחברתו והוא לא עשה כן.

אין לקבל את טענת ההגנה.

הנאשם מסר למדובב באופן מפורט ואותנטי שראה מחלון ביתו מכונית ובה הנאשם ואחרים ממתנים לו, הדבר גרם לו להילחץ ולאבד את העשתונות עד כי החליט להמית את המנוח. מדבריו עולה שהיה אמור לעבוד עם גיסו באותו בוקר אך לאחר שראה זאת, החליט לא לצאת לעבודה (ת/1 עמ' 35,36), ודבריו אלה נתמכים בדברי גיסו נחשון גבאי (ת/43, ת/44). אין בכך שלא נערכה חקירה מעמיקה ע"י המשטרה ביחס לפגיעתו של ניסים צ'אוצ'ו ע"י הנאשם, כדי לפגוע במהימנות דברי הנאשם ביחס למניע במיוחד בשים לב לכך שהמשטרה מתקשה לחקור ארועי אלימות בין עבריינים.

העדר אליבי

17. א. הנאשם מסר פרטים סותרים ביחס למקום המצאו בעת הרצח.

באמרתו הראשונה מסר שהיה בקיוסק של פשרל, שמע שם על הרצח והחליט לנסוע (ת/32א עמ' 65).

באמרתו האחרונה מסר כי בעת הרצח ישב עם חברים בככר הסמוכה לביתו אך לא מסר עם מי ישב "אני לא זוכר אף שם ולא יתן לך אף שם, מה זה יתן לי?" (ת/38 שו' 121-116). בהמשך מסר שהלך מהמכולת שבככר הנמצאת בשכונה לקיוסק של פשרל בשביל הקרוואנים (ת/38 שו' 127).

בעדותו הראשית מסר כי היה במכולת שנסגרת בשעה 21:00 "אני זוכר שהתחילו לסגור את המכולת והתקדמתי לכיוון ליאור (פשרל)... כשהגעתי לליאור הבנתי מאנשים שם... בדרך לליאור... הגעתי לליאור... כשהגעתי אמרו לי בחוץ שהיו יריות ואיך שאני מדבר איתם באותו הרגע ליאור התקשר אלי ולא עניתי לו כי באותו רגע שמעתי מאנשים שהיו יריות ואז ליאור התקשר אלי באותו הרגע ואני לידו... הוא התקשר שאכנס ולא רציתי לענות לו... המרחק ביני לבין ליאור כשהוא מתקשר אלי בערך 20 מטר והוא ממשיך להתקשר ואני לא עונה לו כי רציתי ללכת מהמקום כי שמעתי שהיו יריות...". הוא ניתק את הטלפון ומהקיוסק של ליאור הגיע לימית והשאיר בחצר ביתה את מכשיר הטלפון שלו. לדבריו, הלך אחרי זה לשוק שם שמע שעוזי נרצח והחליט לנסוע לצפון (עמ' 237-236 לפרו').

גרסה זו לפיה לא עבר בשביל הקרוואנים, מנוגדת לדבריו בעימות עם המדובב כשהסביר שידע על המצאות המשאית ליד הקרוואן "זה כי עברתי משם, גם ראיתי משאית" (ת/1 עמ' 53).

בחקירתו הנגדית חזר על כך שבשעת הרצח היה במכולת וכשנשאל מדוע לא אמר זאת במשטרה, השיב שאמר זאת (עמ' 257-256 לפרו'). כשנשאל עם מי ישב במכולת השיב "אני ישבתי עם ים של אנשים, לא זוכר אף שם" וכן "זה נעים שאני אבוא לאנשים ואני להם שיבואו ויגידו שהם ראו אותי?" (עמ' 257 לפרו').

ב. מהאמור לעיל עולה כי בבית המשפט מסר לראשונה שבזמן הרצח היה במכולת, למרות שבהודעתו ת/38 מסר שהיה בככר הסמוכה למכולת אך לא ציין במפורש שהיה במכולת, טרם מתן עדותו בבית המשפט. המדובר בגרסה כבושה שלא ניתן כל הסבר לכבישתה.

הנאשם מסר גרסאות סותרות אם הגיע או לא הגיע לקיוסק של ליאור מיד לאחר הרצח; ניסה לתת הסברים מפוקפקים לשיחות הטלפון של ליאור אליו דקות אחדות אחרי הרצח (כשלגרסתו היה בקיוסק כשליאור התקשר אליו במרחק מטרים ממנו) ולא מסר פרטים בדבר זהות האנשים שראו אותו, שיכולים היו לתמוך בעדותו וההלכה ביחס לאי הבאת עד ידועה, יש לזקוף זאת לחובתו.

הנאשם היתמם כשנשאל מדוע לא נקב בשם של אנשים שישבו איתו בככר או במכולת שיכולים היו לספק לו אליבי והוא השיב תשובה תמוהה ומוזרה: "זה נעים שאני אבוא לאנשים ואני להם שיבואו ויגידו שהם ראו אותי?" (עמ' 257 לפרו'). לאור הגרסאות הרבות והלא עקביות ביחס למיקומו ולמעשיו בעת הירי, אין מנוס מהמסקנה שהנאשם לא מסר ולא ניסה למסור אליבי לזמן הרצח ואף אחת מגרסאותיו הסותרות אינה נתמכת בראיה כלשהי.

ג. עדותו של ליאור פשרל אף היא אינה יכולה להועיל לנאשם או לספק לו אליבי. בחקירתו במשטרה מסר כי לא ראה את הנאשם ביום המקרה (ת/39 שו' 51-50) ואף הוסיף בכתב ידו "**אני יודע ששמואל לא היה בשכונה במקרה...**". לכל אורך אמרתו במשטרה ציין כי אינו רוצה למסור גרסה מבלי שהוא יודע מה גרסתו של הנאשם, "**אני לא יודע איזה גרסה הוא נתן ואני לא רוצה להיכנס לעדות שלו**" (שו' 42-43).

בעדותו בבית המשפט מסר לראשונה שהנאשם ישב איתו בקיוסק בזמן הרצח, יחד שמעו את רעש היריות (עמ' 74, 76).

ברי כי משקל עדותו הכבושה הינו נמוך ביותר, אם בכלל.

לאור סתירה מהותית בין דבריו במשטרה לבין עדותו בבית המשפט, שלו היה בה אמת הייתה בעלת משמעות מכרעת, הוכרז עד העוין את התביעה והסביר את כבישת הגרסה המעניקה אליבי לנאשם בכך שבמשטרה היה לחוץ, לא ידע למה הוא מגיע, ציין במשטרה שהנאשם לא היה בשכונה כדי שלא יחקרו אותו ולא ידעו שהנאשם היה איתו בעת הרצח. העד גם סתר עצמו בשאלה אם התקשר אל הנאשם מיד לאחר הרצח; בחקירתו הראשית הכחיש שהתקשר ובחקירתו הנגדית אישר זאת.

אין כל הגיון בהסבריו של העד לכבישת הגרסה כשברור שלו אכן הנאשם היה עמו בעת הרצח, ניתן היה לצפות שיעקף את זעקת החפות של חברו ולא שישתיר זאת מהמשטרה. אף הנאשם סותר את גרסתו הכבושה של ליאור, שניסה לסייע לו ולספק לו אליבי, ללא הצלחה, כשגם גרסתו הכבושה של העד אינה מתיישבת עם אף אחת מגרסאות הנאשם. בהודעתו ת/38 מסר הנאשם כי לא הגיע לקיוסק של ליאור "**אז לא הגעתי לליאור, המשכתי**" (עמ' 32). בעדותו מסר "**לא הייתי בזמן הרצח בקיוסק. אולי הגעתי עד הקיוסק. בזמן הרצח לא הייתי ולא אמרתי את זה במשטרה**" (עמ' 289 לפרו' שו' 4-5).

המסקנה המתבקשת הינה שיש לדחות מכל וכל את גרסתו הכבושה של ליאור כגרסה שקרית שאינה נתמכת אף בעדות הנאשם עצמו.

ד. יוצא, איפוא, שהנאשם לא העלה טענת אליבי ובוודאי שלא הוכיח טענה כאמור, תחת זאת מסר גרסאות שונות וסותרות בענין מקום הימצאו בעת הרצח ויש בכך חיזוק להודייתו בפני המדובב.

גרסת הנאשם ועדויות ההגנה - סתירות ותהיות

18. א. הנאשם שמסר למדובב בגוף ראשון פרטים על הרצח, מרביתם פרטים נכונים, מקצתם, באופן מודע ומחושב, פרטים שאינם נכונים, לא ידע להסביר כיצד ידע את אותם פרטים נכונים שמסר. כשנתבקש פעמים רבות בחקירותיו ובבית המשפט להסביר כיצד ידע את הפרטים הנכונים אודות הרצח נתן תשובות מתחמקות, מעורפלות ובלתי סבירות.

כשניתנו לו הזדמנויות למסור גרסה במשטרה על מנת שניתן יהיה לבדוק אותה - שמר על זכות השתיקה או נתן תשובות מתחמקות ולא עקביות. לדבריו, פרטים הנוגעים לרצח נמסרו לו ע"י אישה מהשכונה שפגש באוטובוס כששב מהצפון (ת/31 שו' 231), אך נמנע מלמסור את פרטיה וכך גם לגבי אחרים עמם דיבר לפני מעצרו.

בהמשך מסר שהיה זה דווקא גבר שפגש באוטובוס ומסר לו פרטים על הרצח.

בעדותו הראשית בבית המשפט מסר שפגש באוטובוס כשחזר מהצפון אשה שהיא שכנה של אביו של המנוח שסיפרה לו שעוזי נדקר (עמ' 238 לפרו'). בחקירתו הנגדית לא זכר אילו פרטים סיפרה לו האישה והוסיף "**לא כל כך הקשבתי לה, היא דיברה ולא הקשבתי לה**" (עמ' 252 לפרו').

המדובר, אם כן, בגרסה סתמית, לא עקבית, לא מפורטת, שלא הונח בסיס כלשהו כדי שניתן יהיה לאמתה ומטעמים אלה יש לדחותה.

ב. בעימות עם המדובב ת/38 נשאל הנאשם מה הוא יודע על המקרה והשיב "**בכבוד שלי אני לא יודע כלום... כלום כלום כלום כלום אני לא יודע**" (עמ' 31).

על פי אחת הגרסאות ליאור (פשרל) אמר לו שירו בעוזי בקרוואן, "**ליאור. ליאור אמר לי בשוק**" ומיד לאחר מכן "**לא, לא ליאור... מליאור הבנתי שהיה בלאגן בקרוואנים ובשוק רק הבנתי שזה עוזי... לא ליאור אמר לי, אני הבנתי בדרך לליאור שהיו יריות בקרוואן**" (עמ' 32).

במקום אחר הנאשם אומר כי סיפרו לו שירו בכלב ולכן אמר שעשה זאת בעצמו, שני כדורים ובהמשך תיקן "**ארבע, אם אני לא טועה**". לדבריו, את כל הפרטים שמסר למדובב שמע מאנשים (עמ' 49-52). כשנשאל מי סיפר לו זאת השיב "**איזה מישהו באוטובוס... שחזרתי לראשון**". הנאשם נשאל מי הבן אדם הזה והוא השיב "**לא מכיר**" ומיד לאחר מכן השיב שמכירו. כשנשאל לשמו השיב "**לא משנה**" וסירב למסור את פרטיו (עמ' 52-54). גם כשהבהירו לו שמדובר בסוג של אליבי שיכול לחלצו מהרשעה, סירב למסור את שמו (ת/38 א עמ' 72-74). כשנשאל למה אמר למדובב שהוא ביצע את הרצח השיב "**כן, כי גם ככה אני עצור, מה זה**" (עמ' 54 שו' 10).

כשנשאל מדוע בתחילה הכחיש שהתרברב על רצח שלא ביצע ולאחר חשיפתו למדובב אמר שרצה להרשימו השיב "**לא העלתי בדעתי שהוא שוטר**". וכשנשאל מדוע השיב בשלילה לשאלה אם יודע פרטים על הרצח ועתה לגרסתו כל הפרטים שמסר למדובב נמסרו לו ע"י מאן דהוא, השיב "**לא העלתי בדעתי שהוא שוטר**" (ת/38 א עמ' 62-63).

ניתן להתרשם שתשובותיו של הנאשם לשאלות הקשות שנשאל הן תמוהות, מיתממות ומתחמקות ולמעשה הנאשם לא נותן מענה או הסבר סביר למעשיו.

ג. הנאשם סתר עצמו בעניינים רבים, ללא הסבר מניח את הדעת לאותן סתירות. הסתירות עלו באמרתו במשטרה ובעדותו בבית המשפט, כפי שפורטו בהכרעת הדין ולא אחזור על כולן.

אציין רק חלק מהן:-

1. לגבי המצאות המשאית בזירה, הנאשם נשאל כיצד ידע על כך. באמרתו במשטרה מסר שעבר במקום וראה את המשאית (ת/38 א עמ' 53, 57), ואילו בבית המשפט אמר שהמציא את הדברים (עמ' 286-287 לפרו').

2. לנאשם לא היה כל הסבר כיצד ידע פרטים רבים על הרצח, שנתבררו כאמיתיים. הנאשם טען שהמדובב אמר לו את הדברים או הוביל אותו לאמירתם. בחינת תוצרי הדיבוב מעלה כי לטענה זו אין שחר. הנאשם היה זה שהעלה את נושא הרצח מיוזמתו, שב וחזר אל הנושא גם כשדיברו על דברים אחרים. הנאשם לא יכול היה להצביע על מקרה אחד שבו המדובב הוא שמסר פרט מפרטי ארוע הירי מתוך תוצרי הדיבוב שהיו גלויים וחשופים בפניו.

ד. גרסאותיו הרבות של הנאשם בכל הנושאים שעלו בחקירה ובהמשך בבית המשפט היו פתלתלות ומתחמקות, מלאות תמיהות ולא היה בהן כל הגיון או תשובה עניינית לסימני השאלה הרבים שעלו מדבריו. הנאשם סתר עצמו חדשות לבקרים בעניינים מהותיים ובעניינים צדדיים והותיר רושם לא מהימן תוך שהוא מעלה גרסאות בלתי סבירות, נותן תשובות סתמיות ובלתי מספקות וניתן להתרשם שהוא מקל ראש במצבו המשפטי או שבעצם "הרים ידיים". הנאשם נמנע מלנקוב בשמותיהם של האנשים שלדבריו שמע מהם אודות הרצח או שראו אותו בזמן הרצח כשהוא מסביר זאת באופן סתמי שלא נעים לו לפנות אליהם, ולא ניתן להימנע מהמסקנה שעדותם של אותם אנשים עלומים ממילא לא היתה תומכת באיזו מגרסאותיו.

בכל נקודה ונקודה מסר מספר גרסאות סותרות, תמוהות ובלתי מתיישבות בשאלות היכן היה בזמן הרצח, מי היה עמו, את מי פגש לאחר הרצח, עם מי דיבר, מה סיפרו לו אותם אנשים על הרצח, האם ראה או לא ראה משאית בזירת הרצח, האם עבר בשביל הקרוואנים סמוך לפני הרצח וכו'.

ה. אין בעדותם של עדי ההגנה לסייע לנאשם.

על עדותו של ליאור פשרל פורט בהרחבה וברי כי לא זו בלבד שעדות זו (שאף היא מלאה סתירות ותהיות) לא סייעה בידיו אלא הזיקה לו ובכל מקרה, סתרה את גרסאותיו השונות של הנאשם עצמו.

גם על עדות גיסתו ימית כבר התעכבנו.

עדותה של אחותו, דליה גבאי שזמנה כדי שתתייחס לזקנו העידה שהנאשם תמיד נראה עם זיפים, פחות או יותר, כפי שראתה אותו בבית המשפט כשהוסיפה: "**אין לי מה להגדיר בזיפים, אי אפשר להגדיר את זה. גם אי אפשר לבדוק במ"מ את זה**" (עמ' 304 לפרו' שו' 1-3). נראה כי עדותה אינה מעלה ואינה מורידה ואין בה תרומה לגרסת הנאשם.

העד אלעד אלקובי העיד כי דיבר עם הנאשם בטלפון יומיים אחרי הרצח וסיפר לו שמחפשים אותו,

שעוזי נרצח וירו גם בכלבה, שנהג לשבת עם הנאשם במכולת, ביום הרצח לא ראה אותו (עמ' 311 לפרוטוקול).

העובדה שמסר לנאשם שהוא מבוקש יומיים אחרי הרצח והנאשם לא הזדרז להסגיר עצמו למשטרה, אלא חמישה ימים אחרי הרצח מחזקת את הדברים שמסר הנאשם למדובב שחזר רק לאחר העלמות שרידי הירי.

העד מסר עוד כי זקנו של הנאשם ביום מתן העדות וכפי שראה אותו באולם בית המשפט רגיל, כפי שנראה תמיד "זקן בצבע אפור קצר", באופן התואם את תיאורו של ברק את זקנו של היורה (עמ' 312 לפרו' שו' 1-4).

יוצא איפוא כי לא היה בעדותם של עדי ההגנה לסייע לנאשם.

מחדלי חקירה

19. א. בע"פ 2661/13 **בחרדין יחייב ואח' נ' מדינת ישראל** (18.2.14) נקבע:-

"באשר למחדלי חקירה, גם אם ניתן לקבל את הטענה כי חקירת המשטרה לא היתה מעמיקה דייה, יש לזכור כי השאלה היא אינה האם אפשר וראוי היה לנקוט בצעדי חקירה נוספים, אלא האם יש די ראיות המוכיחות את האישום מעבר לספק סביר..."

- ב. בענייננו ובטרם אתייחס למחדלי החקירה אליהם הפנתה ההגנה, אציין כי קיימות ראיות המוכיחות את האישום מעבר לספק סביר ואין במחדלי החקירה שצוינו כדי להשליך על המסקנה הנ"ל. עם זאת, אתייחס בקצרה למחדלי החקירה הנטענים:-
 1. הפעלת מדובב אחד בשני תאי דיבוב - התייחסות לכך פורטה בפרק הדין בקבילות ההודייה בפני המדובב.
 2. המשטרה לא בדקה מיהו בעליה של המשאית שעמדה בכניסה לקרוואן - התייחסות לכך פורטה בפרק הדין בפרט מוכמן זה.
 3. איש לא שוחח עם המנוח, עוד בהיותו בהכרה, כדי לברר מי ירה בו, וההגנה רואה בכך מחדל חמור ביותר. בהקשר זה צוין ע"י ב"כ המאשימה שמד"א הגיעו למקום שניות ספורות לפני הגעת המשטרה ומצאו את המנוח במצב קריטי, עם דופק חלש ובאי שקט (נ/9), המנוח פונה באופן בהול לבית החולים, שם הוגדר מצבו "קריטי" ולא ניתן היה לשוחח עמו. במצב דברים זה יש לקבל את טענת המאשימה כי אין המדובר במחדל חקירתי.
 4. בגדי הנאשם ונעליו לא נבדקו - בשל בריחת הנאשם למשך חמישה ימים, לא ניתן היה לדלות ממצא כלשהו מבגדיו ונעליו של הנאשם, מה גם שהנאשם העלים את בגדיו יחד עם האקדח, על פי דבריו בפני המדובב.
 - לפיכך, אין המדובר במחדל חקירתי.
 5. לא נערכה כל חקירה ביחס למקום המצאו של הנאשם בצפון הארץ - לטענת ההגנה היה מקום לברר דבר מצבו הנפשי של הנאשם, פרטי לבושו, מצב זקנו ועוד. מאחר והנאשם סירב למסור

פרטים על המקום בו שהה בצפון (ת/18, ת/31 שו' 292-304), למעט כי היה ב"כולל בגוש חלב", אין המדובר במחדל חקירה.

6. נטען כי לא נערך לברק מסדר זיהוי אך נראה כי אין ממש בטענה זו מאחר וברק, לדבריו, לא יכול היה לזהות את הרוצח, על אף שביקש שיערך לו מסדר זיהוי.

7. נטען כי המשטרה לא חקרה אודות זקנו של הנאשם וזהו מחדל חקירה. ברק מסר לראשונה על הזקן ביום 17.6.12, זמן רב לאחר שהנאשם נעצר. הנאשם סירב למסור שם של מי ממכריו, אותם פגש ביום ביצוע הרצח. לכן אין לנאשם אלא להלין על עצמו בעניין זה.

8. נטען כי לא נבדקו ע"י המשטרה כווני חקירה נוספים ואכן מיד לאחר הרצח הנאשם הפך לחשוד המיידי והיחיד ובשל בריחתו, החשד בעניינו התחזק.

9. באשר לפיסת המתכת שנמצאה ברחבת הבטון (ת/24), נטען כי לא נבדקה התאמתה לגופים הזרים שנמצאו ברגלה של הכלבה. ב"כ המאשימה השיבה כי הסבירות שמומחה הנשק היה קובע ממצא כלשהו ביחס לאותה פיסה הינה קלושה ביותר ויש להניח כי היה קובע "ללא ערך השוואתי". לטעמי אין במחדל זה כדי להשליך במשהו על הגנתו של הנאשם ומטעם זה יש לדחות את הטענה.

לאור כל האמור לעיל נראה כי אין במחדלי החקירה עליהם הצביעה ההגנה, כדי להשליך על מכלול הראיות הקיימות המוכיחות את האישום המיוחס לנאשם מעבר לספק סביר.

סיכום

20. כאמור המחלוקת בתיק זה נוגעת לזהותו של היורה ולשאלה האם הוכח במידת הוודאות הדרושה שהנאשם הוא היורה.

ראיות המאשימה מושתתות על ראייה ישירה - הודיית חוץ של הנאשם בפני המדובב, בה הודה בביצוע הרצח וכן על חיזוקים וראיות נסיבתיות שבהצטברותן והשתלבותן זו בזו יש כדי להוכיח את אשמתו של הנאשם ברמת הוודאות הדרושה במשפט פלילי.

נבחנה הודיית הנאשם בפני המדובב שכללה פרטים רבים על אופן ביצוע הירי, על נוכחות ברק בקרוואן, על תגובת ברק לירי, על כך שידיו ופניו של הנאשם היו חשופות, על הירי בכלבה, על כך שסמוך לכניסה לקרוואן עמדה משאית שהסתירה אותו מהמצלמות, על כך שמכשיר הטלפון היה בחזקתו בזמן הרצח, על השארת מכשיר הטלפון סמוך לזירה לאחר מכן, על בריחתו לצפון והסיבה לכך, על כך שהוסיף פרטים שהם בגדר דיסאינפורמציה, על החלטתו הפזיזה לבצע את הרצח ועל התארגנותו החפוזה להוציא את ההחלטה אל הפועל.

לא היתה מחלוקת בדבר קבילות ההודייה ונמצא כי פעולת המדובב היתה מקצועית ומותרת על פי דין, כל מהלך הדיבוב הוקלט וההודייה נשמעת היטב ובבירור.

באשר למשקלה של ההודייה, זו הועמדה בשני מבחנים מצטברים ומשלימים: המבחן הפנימי והמבחן החיצוני. על פי המבחן הפנימי - הקשר בין הנאשם למדובב נוצר כבר בשלבים הראשונים של הדיבוב, כשניכר שהנאשם חש צורך לשתף את המדובב ולהתייעץ איתו. הנאשם היה גלוי ופתוח עמו גם בעניינים אחרים ונעזר בו כיועץ לענייני החקירה.

בשלב מוקדם שיתף את המדובב שמיד לאחר הירי במנוח ברח לצפון והסביר זאת בכך שביצע את הרצח בידיים חשופות והיה צריך להעלם, כדי ששרידי אבק השריפה ייעלמו מידי. כמו כן סיפר לו על סכסוך פעיל עם המנוח ואחרים, שראה את המנוח עם אחר מתחת לביתו בבוקר הרצח ואז החליט "מהג'ננה" לשים לזה סוף. כשעה לפני

הרצח הצטייד באקדח ומיד לאחריו העלים את האקדח ואת הבגדים שלבש בעת הרצח. הנאשם מסר למדובב פרטים שהתברר כי אין בהם אמת כשהוא אומר לו במפורש כי מוסר גם פרטים שהם בגדר דיסאינפורמציה. הנאשם הביע חשש שהשיחות ביניהם מוקלטות ולכן הרבה ללחוש למדובב, להיעזר בתנועות, ולדבר ב"קודים" שהיו מובנים לשניהם.

הפרטים השגויים שמסר אינם מהותיים והם שבעט בדלת הכניסה לקרוואן כדי שתיפתח, שגם ברק נורה, שהירי בוצע באקדח מסוג "יריחו" ושהיורה החליף מחסנית.

לגבי הבעיטה בדלת והירי בברק, במהלך העימות עם המדובב הפנה את החוקרים לבדוק פרטים אלה ולהיווכח שאין בהם אמת ובכך העיד על עצמו שפרטים אלה אינם אמיתיים ונמסרו על ידו במכוון, כדי להטעות.

מהגרסה שירה גם בברק נסוג בהדרגה בפני המדובב.

ביחס להחלפת המחסנית הודה שמדובר בדיסאינפורמציה ולגבי סוג האקדח הודה שאינו מכיר סוגים אחרים וסתם אמר "יריחו".

אין בפרטים השגויים שמסר הנאשם כדי לפגום באמירות הנאשם שהן אמת כשניתן לערוך הבחנה ברורה בין שני סוגי הפרטים.

אותות וסימני האמת העולים מהודיית הנאשם הם רבים וביניהם חשיפת מסכנותו בפני המדובב, חששו מהמנוח וחבורתו עד כי נהג להסתובב עם מברג שפיץ להגנה עצמית ואף חשב שעדיף לחיות בבית הסוהר מאשר למות, ההפנמה שהוא עומד לרצות מאסר עולם ועוד.

לאחר שהנאשם מבין שהתוודה בפני מדובב העלה בחצי פה טענה כי התרברב ורצה להרשים את המדובב, שהציג עצמו כעברייך בכיר אך טענתו זו נדחת בין השאר מהטעם שהנאשם הרבה להתייעץ עם המדובב לגבי הראיות המפלילות כנגדו ויחד ניסו להיחלץ מהן, הנאשם הציג עצמו כגלמוד ובודד באופן שאינו מתיישב עם התרברבות, הנאשם הודה בביצוע רצח חפוז ומרושל, כך שלו רצה להתרברב, ניתן היה לצפות שיציג עצמו כמקצועי יותר, ועוד.

אין בעובדה שהנאשם לא מסר למדובב פרטים הנוגעים לתגובת המנוח לירי, מצב המנוח לפני או אחרי הירי וכדומה כדי לפגום במשקל ההודייה לאור האופן בו נמסרה למדובב והעובדה שההתוודות היתה כרוכה בהתייעצות עם המדובב ביחס לראיות נגדו.

נמצא, איפוא, שההודייה עומדת במבחן הפנימי, ועולים ממנה אותות וסימני אמת.

באשר למבחן החיצוני הנאשם מסר פרטים אודות הרצח שנתמכו בראיות חיצוניות, כשלא נתן כל הסבר מניח את הדעת מהיכן ידע את הפרטים ומי מסר לו אותם.

לאחר ניתוח אותם פרטים שהנאשם ידע, נמצא כי ביצוע הרצח בידיים חשופות וחבישת כובע מצחיה בעת הרצח, בכל אחד מהם יש חיזוק להודייה.

הידיעה אודות עמידת משאית סמוך לכניסה לקרוואן, הריגת הכלבה והדגמת תנועת ההתגוננות של ברק מהווים פרטים מוכמנים שכל אחד מהם מהווה "דבר מה" לחיזוק ההודייה.

בכל אחד מהפרטים האלה ובוודאי בהצטרפותם יש כדי להוות "דבר מה" נוסף ולקיים את המבחן החיצוני של ההודייה.

גם עדותו של ברק שתיאר את ההתרחשות בקרוואן באופן המתיישב עם כלל הראיות בתיק ועם מרבית הפרטים שנמסרו ע"י הנאשם למדובב או לחוקרים, יש כדי להוות תמיכה וחיזוק להודיית הנאשם בפני המדובב, ובמיוחד ביחס לידי החשופות וכובע המצחיה של היורה.

כך הדבר לאחר שברק מסר תיאור של היורה המתיישב עם האפשרות שהנאשם הוא היורה ובהם רזונו, זקנו וגובהו של היורה.

מכל האמור לעיל עולה שההודייה בפני המדובב עומדת הן במבחן הפנימי והן במבחן החיצוני, ולפיכך, יש ליתן

להודיה משקל ראייתי מלא.
חיזוקים נוספים להודיית הנאשם נמצאו בהתנהגותו המפלילה של הנאשם בכך שברח לצפון מיד לאחר הרצח (עוד בטרם המנוח נפטר), "איבוד" מכוון של מכשיר הטלפון שלו, אי מתן מענה לשיחות נכנסות ושתיקת הנאשם במרבית החקירה.
כמו כן הנאשם מסר למדובב את המניע לרצח ואישר בפני החוקרים שהסכסוך בינו לבין המנוח היה פעיל והוא חש מאוים בשל כך.
הנאשם לא מסר אליבי, סתר את עצמו מספר פעמים בשאלה קרדינלית מבחינתו, היכן היה בזמן הרצח, ולמרות שסיפר שהיה בחברת אנשים, סירב למסור את שמם.
הנאשם סתר עצמו מספר פעמים בכל ענין חשוב ומהותי וסירובו לשתף פעולה ולעשות איזשהו ניסיון להעלות טענת הגנה רצינית, מצביע על כי לא היה בידו להעלות טענה כאמור.
מכל הטעמים הנ"ל אציע לחברי" להרכב לקבוע כי הוכח מעבר לספק סביר שהנאשם גרם למותו של המנוח בכוונה תחילה ויש להרשיעו בעבירת הרצח המיוחסת לו.

**עירית וינברג-נוטוביץ,
שופטת**

רות לורך, אב"ד
אני מסכימה.
רות לורך, שופטת

צבי דותן, שופט
אני מסכים.

לפיכך הוחלט כפסק דינה של כב' השופטת וינברג-נוטוביץ, להרשיע את הנאשם ברצח בכוונה תחילה, לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין.

ניתנה והודעה היום כ"ה כסלו תשע"ה, 17/12/2014 במעמד הנוכחים.

עירית וינברג-נוטוביץ, שופטת

צבי דותן, שופט

רות לורך, שופטת, סג"נ
אב"ד

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

אנו מורים על הארכת מעצרו של הנאשם למשך שלושה חודשים נוספים או עד מתן גזר הדין, לפי המוקדם יותר, וזאת לאחר שהוא הורשע בדין על ידנו.

לפיכך אין צורך בקיום הדיון שנקבע למחר בבית המשפט העליון בבקשת המדינה להאריך את מעצרו, ואין צורך בהבאת הנאשם לדיון בבית המשפט העליון מחר.

מועד הטיעונים לעונש בענייננו נדחה ליום **19.1.15 בשעה 09:00**.

הנאשם יובא על ידי שב"ס.

ניתנה והודעה היום כ"ה כסלו תשע"ה, 17/12/2014 במעמד הנוכחים.

עירית וינברג-נוטוביץ, שופטת

צבי דותן, שופט

רות לורך, שופטת, סג"נ
אב"ד